

SENTEZ**12-13**

Diyalektik Materyalizm Devrimci Felsefe (1/2)

Bu makalede felsefenin niteliği, niceliği, özgünlüğü veya zamansallığına dair bazı genel ve evrensel vurgular yanında, devrimci işçi sınıfı perspektifinden, var olanı değiştirebilme iradesi olarak; devrimci felsefenin sınıf

mücadelesindeki önemine dikkat çekilmeye çalışılacaktır. Felsefi akılsal çabalar sonucunda madde ve düşünce, nesne ve özne, teori ve pratik bunların akışkan hareketi içinde yeniden ve yineden tanımlanabilmektedir. Ancak devrimci felsefe; şeyleri sadece anlamakla yetinmez. Onları sorgular, anlar ama en önemli üretken insan işlevi olarak da, onları değiştirir.

özgür gelecek

pêşeroja azad

Gerçekler Devrimcidir 20 Ocak - 2 Şubat 2021 15 Günlük Devrimci Gazete | Sayı 229 www.ozgurgelecek21.net Fiyatı: 2 TL

ONLAR, MİLYONLARA DİRENİŞ VE ÖZGÜRLÜK MEŞALESİDİR!

SÖYLEŞİ **22**

Boğaziçi Direnişinden Yıldız ve Havin: 'Nefret Örgütlü Bir Kötülüktür'

Boğaziçi Direnişi eylemlerine katıldıkları için gözaltına alınan LGBTİ+ aktivistleri Havin ve Yıldız gözaltı süresi boyunca cinsel saldırıya maruz kaldı. Biz de Özgür Gelecek olarak Yıldız ve Havin'e süreç hakkındaki değerlendirmelerini sorduk.

PUSULA **18**

Mecbur İnsanlar Vardır... (2)

Şehitlerimizin yaşamı da sorunlarımızın cevap ararken başvurduğumuz kaynaklardır. Kendimize yaşadıklarımızı derinleştirecek sorular sorup yanıtlarını ararken başucu kaynağımız onların yaşamlarıdır. Örneğin herhangi bir beklentiye girmeden, yüksek disiplinle ve tüm benliğimizle çalışmayı hayata geçirebiliyor muyuz?

Mücadelenin Esas Alan ve Biçimleri

Mücadelenin barışçıl olmayan biçimlerinin dünya ve ülke koşullarında yaşanacak değişim ve toplumsal farklılaşmalara uygun olarak hayata geçirilmesi esas mücadelenin büyütülmesi ve devrim için elzemdir. İlegal mücadelenin, toplumun koşullarına göre sürekli yenilenmediği bir durumda büyütülmesi, halka umut olması olanaksızdır.

Yaşadığımız coğrafyada uzun yıllara dayanan demokratik halk iktidarı mücadele süreci boyunca en çok tartışılan konulardan biri de mücadelenin esas alan ve biçimleri olmuştur.

Ciddi bir tarihsel tecrübe ve sosyal pratik deneyimi yaşanmasına rağmen konu yakıcılığını korumaya devam ediyor. Deneyimlerden ne yazık ki istenilen sağlıklı bir bilinç hala çıkarılabilmemiş değil alışla gelmiş siyasal klişe ve oluşmuş ezberlerden kurtulabilmiş değiliz. Mücadelenin esas alanının neresi olması gerektiği gerçekliği mücadeleye önderlik eden güçlerin öznel iradelerinden bağımsız nesnel bir gerçekliktir. O toplumu oluşturan sınıfsal güçlerin mevzilenmesi ve bu sınıfların karşıtlik konumlanmasının verili andaki durumuna göre tespit edilmesi gereken bir siyasal tutumdur. Emperyalizm ve proleter devrimler çağıının iki karşıt sınıfı bunda başat bir role sahiptir: Burjuvazi ve proletarya.

Gerici sınıfların tümünün etrafında toplandığı gücün önderliğini burjuvazi yaparken ilerici ve devrimci güçlerin esas motor gücünü de proletarya oluşturmaktadır. Günümüzde proletaryanın önderlik etmediği hiç bir ilerici ve devrimci mücadele nihai zafere ulaşamamıştır. Tamda bu temel nedenden dolayı çağımızda en azından proletaryanın ideolojik önderliği nihai zaferler için olmazsa olmazdır. Bundan kastımız; proletaryanın dünya görüşünün temel alınması ve andaki meselelere bu düşünsel felsefe temelinde yaklaşılmasıdır. Bu konunun ele alınışı sanıldığı gibi statik bir şeyde değildir. O toplumsal değişim ve sınıflar mücade-

lesindeki gelişme ve değişimlerle birlikte taktiksel değişimler arzeder. Örneğin 1970'lerde toplumun %70'inden fazlasının kırsal bölgelerde yaşadığı dönemde o alanların mücadelenin esas alınmasını zorunlu kılarken, yaşadığımız verili an açısından bunu kabaca kabul etmek gerçeklere gözünü kapamaktan başka bir şey değildir. Bugün yapılması gereken, aradan geçen süre boyunca yaşanan iktisadi ve toplumsal değişimlerin özüne inebilmek ve bu gerçekliğe uygun mücadele araç, yol – yöntem ve taktiklerini temel stratejimize uygun olarak yenilemektir.

1980 sonrası gerek üretim güçlerindeki gelişme ve onun koşulladığı toplumsal değişimlerdeki farklılaşma mücadelenin esas alanının da değişen duruma göre daha çok metropol şehirlere kaydığı bir gerçekliktir. Sınıf mücadelesinin yoğunlaştığı esas alanlar; İstanbul, Ankara, İzmir, Adana, Mersin vb. gibi ana kentler olmuştur. Mücadelenin esas alanını belirleyen temel etken, ezilen, sömürülen ve horlanan kitlelerin yoğun bir şekilde yaşadığı alanlar ve bu sınıflarla egemen güçler arasındaki çelişkinin niteliği ve keskinliğidir.

Yaşadığımız coğrafyanın iktisadi yapısındaki dengesiz durum ve buna bağlı olarak yaşatılan kültürel kırım yığınla çelişkinin varlığını koşullamıştır.

Bu temel nedenden dolayı değişik alanlarda farklı çelişkiler ön plana çıkmaktadır. Buralardaki mücadele biçimlerinden hangisinin esas olacağını ve hangisinin tali planda kalacağını belirleyecek olan o alanlarda yaşayan kitlelerin içinde bulunduğu ruh hali, bilinç düzeyi ve kültürel şekillenişlerinin durumudur.

Verili anda öne çıkan biçimin başından sonuna kadar aynı kalacağını iddia etmekte öznelcilik ve iradeciliklerdir. Mücadelenin barışçıl olmayan biçimlerinin dünya ve ülke koşullarında yaşanacak değişim ve toplumsal farklılaşmalara uygun olarak hayata geçirilmesi esas mücadelenin büyütülmesi ve devrim için elzemdir. İlegal mücadelenin, toplumun koşullarına göre sürekli yenilenmediği bir durumda büyütülmesi, halka umut olması olanaksızdır.

Toplumsal gelişmeleri yakından takip edip kitlelerin genel eğilimlerini dikkate alarak hareket etmek geleceğimizi özgürleştirmek için vazgeçilmez bir yoldur.

Devrimcilere Yönelik Siyasi Operasyon: 5 Devrimci Tutuklandı

14 Ocak'ta polis baskınlarıyla gözaltına alınan 47 devrimciden 20'si tutuklama talebiyle mahkemeye sevk edildi, 27'si de adli kontrol kararıyla serbest bırakıldı. Daha sonra mahkemeye çıkan 20 kişiden 5'i tutuklandı.

İtirafçı bipolar hastası

Etha'da geçen habere göre, bipolar bozukluk hastalığı bulunan bir itirafçının polislerle birlikte yaptığı kurgusal ifadeler dayanak yapılarak tutuklama talebiyle mahkemeye sevk edilenlerden ESP İstanbul İl Eşbaşkanı Ezgi Bahçeci, HDP PM üyesi Sıtkı Güngör, ESP yöneticisi Kerim Altınmakas, Lim-

ter-İş Sendikası Örgütlenme Uzmanı Deniz Bakır ve Gülşah Polat tutuklandı.

Gazeteci Gayıp'a ev hapsi
Tutuklama talebiyle mahkemeye sevk edilen ETHA muhabiri Pinar Gayıp, ESP Eş Genel Başkanı Avukat Özlem Gümüştaş, SKM MYK üyesi Satiye Ok, Alev Özkiraz ve Ceren Çoban ev hapsiyle, Limter-İş Sendikası Genel Başkanvekil Levent Akhan, HDP İstanbul İl Örgütlenme Eş Sözcüsü Pinar Türk, Hakan Kafadar, Rıdvan Coşkun, Burak Yılmaz, Seyit Cem Çakmak, Atilla Dalkılıç, Yener Aygün, Nihat Ünal ve Begüm Ateş ise adli kontrol kararıyla serbest bırakıldı.

Tekirdağ'da da Özgür Gelecek Tutsaklara Yasak!

Devrimci ve yurtsever tutsaklara yönelik yayın yasağı, kitap kısıtlamaları, görüş ve havalandırma haklarının gaspı tüm hapishanelere yayılarak, bir politikaya dönüşmüş durumda. Pandemi bahanesi ile görüş hakları elinden alınan ve kısıtlanan tutsaklara ulaştırılmak istenen devrimci, sosyalist yayınlar verilmeyerek, tutsaklar tamamen yalnızlaştırılmaya, tecrit içinde tecrit yaşatılmak isteniyor.

Tekirdağ 1 Nolu F Tipi hapishanede bulunan Tutsak Partizanlara ve devrimci tutsaklara Özgür Gelecek Gazetesi Basın İlan Kurumunun ilan verdiği gazeteler arasında olmadığı bahanesi ile verilmedi. Özgür Gelecek gazetesinin verilmemesi-

ne dönük hapishane idaresinin aldığı bu karara, İnfaz Hâkimliğine yazdıkları dilekçe ile itiraz eden tutsaklara, İnfaz Hâkimliği de itirazların reddine karar verdi. İnfaz Hâkimliğinin aldığı bu kararı da Ağır Ceza Mahkemesine götürerek itiraz eden tutsaklara yine aynı nedenle, itirazın reddi kararı verildi.

Mahkemelerin aldığı bu kararları, tutsaklar bireysel başvuru yaparak Anayasa Mahkemesine taşıyacağı dile getirdi. Yine aynı hapishanede Tutsak Partizanlara gelen mektuplar örgüt propagandası yaptığı, örgüt kararlarını, örgüt taleplerini içerdiği gibi gerekçelerle karalanarak, bazı bölümler çıkarılarak verildiği tutsaklar tarafından verilen bilgiler arasında.

KIVILCIMI YANGINA ÇEVİRELİM! BİRLEŞİK DEVRİMCİ MÜCADELEYİ YÜKSELTELİM!

İşçi sınıfının küçük ama yaygın eylem ve direnişleri söz konusudur. Köylüler ürettiklerini satamamakta, borçları nedeniyle hacize tabi tutuldukları için çareyi Ankara'da aramaktadır. Türkiye tarihinde pek alanlara çıkmayan esnaflar alanlara çıkmaktadır. Kadınların eylemleri sürmekte, Boğaziçi öğrencilerinin yaktıkları direniş kıvılcımı diğer üniversitelere yayılmaktadır.

Türkiye işçi sınıfı ve emekçi halkı 2021 yılına mücadele ve direnişle girdi. Boğaziçi Üniversitesi öğrencilerinin kayyım rektöre karşı başlattığı ve giderek diğer üniversitelere yayılan eylemler ön plana çıksa da sınıf mücadelesinin diğer katmanlarının da eylem ve direniş içinde olduğunu ifade etmek gerekir. Özellikle işçi sınıfının küçük ama yaygın eylemleri dikkat çekicidir. Kadın hareketinin başta kadın katliamları olmak üzere ataerkiye yönelik mücadelesi sürmektedir. Bu eylem ve direnişlere köylülüğün hem çevre hem de ürettiğinin karşılığını alamamasına yönelik eylemlerini ve esnafların “açız” eylemlerini de eklemek gerekir.

Boğaziçi Üniversitesi'ne kayyım rektör atanmasına karşı başta öğrenciler olmak üzere üniversite bileşenlerinin gösterdiği direniş kısa sürede diğer üniversitelere de yayıldı. Kayyım atmasının yeni bir politika olmamasına rağmen, ilk kez bu kadar gündeme gelmesi ve tartışılması elbette Boğaziçi Üniversitesi öğrencilerinin “elit”liğiyle açıklanamaz. Direnişin bu kadar yayılmasında faşizmin verdiği refleksin etkisi vardır. Rejim, öğrenci gençliğin son derece demokratik ve meşru taleplerine “terör” propagandasıyla yaklaşmış ve üniversite kapısına kelepçe vurarak tarihe geçmiş durumdadır. Öğrencilere yönelik faşist terörle tirmandırılan gözaltı terörü, direnişi sonlandırmamış aksine daha da yaygınlaştırmıştır.

Faşizmin bu saldırganlığının nedenini sistemin içinde bulunduğu durumla açıklamak gerekir. Faşist yönetim her açıdan sıkışmış durumdadır ve en ufak itiraza dahi tahammül edememektedir. Meselenin sadece sistemin faşist karakteri ile ilgili olmadığı görülmelidir. Elbette TC, kurulduğu günden itibaren faşizm ile karakterize olmuştur. Ancak bilinmemektedir ki Türk hakim sınıfları, faşist karakterini maskeleyen için çeşitli araçları kul-

lanmış, politikaları devreye sokmuşlardır. Geline aşamada “Türk usulü başkanlık rejimi”yle birlikte, faşist yönetim bu araç ve politikalara ihtiyaç duymamaktadır. İktidar bloğunun dışında herkes “terörist” ilan edilmiş, bırakalım Kürt halkının belediyelerine kayyım atanmasını, demokratik kitle örgütlerine bile kayyım atanmasını yasallaştırmıştır. Sadece devrimciler hedefte değildir. AKP-MHP iktidarının dışındaki herkes hedeftedir.

TC, ABD emperyalizminin uyguladığı “ya bendensin ya düşmansın” politikasını devreye koymuş durumdadır. Düzen dışı en ufak bir muhalefet dahi “düşman hukuku”nun uygulamasına yetmektedir. AKP-MHP bloğu ülkedeki sistem içi muhalefete dahi tahammül edememekte, ana muhalefet partisinin İstanbul İl Başkanı'na “terörist” diyebilmektedir. Ya da Ankara'da mafya bozuntusu faşistler sokaklara salınmakta ve muhalefet edenler saldırıya uğramaktadır. Veya popüler kültürde ön plana çıkan kişiler hakkında “halkı kin veya düşmanlığa teşvik” adı altında soruşturma açılmaktadır. AKP-MHP ve Ergenekon artıklarının attığı bütün bu adımlar, uygulamaya koydukları politikalar sömürge düzeninin ve dolayısıyla kendi iktidarlarının “bekası” içindir.

Rejimin ‘yasal’ ve yasadışı faşist teröre başvurması elbette yeni değildir. Ancak son dönemde yaşananlar ve atılan adımlar bilinçli ve planlı bir stratejinin devreye sokulduğunu göstermektedir. “Cumhur İttifakı”nın ortakları iş bölümü yapmışlardır. R.T. Erdoğan ittifak için görüşmeler yaparken, diğer ortak D. Bahçeli tehditler savurmaya devam etmekte, iplerini elinde tuttuğu lümpen çeteleri sokaklara salmaktadır. Deyim yerindeyse havuç-sopa politikası devrededir.

Korktukça saldırganlaşan rejim gerçekliği

Boğaziçi Üniversitesi öğrencileriyle başlayan, devrimci parti ve örgütlere yöne-

lik tutuklama saldırılarıyla devam eden ve nihayet Ankara sokaklarında düzen içi burjuva faşist partilere ve gazetecilere yönelik faşist terörün tek nedeni sistemin içinde bulunduğu durumdur. Bu nedenle HDP'nin kapatılması ya da bir biçimde cezalandırılması hedeflenmektedir. AKP-MHP-Ergenekon faşist ittifakı, halk kitlelerinin kendisine yönelik öfke ve tepkinin farkındadır. Bu direniş kıvılcımlarının birleşerek yangına dönüşmesini engellemek istemektedir. Bu nedenle bir yandan en ufak direniş ve eylemlere faşist terörle saldırırken diğer yandan burjuva muhalefet içinde destek aramakta ya da kendisini eleştirenlere yönelik tehdit ve tacizlere başvurmaktadır.

Rejim asıl tehlikenin işçi sınıfı ve halkın içinde bulunduğu duruma yönelik hoşnutsuzluktan kaynaklı olduğunun bilincindedir. Türkiye ekonomisinin içinde bulunduğu durum virüs salgınının etkisiyle daha da kötüleşmiş durumdadır. Faşizmin bütün propagandalarına rağmen derin bir ekonomik kriz yaşanmaktadır. Krizin etkileri işsizliğin daha da artmasına, enflasyonun yükselmesine, alım gücünün düşmesine ve dolayısıyla yoksulluğun ve açlığın daha da büyümesine neden olmaktadır. Neredeyse her gün borç, açlık, işsizlik ve yoksulluk intiharları yaşanmaktadır. Var olan çöküşü resmi veriler bile gizleye-

memektedir. BDDK verilerine zamanında ödenemediği için takibe düşen alacaklar 8 Ocak itibarıyla bir önceki haftaya göre 596 milyon lira artarak 151 milyar 535 milyon liraya çıkmıştır (14 Ocak).

Bu duruma bir de egemen güçlerin salgın karşısında izlediği politika eklendiğinde sorunlar daha da büyümüştür. Sağlık kuruluşlarının açıkladığı rakamlar ve uyarıları iktidarın salgın konusunda tam bir halk düşmanı politika izlediğini göstermektedir. Hakim sınıflar virüs salgını konusunda “çarklar dönsün” diyerek “sürü bağışıklığı” politikası izlemiştir. Salgından en çok etkilenenler de işçi sınıfı ve halk olmuştur. İSİG'in 2020 Yılı İş Cinayetleri Raporu'na göre, en az 2 bin 427 işçi yaşamını yitirirken, en fazla ölüm 741 işçiyle virüs nedeniyle yaşanmıştır. Türkiye hem vaka sayısında hem de virüs salgını nedeniyle hayatını kaybeden sağlık çalışanları sayısında dünya çapında ilk sıralarda yer almaktadır. Buna rağmen AKP hükümeti, virüs salgını karşısında göstermelik önlemler almaya ve halka yalan söylemeye devam etmektedir. Sağlık Bakanlığı'nın aşı konusunda “adil ve şeffaf olacağız” açıklaması aslında bir itiraf olarak kaydedilmelidir. Bakan bu açıklamasıyla virüs salgını sürecini şeffaf bir şekilde yürütmediklerini itiraf etmektedir.

Aşı tartışmaları da bunu kanıtlar

Egemenler, her anlamda halkın öfkesine, isyanına hazırlanmakta, “başının ezilmesi” için örgütlemektedir. Bütün bu gerçekler orta yerde dururken devrimcilerinde bu objektif duruma göre kendilerini örgütlemeleri gerekmektedir.

niteliktedir. Dünyada pek çok ülke aşılama başladığı halde, Türkiye’de aşılama gecikmiş durumdadır. Öte yandan Türk hakim sınıfları, halkı sadece bir aşıya mahkum etmiş durumdadır. Bu aşının etkisi ise diğer aşılara nazaran tartışmalıdır. Türkiye’ye 25 bin BionN-Tech Covid aşısının getirildiği ve halka ise etkisi tartışmalı Çin menşeli Sinovac firmasının geliştirdiği aşılardan verildiğinin açıklanması tepkileri daha da artırmıştır. Bilindiği üzere, Sinovac aşısının Brezilya’daki denemelerinde 50.38’lik koruma sağladığı bulunmuştur. Bu duruma bir de aşılama sürecinin başlangıcında öncelik sıralamasında olmamalarına rağmen AKP MKYK üyelerinin de aşı olması var olan tepkileri daha da artırmış ve rejime yönelik güvensizliği daha da beslemiş durumdadır.

Kısacası işçi sınıfı ve emekçi halk çeşitli katmanlarıyla kendisine dayatılan yaşam koşullarına yönelik hoşnutsuzluk içindedir. Sokakta röportaj için mikrofon uzatılan her kesimden halk iktidara yönelik öfkelerini dile getirmektedir. Üstelik insanlar, bu öfkeyi tutuklama riskini göze alarak ifade etmektedirler.

Öte yandan işçi sınıfının küçük ama yaygın eylem ve direnişleri söz konusudur. Köylüler ürettiklerini satamamakta, borçları nedeniyle hacize tabi tutuldukları için çareyi Ankara’da aramaktadır. Türkiye tarihinde pek alanlara çıkmayan esnaflar alanlara çıkmaktadır. Kadınların eylemleri sürmekte, Boğaziçi öğrencilerinin yaktıkları direniş kıvılcımı diğer üniversitelere yayılmaktadır. Sistem, bu

direnişlerin devrimci bir önderlik altında birleşmesinden ve doğrudan kendisine yönelmesinden korkmaktadır. Bu nedenle bir yandan direnişleri parçalı tutmaya çalışmakta diğer yandan ise bu direnişleri faşist terörle bastırmaya çalışmaktadır.

Nitekim böyle olduğu içindir ki hakim sınıf sözcüleri öğrenci gençliğin son derece haklı ve meşru eylemlerine yönelik “terör” propagandasına başvurdular ve birden bire “darbe” tartışmaları içine girdiler. Faşizm başta öğrenci gençliğin bu direnişlerin birleşmesinden korktuğunu bütün açıklamalarında göstermektedir. Öğrenci gençliğin direnişi hakim sınıf sözcülerini ürkütmüş ve hemen “terörle iltisak” açıklamaları devreye sokulmuştur. Bu da yetmemiş MHP Genel Başkanı D. Bahçeli: “Boğaziçi Üniversitesi’nden bir Gezi Parkı kalkışması çıkarmaya niyetlenmek başı ezilmesi gereken bir komplodur” açıklamasında bulunmuştur (6 Ocak). Hakim sınıfların yeni Gezi’lerden korkması ve dahası “başı ezilmesi gereken” olarak tanımlaması nedensiz değildir.

Faşist teröre ve saldırınlığa karşı birleşik devrimci mücadele

Bu korku sadece açıklamalarda görülmemektedir. Rejim kendisine yönelik isyanlardan çekindiğini yeni düzenlemeleriyle ortaya koymaktadır. Bu adımlardan birisi 5 Ocak 2021 günü Resmi Gazete’de Cumhurbaşkanlığı Kararnamesi ile “Türk Silahlı Kuvvetleri, Millî İstihbarat Teşkilatı Ve Emniyet Genel Müdürlüğü Taşınır Mal Yönetmeliğinde Değişiklik Yapılmasına Dair Yönetmelik” değişikliğinin yayımlanmasıdır. Yönetmelik

değişikliğinin gerekçesi de “terör, toplumsal olaylar ve şiddet hareketleri” olarak tanımlanmaktadır. Değişiklik gerekçesinde yer alan “toplumsal olaylar” ifadesi meseleyi fazlasıyla anlaşılır kılmaktadır! Faşist rejim olanca personeline rağmen bu durumu yeterli görmemekte ve yeni adımlar atmaktadır. 2020 Kasım ayı itibarıyla İçişleri Bakanlığı’nın bünyesinde kolluk kuvveti olarak görev yapan 579 bin 446 personel (313 bin 729 emniyet personeli, 203 bin 19 jandarma personeli, 7 bin 89 sahil güvenlik personeli, 29 bin 185 mahalle ve çarşı bekçisi ve 55 bin 609 da güvenlik korucusu) bulunmaktadır. Bu sayı Kasım 2019 itibarıyla 542 bin 183 idi. Ayrıca bakanlığın envanterinde kısa ve uzun namlulu ateşli silahların yanı sıra 7 bin 333’ü zırhlı olmak üzere 62 bin 271 araç, 28’i silahlı olmak üzere 51 uçak, 2 bin 476 mini İHA ve drone bulunmaktadır. 31 Aralık 2019 itibarıyla Türkiye’nin nüfusu 83.154.997’dir. Buna göre her 143 yurttaşta silah kullanma yetkisi de bulunan 1 kolluk görevlisi (polis/jandarma/sahil güvenlik/bekçi/korucu) düşmektedir.

Bu duruma bir de “Bodrum-Yalıkavak fotosunu” eklemek gerekir. Hatırlanırsa bu foto da “vatan için kurşun atan”, “bin operasyon yaptık” diyenler bir araya gelmiş ve kamuoyuna çok net bir mesaj vermişlerdir. Benzer biçimde rejim kendisine bağlı paramiliter güçleri de eğitmektedir. Geçtiğimiz yıllarda da AKP iktidarı ile ilişkileri ve karanlık tarafları konu olan, Tokat ve Sivas’ta kurduğu iddia edilen silahlı eğitim kampları ile gündeme gelen SADAT A.Ş., bu kez de “suikast tekni-

ği” ve “gayri nizami harp” eğitimleri, ile gündeme geldi. Bu güçlerin 15 Temmuz darbe girişimindeki rolleri ortadadır. AKP milletvekili Şamil Tayyar’ın 15 Temmuz fotoğraflarıyla üniversite öğrencilerini tehdit etmesi nedensiz değildir.

SADAT’ın suikast tekniği ve gayri nizami harp eğitimleri verdiği basına yansımıştır. Bu eğitimlerin ne için, kime karşı, ne zaman kullanılacağı açıktır. Rejimin özellikle Suriye, Libya ve Dağlık Karabağ işgal savaşlarında SADAT aracılığıyla örgütlediği, eğittiği ve sevk ettiği cihatçı çetelerin var olduğu düşünülürse, önümüzdeki süreçte bu güçlerin halka karşı saldırıda da çekinmeden kullanılacağı açıktır. 7 Haziran seçimleri sonrasında yaşananlar, katliamlar bilinmektedir.

Siyasi cinayet ve halk katliamlarının ülkemiz tarihindeki örnekleri orta yerde dururken gladyo benzeri, paramiliter ve askeri bir örgütlenmenin basit bir “ticari faaliyet” olarak görülemeyeceği açıktır. Rejim bir yandan kendi resmi kolluk güçlerini örgütler ve hazırlarken diğer yandan paramiliter güçlerini de “siyasi suikast” ve “gayri nizami harp” eğitimini “ticari faaliyet” adı altında sürdürmektedir. Türk devleti, SADAT aracılığıyla zamanı geldiğinde ve ihtiyaç duyulduğunda bu “faaliyetleri” devreye sokacaktır.

Kısacası egemenler, her anlamda halkın öfkesine, isyanına hazırlanmakta, “başının ezilmesi” için örgütlemektedir. Bütün bu gerçekler orta yerde dururken devrimcilerinde bu objektif duruma göre kendilerini örgütlemeleri gerekmektedir. Son süreçte birleşik devrimci mücadele temelinde atılan adımlar bu tarihsel sorumluluğa uygundur. Faşizmin halka yönelik saldırı için yeniden örgütlendiği koşullarda birleşik devrimci mücadelenin önemi daha da artmıştır. İstanbul’da örgütlenen pratikler, Ankara’da bu temelde yakalanan ortaklaşma, İzmir’de gerçekleştirilen işçi direnişiyle dayanışma ziyaretleri küçük ama anlamlı adımlardır. Bu adımlarımızı büyütme, özellikle de mahallelerde öz savunma temelinde örgütlenmek, işçi direnişleriyle dayanışma ve birleşme hedefini sürdürmek, öğrenci gençliğin mücadelesini daha da büyütme, kadın katliamları başta olmak üzere ataerkinin her türlü saldırısına karşı mücadeleyi kararlılıkla sürdürmek, başta Kürt ulusu olmak üzere ulus ve milliyetlere, Alevi inancı başta olmak üzere inançlar üzerindeki her türlü faşist baskıya karşı mücadeleyi kararlıca sürdürmek gerekir. Anın görevi kıvılcımları birleşik mücadele temelinde birleştirerek yangına çevirmektir.

KSS Hastanesi İşçileri: 'Mücadelemiz Sürecek'

“ İlk taşeron değişimi değil, fakat ilk defa işten atılıyoruz. 10 senedir çalışanlar var burada. ”

Pandemi döneminde işten atılmaların sözde yasak olması patronlar için bir anlam ifade etmiyor. 'Yasal açıklıktan' faydalanan patronlar işçileri pandemi döneminde açlığa mahkûm etmeye devam ediyor. Bu işten atılmaların biri de İstanbul'da yaşandı. İstanbul Küçükçekmece'de yer alan Kanuni Sultan Süleyman Eğitim ve Araştırma Hastanesi yemekhanesinde çalışırken, yemekhane ihalesini alan taşeron şirketin değişmesiyle 65 işçi herhangi bir tazminat ve özlük hakkını almadan işten atıldı.

İşlerine geri dönmek isteyen işçilere ise işleriyle herhangi bir alakası olmayan şartlar dayatıldı. İşçiler ise bu işten atılmaya karşın her hafta hastane önünde eylem gerçekleştirerek işlerine geri dönmek istediklerini haykırıyorlar. Biz de Özgür Gelecek gazetesi olarak işçilerin direniş alanına giderek hem onlarla konuştuk, hem taleplerini dinledik.

İlk olarak hastanede yemek yapan aşçılardan Mirsevdin Işık ile konuştuk. Işık bu hastanede 10 yıldan uzun süredir çalışan işçilerin de bulunduğunu, ancak önceki taşeron firmaların bu arkadaşları işten çıkarmadığını, son gelen Mamabüs adlı taşeronun ise kendilerini işten çıkardığını anlattı:

“Yaklaşık bir senedir hastanede çalışıyorum, diğer arkadaşların 10 senedir mücadelesi var burada. Yemekhanede yemek yapıyordum, arkadaşlar da garsonluk yapıyor ara sıra biz de garsonluk yapıyoruz. 65 kişi pandemi sürecinde işten atıldık. Yılbaşından bir hafta önce işten çıkarılacağı haberi verildi, başka firmanın geldiği söylendi. Firmanın çalışma şartları var. Biz buna uygun olmadığımız için çıkarıldık, fakat şu an çalışanları da bu şartları sağlamıyor. Biz kabul edilmedik. Giren arkadaşların hepsi stajyer olarak çalışmaya başladı, evrakları belgeleri yok.”

İşten atılmaya karşı mücadeleye başladıklarını ifade eden Işık, mücadeleden vazgeçmeyeceklerini ifade ederek şunları söyledi:

“İşe geri dönmek için mücadele ediyoruz, herkes kendi ekmeğinin peşin-

de. Mücadelemiz sadece budur bütün arkadaşlarımız işe geri alınsınlar. Bu süreçte iş bulamıyoruz. Pandemiye işten çıkarma yasak, buna rağmen yasa boşluğundan faydalanıp bizi işten attılar. İster 8 ay, ister 1 sene olsun işe geri dönene kadar mücadelemize devam edeceğiz. Birlikte, birlik olarak mücadelemizden vazgeçmeyeceğiz”

İşten çıkarılan bir başka işçi ise Aygül Çerez. Garson olarak çalışan Çerez de yeni gelen taşeronun kimseyi çalıştırmak istemediğini söyledi ilk olarak:

“22 yaşındayım, 14 ay boyunca yemekhanede garson olarak çalıştım. Aramızda 5, 10 senelik çalışanlar da var, daha eski olanlar da var. Daha önce yemekhanede firma değişikliği olduğunda işten atılma olmadı, çalışmak isteyen herkes yeni firma ile devam ettiler. Ama yeni gelen okul, sözde şirket çalışanlarını kendisi getirdi eski çalışanlardan hiç kimseyi istemedi.”

Çerez, 2 hafta içerisinde bir oldu-bitti ile işten atıldıklarını da vurguladı. Pandemi sürecinde iş bulmanın neredeyse imkânsız olduğunun da altını çizen Çerez şunları ifade etti:

“İşten atılmamız 2 hafta içinde oldu. 31 Aralık akşamı, akşam yemeğinden sonra boşaltın dediler. Sözleşmeleri olmamasına rağmen okul müdürü, şirket müdürü yemekhaneye geldiler. Biz sözleşmeleri olmadığı için içeri almadık. Bir hafta sonra boşaltın, personellerin hiçbirini istemiyoruz dediler. Personeller işten çıktıktan sonra bir şartname sundular. Turizm Otelcilik mezunu olmak, lise mezunu olmak gibi şartları var. Şu an çalışanlarda

bu şartları sağlayan yok, ilkökul, ortaokul mezunu olanlar var. Ben 22 yaşındayım bir şekilde aile desteği alabilirim fakat burada çalışan diğer kadınlar özellikle 2 - 3 tane çocuğu olanlar var, evine ekmeğe götürüyorlar. Bazılarının ödemeleri, kredi borçları var. Çok zor durumda hepsi. İş-Kur'a gidenler ise yaşları 45 üstü olduğu için iş bulamıyorlar, hepsi bekliyor. Bu süreçte iş bulabilmek özellikle çok daha zor. Onlar bize geri dönüş yapana kadar her gün her hafta biz burada olacağız bize bir açıklama yapmak zorundalar. 65 kişi olarak hepimiz işimizi geri istiyoruz.”

Sevilay Şen ise hastanede bulaşıkçı olarak çalışanlardan. İşten atıldıktan sonra işe geri dönmek istediklerini ancak kendilerini kimsenin dinlemediğini belirten Şen şunları söyledi:

“İlk taşeron değişimi değil, fakat ilk defa işten atılıyoruz. 10 senedir çalışanlar var burada. Taşeron firma olduğu için ihaleyi kaybettiler, patron çekildi. Peki bizim gibi işsizler neden işverenle görüşmek istediğinde dinlenmiyor? Başhekim bizi dinlemedi. Güvenlikler önümüzde durup bizi durdurmak istedi, biz bulaşıkçı olarak başhekimin odasına gittik, bizi odasına almadı ve konuşmamıza izin vermediler. İşe yeni gelen arkadaşlar arasında Covid-19 bölümü ve yoğun bakım bölümüne dayanamayıp işten ayrılanlar var. Forum doldurup biz yeniden girmek istedik buna rağmen bizi almadılar. 65 kişi hepimizi işten attılar.

Çalışırken birçok çalışanın Covid-19'a yakalandığı, ancak çalışmaya devam ettiklerini ve bu emeklerinin peşinden koştuklarını da belirten Şen şunları söy-

ledi:

Hastanede 1 senedir çalışıyorum, 10 senedir çalışanlar da var aramızda. Gıtr hastasıyım. Eşim kalp hastası buna rağmen geldim, ekmeğimin peşindeyim. Pandemiye zor şartlarda, yoğun bakımda çalıştım. Psikolojim bozuldu. Covid olan arkadaşlar oldu, biz onlar yerine mesai yaptık. Eşimden çocuklarımdan uzak durdum yanlarına gidemedim. Sabah 5 akşam 6 çalıştık. Bir şekilde devam ettik, iyiydik çalıştık. Sonradan ihale kaybedildi, patron çekildi dendi. Ama biz çalışmaz ne emir verilerse yaparız, suçumuz yok burada. Başhekime rica ettik işsiz kaldık dedik. Bize size firmanız sahip çıksın, ben ilgilenemem dedi. Yeni firmaya gittik toplanıp konuşma yaptık, ne iş olursa yaparız yeter ki işsiz kalmayalım dedik. Bizim elemanlarımız var cevabını aldık. Borçlarımız var. Ben pandemi zamanı işten çıkarılmalar yasak olmasına rağmen işsiz kaldım, hiçbir şekilde almıyorlar bizi, bütün alımlar da durduruldu. Covid bölümünde çalıştım yoğun bakımdaki hastaların yemeklerini yedirdim, kimsesiz olan insanların yemeğini de yedirdik. Ben Covid-19 olsaydım, ölseydim üç çocuğuma, aileme ne olacaktı? Covid-19'dan ölen arkadaşlarımız da oldu. Covid-19 olan arkadaşlarımızın vücudunda hastalıktan kalan yaraları var. İş istiyoruz, başhekime konuşmak için gittiğimizde kapıdan almayı bırak bizi dinlemedi bile. Yardımcı olmadılar, hiçbir şekilde şans tanımadılar. Yoğun bakımda şuur kaybedilir, 10 dakika dayanılmaz. Biz o zor şartlara rağmen çalıştık, kollarımız yandı, ellerimizi kestik. Ellerim yaralı çalıştım ben, mecburuz çalışmaya.”

Cargill ve PTT İşçilerinin Direnişi Devam Ediyor

Sendikalaştıkları için işten atılan Amerikalı gıda tekeli Cargill'de çalışan işçilerin direnişi 1000 günü aştı. İşçilerin eylemlerinin 1000'inci gününde Tarım ve Orman Bakanlığı önünde yapmak istedikleri açıklama engellendi. Gözaltına alınan işçilere ise gözaltından bırakıldıktan sonra sokağa çıkma yasağını ihlalden 2 kez para cezası kesildi. Öte yandan, hiçbir gerekçe gösterilmeden işten atılan PTT dağıtım işçilerinin direnişi bir ayı aşkın süredir devam ediyor.

"Çocuklarımız iyi yaşasın diye çıktık bu yola. Vazgeçmiyoruz. Tüm emek dostlarımızı desteğe bekliyoruz" diyerek yola çıkan işçiler, Tarım Bakanlığı önünde eylem kararı almalarını ise "Tarım Bakanımız Bekir Pakdemirli'yle bir eylemde karşılaşmış, kendisine durumumuzu anlatmıştık, ilgileneneğini söylemişti. O günden beri Cargill birçok teşvik aldı devletten; ama işten çıkarttığı işçileri mahkeme kararına rağmen işe geri almadı. Çözüm bekliyoruz." sözleriyle açıklamıştı.

Tekgıda-İş'e üye oldukları için işten atılan 14 Cargill işçisi, firmanın İstanbul'daki merkezi önünde devam ettirdikleri direnişlerinde 1000 günü geride bıraktı. 1000'inci gün Ankara'da Tarım ve Orman Bakanlığı önünde açıklama yapmak isteyen işçiler Tekgıda-İş binasında bir araya geldi. Ancak işçilerin sendikadan çıkması polis tarafından engellendi.

Polis engellemesi karşısında Cargill işçileri adına açıklama yapan Örgütlenme Uzmanı Suat Karlıkaya, yetkililerin kendileriyle görüşmelerini istediklerini belirterek, sendika önünde bekleyişe devam edeceklerini vurguladı.

Dava kazanılmış olmasına rağmen işçiler işlerine geri dönemedi

ABD gıda tekeli Cargill'in Bursa'daki fabrikasında Tek Gıda-İş Sendikası'na üye oldukları için işten atılan 14 işçi açtıkları davaları kazanmalarına rağmen işlerine iadeleri gerçekleşmedi. İşçiler 1000'i

aşkın gündür Bursa'da fabrika önünde ve başka başka şehirlerde eylemlerine devam ediyorlar.

Direnişin 1000'inci gün eylemini ise Ankara'da Tarım ve Orman Bakanlığı önünde yapmak istediler. Bakanlık binasına yürümelerine izin verilmeyen işçiler eylemlerini sendika binası önünde sürdürmek isteyince gözaltına alındılar. 14 Cargill işçisi, emniyette ifadesi alındıktan sonra serbest bırakıldı. Ancak akşam geç saatlerde serbest bırakılan işçilere bu kez sokağa çıkma yasağı nedeniyle iki kez ceza kesildi.

Tekgıda-İş Sendikası Temsilcisi Suat Karlıkaya yaşananları sosyal medya hesabından şu sözlerle paylaştı: "Ankara Emniyet'i gidebilirsiniz diyerek bizi yola çıkartıyor. Sonra Gölbaşı emniyetine plakamızı verip sokağa çıkma yasağından ceza yazdırıyor. Devlet gücünü gerçekten bizde mi sınıyor. Geri dönüyoruz Ankara'ya. İşsiz insanlara yaptığımızla gurur duyun."

"Örgütlenmek hiç de sanıldığı gibi zor değil"

Suat Karlıkaya, uzun yıllardır içinde bulunduğu işçi mücadelesini, örgütlenme üzerine tecrübesini gazete Duvar'a şu sözlerle anlattı:

"Sermaye işçiye göre daha birleşebilen bir yapı. Bir bakıyorsunuz rakip olan firmalar işçiye karşı ortak hareket ediyor. İşçilerin birleşebilmesi için bir sendika altına girebilmesi, toplu sözleşme elde ede-

bilmeleri gerekiyor. İşçi senden benden daha kurnaz. İşçi sadece dibini görmediği suya girmek istemiyor. İşinden atılmayacağını anladığı an AKP'lisi, MHP'lisi, CHP'lisi, sol görüşlüsü hepsi sendikaya üye oluyor. O beğenmediğiniz AKP'liler mücadeleyi senden benden daha çok savunuyorlar, sahip çıkıyorlar. Karşımızdaki kitleyi iyi görmemiz lazım. Bunlar cahil insanlar değil."

Karlıkaya, Cargill direnişi "İş başı yaptırmak yerine tazminatları ödedi. Üç kuruş parayla arkadaşlarımızı başlarından savmak istediler. 'Çocuklar iyi yaşasın diye babalar direniyor' sloganıyla başladı bu direniş. Dedik ki, 'Arkadaşlar gidip bir fabrikada iş başı yapabilirsiniz ama o fabrikada da hakkınızı aradığımız zaman işinizden olacaksınız.' Direnişi seçti arkadaşlarımız" sözleriyle özetliyor.

Suat Karlıkaya, Cargill direnişi ile topluma vermek istedikleri mesajı da şu sözlerle aktardı: "Biz hep sivrisineklerle uğraşıyoruz. A fabrikasında, B fabrikasında sendika üyesi olduğu için işten atılan işçilerin direniş yapmalarını bekliyoruz. Bizim sorunumuzu yasaların çözmesi lazım. Yani artık bizim bataklıkla uğraşmamız lazım. Sivrisinekleri öldürdüğünüz zaman sorun bitmiyor, başka bir fabrikada yine sorun çıkıyor."

"Örgütlenmek hiç de sanıldığı gibi zor değil. Banvit'te 40 günde 4 bin 500 kişilik bir iş yeri örgütlendi. İşçilerle dışarıda görüştük, kahvelerde görüştük. 40 gün gibi bir sürede bunu başarabildik. Yetki tepsimizi aldık. İşverenlere saygı duymayı öğretmek zorundayız."

PTT İşçilerinin Direnişi Sürüyor

Hiçbir gerekçe gösterilmeden işten atılan PTT dağıtım işçilerinin direnişi bir ayı aşkın süredir devam ediyor. Topkapı ve Sarıyer'deki aktarma merkezlerinin önünde direniş çadırları kuran PTT işçileri, yönetim kadrosunda yapılan bütün baskılara rağmen, hala çalışmakta olan işçilerden destek aldıklarını söyledi. Örgütlü kamu emekçilerinin bu desteğin örgütlenmesinde oynadıkları rolü anlatan işçiler, PTT'nin özelleştirilmek istendiğini, bu nedenle bu süreçten kamu emekçilerinin de büyük zarar göreceğini söylediler. PTT'nin özelleştirilmesini kolaylaştırmak için işçi çıkarttıklarını, 5 kişinin yapabileceği işi, bir kişiye yükleyerek PTT iş

yapamıyor havası yaratmak istendiğini söyleyen işçiler, taşeronuyla, kamu emekçisiyle zorlu bir mücadele bizleri bekliyor, dediler.

Avrupa Yakası Posta İşleme Merkezi'nden (AVPİM) işten atıldıkları için direnişte olan taşeron PTT işçilerine destekler sürüyor. AVPİM önünde bekleyişini sürdüren işçileri Kağıthane Posta Dağıtım Merkezi kadrolu ve taşeron çalışanları ile KESK'e bağlı Haber-Sen 8 No'lu Şube yöneticileri ziyaret etti. Haber-Sen 8 No'lu Şube Sekteri Bektaş Saltık, sınıf dayanışması için işçileri ziyaret ettiklerini, Haber-Sen olarak sonuna kadar işçilerin yanında olacaklarını söyledi.

Kamu Emekçilerinden Bordro Yakma Eylemli

Kamu Emekçileri Sendikaları Konfederasyonu (KESK), ülke genelinde hayat pahalılığına, adaletsiz vergi sistemine, yoksulluğa, yolsuzluk ve israf düzenine karşı "Sefalet ücretine hayır" diyerek bordro yakma eylemleri başlattı.

Yapılan açıklamalarda, kamu emekçilerine 2021 yılı için %3 + %3 maaş artışı dayatılan toplu sözleşmenin hükmünü yitirdiği ve derhal yenilenmesi gerektiği belirtildi. Yeni toplu sözleşme yapılmaya dek yaşanan gerçek enflasyon, satın alma gücündeki azalma ve ekonomik büyüme oranları dikkate alınarak "ek zam" talebi dile getirildi.

KESK'in, sefalet ücretine karşı başlattığı bordro yakma eyleminin Mersin ayağını, Mersin KESK şubeler platformu, Özgür Çocuk Parkı'nda yaptı. KESK'e bağlı sendika yönetici ve aktivistleri ile gerçekleştirilen eylemde, basın açıklamasını KESK Dönem Sözcüsü, SES Şube Eş Başkanı Özge Göncü okudu. Ardından bodrolar yakılarak eylem sonlandırıldı.

Göncü'nün okuduğu açıklamada, "Biliyoruz ki, "artık bıçak kemiğe dayandı" diyorsunuz! Biliyoruz ki, emekçilerin, yoksul halkın daha fazla dayanacak gücü kalmadı. Biliyoruz ki, bizlere insanca yaşayacak bir maaşı dahi fazla görüp kendilerine en yüksekinden maaş alanlara, bizlere kuru ekme almaya yetecek %3, kendilerine 3 asgari ücret tutarında artış yapanlara artık tahammülümüz kalmadı." ifadeleri yer aldı.

Tarımda Köleliğin Adı: Sözleşmeli Üretim! (1/2)

Emperyalist kapitalist tarım-gıda endüstri tekellerinin 40 yıllık “yeni gıda rejimi” politikasının bir parçası olan sözleşmeli tarımsal üretim rejimi, bugün yeni bir şeymiş gibi Tarım ve Orman Bakanı Bekir Pakdemirli tarafından çiftçinin, köylünün tek kurtuluş yoluymuş gibi pazarlanmaya çalışılıyor. Köylüler için şekere bulanmış zehirli sarmaşıktan başka bir şey olmayan bu üretim modeli, Tarım ve Orman Bakanı tarafından “Plansız üretimi sonlandıracak devrim niteliğindeki sözleşmeli üretim yasasını, cumhurbaşkanlığı sistemi içerisinde çıkarmaya çalışıyoruz. En kısa sürede meclise getirip yasa olarak çıkartacağız ve çiftçi bundan sonra bizi hayırla anacak.” (10 Aralık, 2020) şeklinde cilalanıyor.

Bu üretim rejimi coğrafyamızda çiftçilere, köylülere ve tüm yoksul, emekçi sınıflara yeni bir saldırı dalgasıdır. Özellikle Covid-19 sonrası sağlık alanında yaşanan sorunlar ve halk sağlığı tartışmaları ekseninde öne çıkan gıda güvenliği ve gıda egemenliği tartışmaları bir kez daha göstermiştir ki halk sağlığı için insanların yeterli oranda temiz, sağlıklı ve güvenli gıdaya ulaşma hakkı/ imkânı bugünün ve yarının en önemli sorunları içinde yer almaktadır.

Türkiye’de gıda rejimi, gıda güvenliği, gıda güvencesini ve gıda egemenliğini temelden sarsacak, dinamitleyecek olan sözleşmeli tarımsa üretim modelinin Tarım ve Orman Bakanı tarafından sık sık gündeme getirilmesinin nedenini anlamak için bir yıl geriye gitmemiz gerekiyor. 18-21 Kasım 2019 tarihinde Orman Genel Müdürlüğü’nün düzenlediği “Tarım- Orman Şurası Eylem Planı” sonuçlarını açıklayan Bekir Pakdemirli 38 eylem planı belirlendiğini, bunların alt eylem planlarının bulunduğunu, 38 eylem planının tamamına başlanacağını ve bazılarının 2021, 2022 ve 2023’te bitirileceğini, 2020 yılı içinde de 16 eylem planının bitirileceğini söylemişti. Tarım Orman Şurası Eylem Planı içinde öne çıkartılarak altı çizilen sözleşmeli üretimin, bakanlık tarafından destekleneceği vurgulanmıştı. Pakdemirli o zaman şöyle konuşmuştu: “Bu sistemle köylü bir yıl önce ne üreteceğini bilecek, sözleşmeli üretim desteklenecek, üreticimizle bir araya geleceğiz. Önümüzdeki günlerde bunun lansmanını yapacağız... Domates üretiyorsa tohumunu, ilacı sistem içinden temin edeceğiz, girdi finansmanına uzanan, ürünün yarın kaç paraya satılacağını bileceği bir sistem

Uluslararası ARGE sermaye, üretimin yeni koordinasyon ve kontrol mekanizmalarını sağlayacak değişimleri getirecek ürün standardizasyonu ve zamanında üretimi garanti altına almaktadır. Giderek artan bir sayıda üretici Türkiye’de sözleşmeli tarıma geçerek ARGE sermayenin istediği ürünleri üretmektedir.

olacak.” (30 Ocak, 2020)

Bakan sözleşmeli üretim gündeme geldikçe özellikle domates üreticilerinden örnek vermeyi tercih ediyor. Bekir Pakdemirli’nin örnek vermeyi sevdiği domates üreticilerinin sözleşmeli üretim nedeniyle 2020 yılında yaşadıklarına kısaca bakalım olursak; çiftçi, köylü için büyük bir yıkımdan başka bir şey göremiyoruz. Coğrafyamız sahip olduğu iklim koşulları nedeniyle domates üretimi için elverişli bölgede yer alıyor. Sofralık ve sanayi tipi olmak üzere iki çeşit domates yetiştiriciliği yapılmaktadır. Sofralık domates üretimi yaygın olarak Akdeniz, Ege ve Batı Karadeniz bölgelerinde yapılırken, sanayi tipi domates(konserve, turşu, ketçap, salça) üretimi Ege ve Marmara bölgelerinde yapılmaktadır. Sanayi tipi domates üretiminin yapıldığı Bursa, Çanakkale ve Manisa gibi illerde üretim yaygın olarak sözleşmelidir. Yani Bakanın vurguladığı gibi çiftçi “ bir yıl önce ne üreteceğini ve kaç paraya satacağını bilir!” Çiftçiler salça fabrikalarıyla yapmış oldukları sözleşme hükümlerince domatesi 1 TL’ye satmaları gerekiyorken, 30,35 kuruşa alıcı bulmakta zorlandılar. Şirketler sözleşmelere uymadığı için köylü zarar etti, iflasa sürüklendi. Köylüler, fabrika patronlarının ortak hareket etmesiyle zarara uğratılmasının üzerinden 3-4 ay bile geçmemişken Tarım ve Orman Bakanı dalga geçer gibi sözleşmeli üretiminin domates üreticilerini kurtarabileceğini söyleyebiliyor.

Buraya küçük bir parantez açmakta fayda var. Tarım ve Orman Bakanı Bekir Pakdemirli’nin Türkiye’de Tarım ve Orman Bakanlığı yapıyor olmasının yanı sıra uluslararası ticaret ağına sahip ABD’li büyük bir patates şirketinin Ortadoğu danışmanlarından olduğunu da hatırlatalım! IMF, DP, DTÖ tarafından yarı-sömürge,

yarı-feodal ülkelere dayatılan sözleşmeli üretim modeli emperyalist-kapitalist tarım-gıda tekellerinin pazar politikasıdır. Bu şirketlerden birinin danışmanı, şirket politikası gereği sözleşmeli üretimi bulunduğu konumu da kullanarak hayata geçirmeye çalışıyor. Bunu da çiftçinin, köylünün kurtuluşu olarak sunuyor. Kapitalist gıda tekelleriyle Anadolu-Mezopotamya köylüsünün ortak çıkar birliği olamayacağına göre küçük balığa büyük balığın midesinde daha güvende olacağı söylenmiş oluyor.

AKP’nin tarım sorununu “çözmek” için öne sürdüğü politika işçi-köylü karıştı emperyalist- kapitalist tekellerin tarım politikasıdır. Yapılmak istenen köylü/küçük aile işletmelerinin mülksüzleştirilerek özel şirketlerin kölesi haline getirilmesidir. Tarım sanatı teknolojisinin gelişmesi sonrası dünya tarım-gıda piyasasını kontrol altına almak isteyen tekeller yeni gereksinimlere, üretim rejimine ihtiyaç duymakta. Küresel piyasaları kontrol eden şirketler yarı-sömürge ülke pazarlarında egemenlik alanlarını genişletmek için geleneksel tarım yapısını değiştirerek ihtiyaç duydukları meta üretimi doğrultusunda yeni tarım politikası oluşturmaktalar. Böylece neo-liberal tarım rejimi geleneksel tarımın yerine ikame ederek, sanayi üretiminin esas olduğu serbest piyasa koşullarının belirlendiği sözleşmeli

tarımsal üretim tüm ürün çeşitlerinde uygulanır olacaktır. Dünya piyasalarını elinde bulunduran tarım-gıda-ilaç endüstrisi şirketleri tarafından uygulanan “yeni tarım rejimi” geleneksel tarımı, devletin tarım ürünlerine uyguladığı desteği ve sübvansiyonları egemenlik alanlarına saldırı olarak gördüklerinden devletlere tarımsal destekleri, sübvansiyonları, tarımsal Kamu-İktisadi Teşebbüslerini (KİT) kaldırmaları için baskı yaparlar. Argo sermayenin istediği ürünlerin üretilmesi için uluslararası sermaye ile sözleşmeli tarım anlaşmalarına ancak yoksullaşmış ve çaresiz bırakılmış üreticiler ikna olmaktadır. Türkiye kırsalında da neo-liberal politikaların yapmaya çalıştığı buna çok yakındır. Bu süreçte Türkiye de henüz ilk çocukluk yıllarını yaşamaktadır. Bu süreçte beklenen şey yoksullaşan geleneksel ürün üreticilerinin uluslararası Argo sermayenin hâkim rolünü ister istemez kabul etmeleridir. Bu hâkimiyetle uluslararası Arge sermaye üretimin yeni koordinasyon ve kontrol mekanizmalarını sağlayacak değişimleri getirecek ürün standardizasyonu ve zamanında üretimi garanti altına almaktadır. Giderek artan bir sayıda üretici Türkiye’de sözleşmeli tarıma geçerek Arge sermayenin istediği ürünleri üretmektedir (Çağdaş Tarım Sorunu, Zülküf Aydın, İmge Kitap).

(Devam edecek...)

KADINLARIN BİRLİĞİ

İFŞA VE HAYATINI SAVUNMAK: “KURBAN OLMA”YA İTİRAZ!

Şunu açık bir şekilde ortaya koymak gerekirse; erkek şiddetinden kaynaklanan hiçbir cinayet, cinsel saldırı veya başka bir tahakküm biçimi; arkasındaki ataerkil iktidara dayanmadan gerçekleştirilmedi, gerçekleştirilmiyor; failer buradan güç alıyor.

görmesine, belki de öldürülmesine yol açacağı düşünülünce...)

Şüphesiz bu, değiştirilemez bir toplumsal olguyla karşı karşıya olmamızdan değil, kadına yönelik suçları önleme ve cezalandırma sisteminin, şiddet sarmalını kırmayı hedeflememesiyle ilgilidir. Şu çok önemli bir noktadır, mahkemelerde yargılananın “erkek şiddeti” değil, “erkeklik gururu incinmiş”, “kıskançlık krizine girmiş”, “ruh sağlığı bozulmuş” tek tek erkeklerin olması gibi bir durumla karşı karşıyayız. Oysa olması gereken erkek şiddetinin yarattığı sarmalı kırmak için doğrudan bu şiddeti hedefleyen bir bakış açısına sahip olmaktır. Keza erkekleri ifşa eden kadınların sürekli vurgu yaptığı bu sistematikliğin, erkek şiddetinin kendisidir.

İbrenin ucunu bir başka konuya çevirirsek, patriarkal düzenin temel aracı olan erkek şiddetini temel almayan yargının; hayatını savunan, ölmek için öldüren kadınların davalarındaki yaklaşımını da yakından incelememiz gerekir. Antalya’da Melek İpek’in, Ankara’da Nimet Akgün’ün kendisine ve çocuklarına işkence eden evli oldukları erkekler karşısında hayatlarını savunma pratiklerinin ardından tutuklanmaları, çok net bir şekilde erkek şiddeti söz konusu olduğunda “kurban” sıfatında olma “hakları” olduğu mesajıdır. Ki bu mesajı sadece yargı, tutuklama kararı ile vermiyor, kendini savunan kadınlarla dayanışma konusunda yaşanan eksikliklerimizin altında da bu durumun etkisi bulunuyor.

Şunu açık bir şekilde ortaya koymak gerekirse; erkek şiddetinden kaynaklanan hiçbir cinayet, cinsel saldırı veya başka bir tahakküm biçimi; arkasındaki ataerkil iktidara dayanmadan gerçekleştirilmedi, gerçekleştirilmiyor; failer buradan güç alıyor. Buradan baktığımızda bu işbirliğini, bu şiddet sarmalını hiçbir kadın tek başına kırabilecek güçte değildir. O nedenle kendileri adına “yeter” diyen, “canına tak eden” bu kadınların eylemi, kolektif bir karşı çıkışın sesi olarak daha çok sahiplenilmelidir. (Adalet ve eşitlik mücadelesi sadece “kurban” görülenler için değil, hayatta kalanlar için hemen şimdi ve burada gereklidir.) Çünkü bu “yeter” sesi, “mağduriyetten direniş” giden kadın mücadelesi hattını erkek şiddeti karşısında güçlendirecek damarlardan biridir. Tıpkı ifşa gibi! Bu sesi daha çok sahiplenmeli, yönelimimiz içerisine almalıyız.

İlk olarak 2020’nin Mayıs-Haziran aylarında #AkademideTacizeSon denilerek gündeme yoğun bir şekilde gelen ve geçtiğimiz aya #Uy-kularınızKaçsın diyen kadın ve LGBTİ+’ların yükselen sesi olarak damga vuran ifşa hareketleri ile ilgili tartışmalar ilk dönemlerdeki kadar yoğun olmasa da önemli bir başlık olarak sürdürülmeyi hak etmektedir. Daha önce ifşanın kadın hareketi açısından adalet mücadelesinde önemli bir araç olduğuna dair vurgularda bulunmuş, erk-ek yargı karşısında alternatif bir mücadele yöntemi olarak gördüğümüzü ifade etmiştik.

Hem sınıfsal hem patriarkal düzenin sürekliliğini sağlayan önemli bir sacayağıdır mevcut erk-ek yargı. Bu kapsamda bakıldığında yargının erkek şiddetini engellemeye dönük adımlar atması kendiliğinden mümkün değildir. Eşitsizliğe ve şiddete karşı oluşturulduğu iddia edilen çeşitli yasal düzenlemeler ve koruyucu önlemlerin, çoğu zaman amacına ulaşmadığı, ulaştırılmadığı ortadadır. Ayrıca ceza indirimiyle sonradan sağlanan adaletin, bir başka kadının hayatını güvenceye almadığı, erkek şiddetini ortadan kaldırmayı bırakalım sınırlandırmadığı toplumsal bir gerçekliktir. Geçtiğimiz günlerde Konya’da Ali Ay isimli erkeğin, evli olduğu Rukiye’ye ve 1.5 yaşındaki çocuğuna kaynar su dökerek işkence uygulamasının ardından “Yaptığım işi yarım bırakmam. Şimdi öldürsem 3 yıl yatar çıkarım. Bana hiçbir şey olmaz” diyebilmesine rağmen gözaltına alındıktan sonra serbest bırakılması gibi örnekler, yargının erkek şiddetini engellemek şöyle dursun, teşvik ettiğini gösteren küçük bir örnektir. (Ki bu küçük bir örneğin bile bir kadın ve bir çocuğun sistematik şiddet

Derin Bir Solukla Mücadeleye Devam, 2021’de de Birlikte Güçlüyüz!

“Kadınlar Birlikte Güçlü İstanbul’da Mücadelesini Konuşuyor” forumu ile hem eksik kalan yanlarımızı hem platform zeminimizi, 2021’deki yönelimlerimizi konuştuk.

Kadın özgürlük mücadelesinin en önemli yanlarından biri durup nefes almayı, birlikte tartışmayı ve tıkandığı noktaları birlikte keşfetmeyi önemsemesidir. 2017’den bu yana kadın kurumlarının, bağımsız feminist ve öznelinin olduğu Kadınlar Birlikte Güçlü (KBG), bu yönüyle şimdiye dek birçok deneyime sahip. Son yıllarda sokakta ve toplumsal birçok alanda toplumsal cinsiyet eşitsizliğine karşı oluşan geniş muhalefeti örmede, birçok kadın kesimini sokağa çıkarmada elde ettiği istikrarlı başarıyı da buna borçlu.

Eşitsizliğin, erkek şiddetinin, yoksullaştırma politikalarının hayata geçirildiği kadar kadın direnişinin de örüldüğü, kadınların sokak sokak, semt semt kazanımlarına ve birbirine sahip çıktığı 2020 yılını geride bırakırken; KBG tarafından gerçekleştirilen forum, durup nefeslenmenin ve derin bir nefes alıp yola yeniden koyulmanın aracı oldu diyebiliriz. 16 Ocak Cumartesi günü online yapılan foruma 100’ün üzerinde kadın katılırken tartışmalar ve öneriler hem akıcı hem de 2021 yılındaki mücadele hattını oluşturma açısından oldukça besleyiciydi.

Forumda ilk olarak 2020 yılının kadınlar açısından nasıl geçtiğine dair bir hatırlatma yapıldı. Ortaya çıkan tabloda ne pandeminin ne herhangi başka bir sağlık krizinin erkek egemen devlet politikalarını etkilemediği, aksine bunların kazanımlarımıza ve eşitlik mücadelemize saldırı konusunda fırsata çevrilmeye çalışıldığına değinildi.

Bu sistematiklik yeni bir durum değil, ancak istisnai ve münferit bir olgu olarak Kovid-19 gibi pandemik bir halk sağlığı sorunu yaşandığı durumda dahi yaşanıyor olmasının altının çizilmesi ve teşhir edilmesi gereklidir. Keza 2020’de kadınlar, tam olarak bunu yaparak sokakta, meydanlarda, karantina dönemlerinde ise sosyal medyada patriarkal düzenin ipliğini pazara çıkardı.

Ancak bir taraftan da bu durum kadının mücadelesi açısından patriarkal düzenin belirlediği gündemler etrafında ve saldırganlıklar karşısında ilerlemesi yer yer tıkanıklıklara neden olsa da, kolektif tartışma mekanizma ve işleyişinden vazgeçmeyen KBG, gerek kendi platform zemininden gerekse de içerisinde aktif olarak yer aldığı daha geniş platformlarda tartışmalara devam ederek bunu aşmaya çalıştı. Özellikle İstanbul Sözleşmesi ve 6284 Sayılı Kanun’a dönük intikamcı politikalara karşı sürekliliği olan eylemlerin çeşitliliği ile hem üretti hem de iktidara geri adım attırdı.

2021’de patriarkanın pandemi maskesini söküp atacaktırız

Kuşkusuz eksik kalınan noktalar mevcuttu. Erkek şiddetine karşı ciddi bir öfke var ve bu öfke örgütlü bir şekilde sokağa dökülebiliyor. Kürt kadın hareketi başta olmak üzere örgütlü kadın özneler ve kadın kurumlarına dönük gözaltı-tutuklama-tasfiye politikaları güdülürken kadın dayanışması örülüyor, güçlendiriliyor. Sosyal medya erkek egemenliğine karşı güçlü bir kadın aracına dönüştürülebiliyor, kadınlar açısından kadın hareketi bir adres olarak görülebilir. Bunlar başlı başına önemli kazanımlar ve ciddi bir güç anlamına geliyor. Ancak kadın emeğine dönük politikaları, patriarkal düzenin önem verdiği kadar kadın mücadelesi açısından gündemleştiremediğimiz ortada. Diğer yandan erkek şiddetine karşı, ölmek için öldürmek zorunda kalan kadınlar için dayanışmanın hızla örülebilmesi de diğer bir sorunsal olarak görülebilir.

Bu ve buna benzer kimi tartışmaları yaptığımız “Kadınlar Birlikte Güçlü İstanbul”da Mücadelesini Konuşuyor” forumu ile hem eksik kalan yanlarımızı hem platform zeminimizi, 2021’deki yönelimlerimizi konuştuk. Yeni kampanyalarla, eksik kalan yanlarımızı tamamlayacak yönelimlerle yeni yıla derin bir nefes alarak başlıyoruz. 2020’de patriarkal düzenin pandemi maskesine boyun eğmedik, 2021’de o maskeli yüzlerden çekip alacağız!

Kadın Öfkesi Büyürken, Bir Bedel Olarak İfşa Ne ki?! (2/2)

Hiçbir politik araç ve yöntem bir bütün tüm kesimlere ulaşmaz ve herkes için, her an için kullanışlı olmayabilir. Ancak bu durum, o politik aracın “bir politik araç olmadığı” sonucuna götürmez.

Taciz, cinsel tahakküm kibrinden beslenen ve bunu gerçekleştiren avantajlı kesime (ki ismini de koyalım, çünkü tamamına yakını erkeklerden oluşmaktadır bu kesimin) bunun kendi hakkı olduğunu düşündüren bedensel bütünlüğe dönük bir saldırıdır. Bu saldırı kadınlar açısından bedensel, psikolojik ve toplumsal yaralara yol açar. Kimisi bu saldırıyı kendisinden başka kimseyle paylaşmazken kimileri de daha sınırlı bir çevreyle paylaşarak saldırganlara karşı bir koruma mekanizması oluşturur. Ama istisnasız olarak kadınlar, tüm yaygınlığına ve gündelik bir saldırı haline gelmiş olmasına karşın yaşadıkları taciz ve mobbingin devlet (ve kurumları), sermaye ve toplum açısından önemsenmeyeceğini, yok sayılacağını, üzerinin örtüleceğini, kendisinin suçlu ilan edileceğini bilir. Dolayısıyla toplumsal cinsiyet eşitliği mücadelesi veren kadın hareketi açısından bu durumu tersine çevirecek çeşitli ilkeler belirlemek ve politik araçlar belirlemek bir ihtiyaç olarak kendisini dayatır. “Kadın beyanı esastır” ilkesini buradan doğmuştur, ki devamında gelen ifşa da bu araçlardan biridir ve asla yeni değildir.

Tacizi açık etmenin, tacizcinin isminin orta yerde dillendirilmesinin kadınlar açısından pek avantajlı olmadığı eril toplumsal alanlarda ifşa, cesur bir harekettir ve var olan durumu kabullenmemenin sonucudur. Kadın hareketi bunu yıllardır yapıyordu, her seferinde homurdanmalar oluyor ve alttan alta tacizcilerin toplumsal konumlarının yeniden inşası yapıyorlarsa da, ifşa bu denli hedefe konulan bir araç olmamıştı. Ne zaman ki son iki haftadır bunu özellikle sosyal medya üzerinden çok geniş kadın kesimlerine ulaşması ve ifşaların çığ gibi büyümesi gibi bir durum ortaya çıktı, homurdanmalar çığlığa dönüştü ve tacizcilerin “linç edildiği” iddiaları ayyuka çıktı. Tacizin bu denli yaygın ve gündelik olma haline karşın kadınların senelerce suskun kalma ya da sınırlı çevreyle paylaşma zorunluluğunun korkunçluğu üzerinde durulmadan çığlık çığlığa “masumiyet karinesi”, “yalan beyan”, “linç”, “iftira”nın tartışılmasının var olan düzenin devamlılığını istemek anlamına geldiği açıktır. Bu yaklaşım aynı zamanda kadınları, beyanlarını ispat

etmek için tek yolun; tacizci-tecavüzçü ya da katil erkeklerden yana olduğunu ve onları cezazırlıkla ödüllendirdiğini defalarca ispat etmiş yargıdan “noter onaylı” karar almaya yönlendirmektir.

Taciz ve ifşa, aslında bir sonuç...
Diğer bir meselemize gelirken “bataklık-sinek” metaforuna yeniden başvurma ihtiyacı duyuyoruz. İfşa ile tacizcilerin tek tek teşhir edilmesinin “sinek avlamak” olduğunu kabul edersek, “bataklık” neresi olmaktadır? Bir bütün özel mülkiyete dayalı sömürü düzeninin kendisini bataklık olarak kabul edersek, bize önerilen yine “devrimden sonrasını beklemek” midir? Peki kimdir bu devrimi gerçekleştirecek güçler? Ne kadar toplumsal cinsiyet eşitliği bilinci ile donanmış durumdadır ve patriarka karşısında ne derece uyanıktır? Bu soruların cevabına baktığımızda ciddi handikaplarla boğuşmak zorunda kalacağımız kesindir. Kuşkusuz “bataklığın kurutulması” gerekmektedir, ancak bahsettiğimiz özelliklere sahip olmayan bir toplumsal dönüşümün “bataklığı kurutmayacağı” açık değil midir? O halde ne yapılmalıdır? Kadının kurtuluş ve özgürlük mücadelesinin “bataklık kurutma” mücadelesinin ayrılmaz bir parçası olduğu olgusundan ilerleyerek kadın hareketinin bu konudaki deneyimlerinden öğrenmek, uygulamak, yeniden öğrenmek, yeniden uygulamak...tan başka şansımız yoktur.

Peki kadın hareketi olarak bu konuda ne yapmalıyız?

Taciz ve bunun ifşası aslında birer sonuç. Dolayısıyla bu sonuçlarla karşı karşıya geldiğimizde hiçbir politik araç ve ilkeyi yok saymamak ve şartlara uygun hale getirmek bizim esnekliğimize bağlı bir durum. Ancak bunun yanı sıra taciz ve mobbing başta olmak üzere cinsel tahakkümü açığa çıkararak alanları tespit etmeye ve buraları dönüştürmeye de yönelmeliyiz. Fabrikalar ve atölyelerden kampus ve okullara, işyerlerinden evlere, politik mücadele alanlarımıza dek... Hem bulunduğumuz karma alanlardaki politikalara önderlik ederek hem de genel olarak toplumsal mücadele alanlarına esin kaynağı olarak...

İşyerlerinde cinsel saldırılara, mob-

binge fırsat sunan çalışma şartlarının değiştirilmesi-dönüştürülmesi ile ilgili yapılması gerekenlerin emek örgütlerinin temel gündemlerine alınması, detaylandırılması, taleplerin ve eğitimlerin bu yönünün güçlendirilmesi... Öğrenci gençlik hareketinin toplumsal cinsiyet eşitliği konusunda kendisini geliştirmesi, bu hareketin kampus ve okulların genç kadınlar ve çocuklar için cinsel tahakkümden arınmış alanlar haline getirilmesini önüne hedef olarak koyup bunun mücadelesini verip araçlarını yaratması... #UykularınızKaçıracağız hareketini doğuran edebiyat alanının dönüşümü için yalnızca bu alanda açığa çıkan tacizlere karşı ifşa eden kadınlarla dayanışma ile sınırlı kalmayıp kadınların açığa çıkardığı ve “erkek dayenler” tarafından sümenaltı edilmeye çalışılan edebiyatı daha geniş kesimlere ulaşması için çalışmaların yapılması... Kuşkusuz tüm bunlar, kadın hareketinin temel gündemleri değildir, ancak buralardaki esas dönüştürücü gücün kadın hareketinden güç alan kadın özneler olabileceği açıktır.

Son olarak hiçbir politik araç ve yöntem bir bütün tüm kesimlere ulaşmaz ve herkes için, her an için kullanışlı olmayabilir. Ancak bu durum, o politik aracın “bir politik araç olmadığı” sonucuna götürmez. Bu vesileyle bir kez daha altını çizmek gerekirse, ifşa, bizler açısından politik bir araçtır. (Ayrıca son iki hafta içerisinde yapılan tartışmalara baktığımızda yer yer bu politik aracın turnusol kağıdına da dönüştüğünü, pul pul dökülen erk-eklikleri izlememize vesile olduğunu da belirtelim.) Daha çok tartışacağız, daha çok geliştireceğiz ama hiçbir dönüşüm kaos içinde kalmadan, acı çekmeden, bedel ödmeden gerçekleşmedi. Yoksa, beyler, özel mülkiyete dayalı sömürü düzenlerinden daha köklü erkek egemenliğinden hakkımız olanı söküp alırken, buna engel olanlara, bu egemenlikten pay alanlara gül uzatmamızı mı, onlardan eşitlik rica etmemizi mi bekliyorlardı!? Dünyada ve ülkemizdeki kadın hareketlerine ve kadın kitlelerinin öfkesine bakıldığında daha büyük kaoslar ve daha ciddi bedeller kapıda! İfşa ve linç ne ki?

Eyn İsa Direnişinde Erdoğan'ın Sonunu Görmek...

Eyn İsa, Kürtçe ismiyle Kaniyê Bozanê, bu süreçte üzerinde en çok hesap yapılan kent. TC destekli çeteler iki aydır kenti ve çevresindeki köyleri yoğun bir şekilde bombardımana tabi tutuyor. Hedef belli; kentin ne pahasına olursa olsun Özerk Yönetim'den koparılması. Eyn İsa; Tabqa, Raqqa, Kobanê ve Minbîç'e olan yakınlığı ile oldukça stratejik bir yerde bulunuyor. Bu kentin çeteler tarafından alınması ile birlikte Gre Spî-Eyn İsa hattından bir yay şeklinde Minbîç'e ya da Kobanê'ye saldırılması içten bile olmayacak. İkinci olasılık ise, kentin rejime devredilmesi. Amaç kentin Özerk Yönetim'in elinden alınması. Hangi devletin denetiminde olduğu şimdilik tali bir sorun. TC, işgal planları yaparken bunun alt zeminini oluşturmada kullandığı en önemli çelişki emperyalizm ve ezilen halklar arasındaki çelişkidir. Burada devreye daha ziyade Rusya'nın emperyal çıkarları giriyor.

Rusya, kentin rejime devredilmesini bir aydır açıkça talep ediyor. TC ve çetelerini bir "sopa" gibi kullanarak, QSD güçlerini ve kent askeri meclisini yıpratma gayretinde. Ölümü gösterip sıtmaya razı etme politikası... "Ya kentten çekilirsiniz ya da TC ve çeteleri kenti işgal edecek" tehdidi ile QSD güçleri ile masaya oturan Rusya, umduğu cevabı bulamadığı için TC ile ortak devriyelerini artırdı, bombardımana göz yumdu.

Rusya'nın Eyn İsa'daki Amacı

Rusya'nın kenti rejime devir talebi elbette masum bir talep değil. Kentin stratejik konumunun farkında. Önceki ay, QSD ile yapılan görüşmelerde kentin 3 yakasına ortak noktalar kurulması yönlü anlaşma sağlanmıştı. Amaç, kenti çetelere karşı korumaktı. Ancak Rusya bu ortaklaşmada

nasıl rol oynayacağını ilan ettikten sonra, Eyn İsa Askeri Meclisi ve QSD güçlerinin çetelere karşı savaşta yalnız oldukları açığa çıkmış oldu. Kentin rejimin elinde olması, Rusya'nın Kuzey-Doğu Suriye Özerk Yönetim toprakları üzerinde daha fazla baskı unsuru oluşturacağını işareti demektir. Aynı zamanda Türk askeri gücünün "ortak devriye" adı altında kente sokulması anlamına geliyor. Rusya'nın en iyi bildiği taktik, TC askeri varlığını ve çetelerin saldırısını QSD'ye karşı "sopa" olarak kullanması. Sonraki adımın Minbîç, Şehba ya da Tabqa olmasının kaçınılmaz olacağı tüm askeri kaynaklar tarafından teyit edilmekte. Bu bölgede, Rojava'nın elektrik gücünün esası üretiliyor. Buranın elden çıkması ya da sürekli tehdit altında kalması, Özerk Yönetim halkını ciddi oranda etkileyecektir. Serêkaniyê işgali ile Rojava halkının nasıl susuzluğa mahkûm edildiği tecrübelerle sabit.

Rusya'nın amacı Rojava'nın batı yakasına daha fazla hükmetmek. Bu anlamda İdlib ile paralel Eyn İsa'yı pazarlık aracı olarak devreye sokuyor. Oradaki çetelerin varlığını, TC'nin Rojava'da istediği takdirde "sopa" rolünü oynaması, istendiğinde geri çekilmesine şart koşuyor. Bu politika TC'nin de karşı çıkmadığı bir politika. QSD güçlerinin yıpranması, kayıp vermesi, kentlerin ne pahasına olursa olsun Özerk Yönetimin denetiminin dışına çıkması vs. TC'nin isteyip de bulamadığı türden politikalar.

Rusya ve rejimin ne amaçladığına bakıldığında Özerk Yönetim'in elindeki toprakları İdlib'e göre daha fazla önemsedığı görülüyor. Birincil hedefleri, Özerk Yönetim elindeki kentlerin birer birer ele geçmesi.

Eyn İsa'ya yönelik saldırıların boşa çıkarılması, sızmaların püskürtülmesi karşısında rejimin Özerk Yönetim'e yönelik başka girişimleri de oluyor. Bu yöntemlerden birisi, Difa'al Watani adında çete grupları oluşturarak Qamişlo ve Heskê gibi kentlerde Özerk Yönetim'e bağlı asayişlere saldırmak. Şimdiye kadar en güçlü saldırılar Qamişlo'da cereyan etti. Başvurdukları diğer bir yöntem ise Deir ez-Zor'da çetelerin QSD'ye saldırılması, diğer yandan ise aşiretlerin Özerk Yönetim ile olan bağlarına zarar vermek. Bu anlamda önde gelen aşiret liderlerini suikastlarla öldürtülmesi açığa çıkmıştı. Son olarak Şam'da Kürt yurtseverlerin tutuklanması gerginliğin tırmanmasına neden olmuştu.

Yeni Hesaplara Karşı Direniş Sahiplenmek

Rejim, Özerk Yönetim'i kabul etmediğini her fırsatta dile getirmeye devam ediyor. Bu, rejimin Baasçı Arap milliyetçiliği temelinde Özerk Yönetim'e yaklaşımının bir ürünü iken, ortaya çıkan Rojava Devrimi kazanımlarının bir süre sonra kendi devlet varlığına büyük tehdit oluşturacağını da farkında olduğu anlamına geliyor. Diğer bir mesele ise Rusya'nın bölgedeki emperyal çıkarları açısından Rojava Devrimi'nin bir engel teşkil etmesi. Elbette aynı durum ABD emperyalizmi açısından da geçerli. Rojava Devrimi'nin belli düzeyde emperyalizmin bölgede gerici odaklarla ilişkilerine zarar vermesi, ABD ve Rusya'nın Özerk Yönetime olan yaklaşımını belirliyor.

Eyn İsa'ya olan işgal saldırısına ABD şimdilik sessiz kalıyor. Ancak bir yandan silah sevkiyatından geri durmuyor. ABD'nin son yıllarda attığı adımlar, TC'ye öncelik vereceğini ve hesaplarını esasta faşist TC üzerinden yaptığını ortaya koyuyor. Rusya TC'yi geçici olarak bir "sopa" politikası şeklinde kullanırken, ABD geleceğe yönelik TC ile daha kapsamlı bir çalışma içinde. ABD bu anlamda TC, İran ve Baas iktidarlarının Kürtlere yönelik politikalarının farkında olarak, bir yandan Rusya'nın hâkimiyet alanının genişlemesine engel olma amacında iken diğer yandan TC'nin Suriye topraklarını daha fazla işgal etmesini sağlıyor. Son beş yıllık sürece baktığımızda TC'nin Rojava'ya yönelik işgalleri bunu kanıtıyor.

Bu anlamda Eyn İsa'nın TC kontrolündeki çetelerce işgal edilmesi, ABD'nin politikalarına ters düşmemekte, aksine stratejik noktanın TC denetiminde kal-

ması dolaylı olarak ABD'nin daha güçlü denetimini de beraberinde getirecektir. Fırat'ın doğusuna yönelik Rusya'nın etki alanının daraltılması anlamında önemli bir adım olacaktır. ABD, bu politikasıyla da TC'yi bir savaş aracı olarak kendi politik çıkarlarına göre daha avantajlı görmektedir. Bu sadece ABD'nin değil aynı zamanda Almanya başta olmak üzere birçok AB emperyalistlerinin de politikası durumundadır. TC, Alman devleti açısından silahlanma müşterisi olarak eşi bulunmaz bir devlet durumunda.

Suriye Demokratik Ulusal Dayanışma Partisi Kadın Örgütlenme Sorumlusu Muna El Xelef; "Doğu ve Batı Fırat bölgelerini, yine bütün Özerk Yönetim bölgelerini birbirine bağlayan köprü olduğu için; işgalci Türk ordusu Eyn İsa bölgesini işgal ederek bölgeleri birbirinden ayırmak istiyor" derken durumu özetliyor.

Eyn İsa; Kürtlerin Kaniyê Bozanê'si, aylardır saldırı altında. Çeşitli milliyetlerden oluşan Eyn İsa halkının öz savunma aracı olan Askeri Meclis'in direnişi kararlı bir şekilde devam ediyor. Rus ve ABD emperyalistleri ile TC ve rejim güçlerinin ortak istemi bu kentin Özerk Yönetim'den koparılması. Sadece Ocak ayı içerisinde her gün bombalanan Eyn İsa'nın özellikle M4 yolu üzerinde kalan Mişerfa köyüne yoğunlaşan saldırıların amacı devamında M4'ün kontrol altına alınması. Bu köyün düşmesi ile Eyn İsa önemli oranda kuşatılmış olacak. TC sınırına paralel, Halep'ten Irak sınırına uzanan M4 yolunu ele geçirmeye çalışan çeteler, ikmal hatlarını kesmek ve kendi ikmal yollarını genişletmek istemektedirler. M4 yolunun ele geçirilmesi, QSD ve Özerk Yönetim'in hareket alanını önemli oranda azalacaktır.

TC, Eyn İsa'yı ele geçirdiği takdirde AKP/MHP ikilisinden oluşan faşist TC iktidarı görece rahat nefes alacak, devrimci-demokrat-yurtsever kesimlere karşı daha saldırgan olacaktır. Bu rahatlığı yaşatmamak, faşizmin hamlelerini boşa çıkarmak için Eyn İsa'nın sahiplenilmesi elzemdir. Rojava'ya saldıran TC'nin hayalleri boşa çıktıkça iktidarın kendi sonunu yakınlaştırdığını görmek, Eyn İsa direnişine daha fazla anlam yüklüyor. Eyn İsa direnişinde iktidarın yaklaşan sonunu görmek, ezilenlerin cesaretini artırmalı.

Bu direniş salt bir kentin ya da bölgenin savunması değil, stratejik bir noktanın savunulmasıdır. Bu aynı zamanda, tüm Rojava'nın kaderini belirleyecek emperyalist politikaların boşa çıkarılıp çıkarılmayacağını belirleyen bir direniştir. Bu

anlamda QSD ve Askeri Meclis güçleri kararlı bir şekilde direnmeye devam ediyorlar.

Eyn İsa direnişi sadece Kuzey-Doğu Suriye Özerk Yönetimi'ni ilgilendiren bir sorun değildir. Aynı zamanda bölge çapında emperyalizme karşı duran tüm ezilenlerin ortak sorunudur. Zira Eyn İsa'nın kaybedilmesi ile birlikte Özerk Yönetim'in, dolayısıyla Rojava Devrimi'nin kaderi büyük tehlikeye girecektir. Direniş bu anlamda daha geniş bir yelpazeye yaygınlaştırılmalıdır. Türkiye ve Kürdistan'ın diğer parçalarında yer alan kitlelerin Eyn İsa direnişini sahiplenmesi ve destek vermesi gerekir. Bu oyunu bozmanın tek yolu Eyn İsa'da süren direnişe ortak olmak olacaktır.

Tecrit politikası, iktidarın Kürt ulusuna, işçi ve emekçilere uyguladığı baskı ve sömürü politikalarının bir parçasıdır. Hapishanelerdeki tecrit ve baskılar dışarıdan bağımsız değildir, aksine dışarıda toplum üzerine bindirilen baskıların bir uzantısıdır.

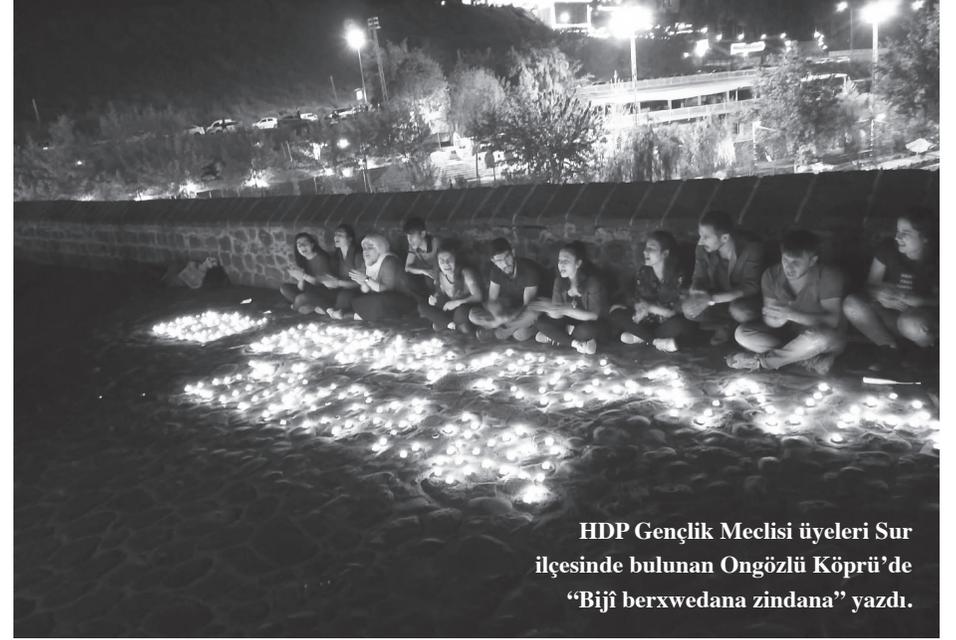
Hapishaneler tarihi aynı zamanda sınıf mücadelesi tarihinin ayrılmaz bir parçasıdır. Ezen ezilen mücadelesinin en çetin sürdürüğü yerlerden biri olarak hapishaneler, dışardaki mücadelenin birlikte bir bütünün parçası olarak karşımıza çıkmaktadır. Öyle ki hapishanelerin durumu dışarıda sınıf mücadelesinin durumundan bağımsız değildir. İktidarın sahibi olan egemen sınıf, kendine muhalif olanları ideolojik olarak kontrol alamadığında baskı aygıtını fiziki olarak devreye sokarak, ideolojik olarak zayıflığını fiziksel olarak tamamlamaya çalışır. Bunun sonucu olarak hapishaneler, hem ideolojik hem fiziksel mücadelenin en canlı alanları olarak karşımıza çıkmaktadır. TC hapishaneleri tarihi de bu mücadelenin en canlı örnekleri ile doludur. Devletin katliamlarına karşı, devrimci, yurtsever, ilerici güçlerin direnişleri ile örülen bir tarih karşımıza çıkmaktadır. Hapishanelerin sınıf mücadelesinin en keskin alanları olduğunu belirtmiştik, buradan devam edersek hapishanelerde uygulanan politikalar bir bütün halk kitlelerine uygulanan, uygulanacak olan politika ile paralellik gösterir. Egemenler dışarıda devreye sokacakları konsepti ilk elden hapishaneler üzerinde dener. Her dönem dışarıya hâkim olabilmek ya da güncel politikalarını

PKK ve PAJK Tutsaklarının Açlık Grevi Devam Ediyor!

kolayca hayata geçirebilmek için ilk önce hapishanelere hâkim olunmaya çalışılmış, tutsakların sesi kısıldığında dışarıya daha kolay hâkim olunacağını hesabı yapılmıştır. Bunun nedeni sınıf mücadelesinin en örgütlü kesiminin hapishanelerde oluşu ve bu örgütlü kesim üzerinden tüm halka mesaj verilmek istenmesinde yatmaktadır.

Bunun en açık örneğini 19-22 Aralık Hapishaneler Katliamı'nda dönemin Başbakanı Bülent Ecevit'in: "cezaevlerini kontrol altına alamazsak IMF programlarını uygulayamayız" sözünde görebiliriz. Bir politikanın uygulanabilmesi hapishanelerin kontrol altına alınması ile ilgilidir. Hapishanelerin kontrol altına alınmaması da aynı zamanda dışarıdaki mücadele ile ilgilidir. İçerdeki mücadele ile dışardaki mücadele birbirinin parçasıdır.

İktidarın son dönemde artarak devam ettirdiği saldırı politikası hapishanelerden başlayarak tüm kesimlerin üzerinde devam etmektedir. İçine girdiği krizi çözemeyen iktidar sahiplerinin bulduğu çare her alanda topyekûn saldırdır. Bu topyekûn saldırının parçası olarak dışarıda işçilerin, emekçilerin, kadınların kazanılmış haklarını gasp etme yataken, içeride tutsakları bir bütün tecrit içinde tecrit etme olarak karşımıza çıkmaktadır. Covid-19 pandemisi ülkemizde açıklandığından bu yana iktidar sahiplerinin pandemiye fırsata çevirme anlayışları ilk elden hapishanelerdeki tutsakların haklarının gasp edilmesi ile başlamıştır. Pandemi bahanesi ile ilk olarak tutsakların görüş ve sağlık hakları ellerinden alınmıştır. Devam eden süreçte artan baskı uygulamalarına her gün bir yenisi eklenmektedir. Çıplak arama, gözaltı sürecinden başlayarak hapishanelerde yaygınlaştırılmakta sürekli hale getirilmeye çalışılmaktadır. Kürtçe konuşanlara soruşturmalar açılmakta, arama adı altında tutsakların kaldığı hücreler talan edilmekte, tutsakların mektuplarına ve kitaplarına el konulmakta, infaz süresi biten tutsaklar keyfi bir biçimde tahliye edilmemekte, her türlü itiraza fiziksel şiddet ve cezalarla karşılık verilmektedir. Tutsakların yaşam alanlarını sınırlandırmak için her türlü yola başvurulmaktadır. Hasta tutsaklar tahliye edilmeyerek ölüme terk edilmiş, pandemi olmasına rağmen tutsaklara hijyen malzemeleri verilmeyerek virüse karşı savunmasız bırakılmışlardır. Egemenler hapishanelerde her türlü fiziksel ve ideolojik saldırıyla tutsakların politik duruşunu yani kişiliklerini ezerek diz çöktürmeye çalışmaktadır.

HDP Gençlik Meclisi üyeleri Sur ilçesinde bulunan Ongözlü Köprü'de "Bijî berxwedana zindana" yazdı.

hanelerde her türlü fiziksel ve ideolojik saldırıyla tutsakların politik duruşunu yani kişiliklerini ezerek diz çöktürmeye çalışmaktadır.

Hapishanelerde uygulanan politika, Türk egemen sınıflarının bugün uygulamada olan başta Kürt Özgürlük Hareketi ve devrimci muhalif kesimlere yönelik baskı ve zor ile tamamen tasfiye etme anlayışının parçası olarak karşımıza çıkmaktadır.

Tüm bu saldırılara karşı Türkiye'deki hapishanelerde yaşanan insan hakları ihlallerinin sonlandırılması, ağırlaşan infaz koşullarının düzeltilmesi ve PKK lideri Abdullah Öcalan üzerinde süreklileştirilen ağır tecrit ve izolasyona son verilerek, aile ve avukatları ile görüşmesinin sağlanması talepli olarak hapishanelerdeki PKK ve PAJK'lı tutsakların tarafından 27 Kasım 2020 tarihinde başlatılan süresiz-dönüşümlü açlık grevi eylemi 50'lili günleri geride bırakarak devam etmektedir. Aynı zamanda TKP-ML, DKP/BÖG, MLKP dava tutsakları, açlık grevi taleplerini sahiplenerek dayanışma amaçlı beş günlük açlık grevine gideceklerini açıklamışlardı. Açlık grevi eylemleri 120 hapishaneye yayılmış durumdadır. PKK lideri Abdullah Öcalan'ın üzerindeki tecritin kaldırılması için daha önce de Leyla Güven öncülüğünde başlatılan ve 200 gün süren eylemler sonucunda Öcalan'ın avukatları, 8 yıl aradan sonra 2-22 Mayıs, 12-18 Haziran ve 7 Ağustos 2019 tarihlerinde müvekkilleriyle görüşme sağlamış Öcalan'ın çağrısı üzerine 26 Mayıs'ta açlık grevi ve ölüm orucu sona erdirilmişti. Ancak 7 Ağustos 2019 tarihinden beri görüş ya-

sakları ve tecrit yeniden devreye girmişti. Bu tecrit koşulları süreklileştirilmekte ve İmralı'da PKK lideri Abdullah Öcalan üzerinde yapılan sürekli tecrit uygulaması tüm hapishanelerde hayata geçirilmek istenmektedir. Tutsakların direniş temelini Türk egemen sınıflarının içeride dışarda imha planına karşı itiraz oluşturmaktadır. Tüm coğrafyalarda Kürtlerin kazanımlarına azgınca saldıran TC hapishanelerde de bu durumun parçası olarak saldırmaktadır. Dışarıda muhalif hareketin zayıf olduğu bu gibi anlarda, bu sessizliği bozabilecek içerdeki tutsakların sesini kısmak istemektedir.

Tecrit politikası, iktidarın Kürt ulusuna, işçi ve emekçilere uyguladığı baskı ve sömürü politikalarının bir parçasıdır. Hapishanelerdeki tecrit ve baskılar dışarıdan bağımsız değildir, aksine dışarıda toplum üzerine bindirilen baskıların bir uzantısıdır. Saldırıları tek merkezden gelmekte bu saldırılara karşı gelişen direnişlerin tüm devrimci, yurtsever, ilerici güçleri kapsamı gerekmektedir. Hapishanelerde başlatılan direnişin, sonuç alabilmesi için sokaktaki hareketi arttırma gerekliliği önemlidir. Dışarıdaki kitle hareketinin gücü içerideki direnişin sonucunu etkileyecektir. İktidarın son süreçte her haklı itirazı zor gücünü kullanarak yanıt vermesi aynı zamanda güçsüzlüğünün işaretidir. Bu kadar baskının olduğu bir dönemde direnişlerde kendine yer bulacaktır. Bu direnişlerin sonuca yönelebilmesi içerde ve dışarıda beraber mücadele edebilmekten geçmektedir. Buradan doğru içerideki tutsakların sesi olmak, onların direnişini kitlelerin gündemine sokmak önemlidir.

DIYALEKTİK MATERYALİZM, DEVRİMCİ FELSEFE (1/2)

Marks'a göre her şey kendi zıtlıkları veya karşıtlıkları içinde açıklanabilmektedir.

Her şey, bu anlamda, bir çeşit denge-hareket, donukluk-akışkanlık, kendiliğindenlik-zorunluluk, tesadüflük-kaçınılmazlık, bağımlılık-özgürlük varoluş-yokoluş, çelişkileri veya karşıtlıklarıyla yoğruludur.

Bu makalede felsefenin niteliği, niceliği, özgünlüğü veya zamansallığına dair bazı genel ve evrensel vurgular yanında, devrimci işçi sınıfı perspektifinden, var olanı değiştirebilme iradesi olarak; devrimci felsefenin sınıf mücadelesindeki önemine dikkat çekilmeye çalışılacaktır. Felsefi akılsal çabalar sonucunda madde ve düşünce, nesne ve özne, teori ve pratik bunların akışkan hareketi içinde yeniden ve yineden tanımlanabilmektedir.

Ancak devrimci felsefe; şeyleri sadece anlamakla yetinmez. Onları sorgular, anlar ama en önemli üretken insan işlevi olarak da, onları değiştirir. Var olanı anlamak veya tanımlamakla yetinmeyen, onu değiştirmek-dönüştürmek isteyen herkes için bir zorunluluktur devrimci felsefe. Devrimci felsefe evrensel, toplumsal ve tarihsel gerçekliklerden kopuk ya da kısaca "felsefe için felsefe" değildir. Amaç, diyalektik materyalizmin yani doğanın yasalarını öğrenerek ve bunları toplumsal-tarihsel koşulları incelemeye-araştırmaya uyarlayarak, sentezler yapmak, ve sonuçta sosyal gelişimde nicel ve nitel sıçramalar yaratmaktır, yani değiştirmektir.

Diyalektik materyalist yöntem tam da bu bağlamda, toplumsal ve tarihsel gerçekçi zeminden çıkan ve onları değiştirmek-dönüştürmek için yeniden ona yönelen devrimci bir yöntemdir. Bu yöntem; bilimsel sosyalizmin bütünlüklü teorik programını içeren Marksizm-Leninizm-Maoizm ideolojisi ve siyasetinin de üzerine yükseldiği fikirsiz zemin devrimci felsefedir. Diyalektik materyalizm; evreni, doğayı, toplumu, tarihi, insanı, varlığı ve dolayısıyla varoluş içindeki her şeyi en doğru ve en gerçekçi bilgi sayesinde anlama, kavrama, dönüştürme mücade-

Çizim | Jacqueline Weber

lesinin en temel kuramıdır. Bu devrimci felsefe; her şeyin "özel karşıtlık"tan ibaret olduğu en temel kabule dayanır. Bütün varlıklar, maddeler, maddenin halleri, maddenin atomları, maddenin atom altı parçacıkları, atom altı parçacıkların hareketi, hareketin dinamiği hepsi bir çelişkiye yaslanır. Maddenin kendisi bir çelişik birliktir. Bir çelişik birlik içinde; mücadele-hareket-değişim birincil-mutlak, denge-donukluk-durağanlık ikincil-geçici durumdur. Yine bu felsefe; her şeyin başka şeyler ile sürekli bir ilişki içinde olduğu, her şeyin akmakta-gelişmekte olduğu, her şeyin nicel ve nitel değişimler geçirdiği vb. gibi başlıca diyalektik yasalara dayanır.

Tarih Diyalektik Bilinci

Diyalektik kavramını felsefede ilk kullanan isim eski Yunan filozofu Heraklit'tir. Heraklit bu diyalektik kavramı şöyle kullanmaktadır: "Evrendeki her şey, her nesne sürekli bir hareket, oluşum ve değişim içindedir. Evrenin temel yasası çatışma ve çelişmedir."

Doğada ve toplumdaki her varlık, kendini aşma, kendini yenileme ve yeni bir aşamaya ulaşma olanağını, kendi içinde barındırdığı karşıtlık ve çelişkiler sayesinde bulur. Dolayısıyla bütün varlıkların gerçekliği olarak; çelişkinin doğası, şeylerin karşıtlıklar içinde özdeşliği, hareket yönündeki dinamiği ve içkin çatışma olarak da zıtların mücadelesi ve birliği kavranmadan hiçbir şey anlaşılabilir, kavranamaz, yeniden anlamlandırılmaz ve dönüştürülemezdir. Karşıtlar arası

mücadele her zaman esas; birlik, denge ise göreceli-talidir. Maddi ya da düşünce anlamında olsun; şeylerin diyalektik materyalist bakış açısıyla kavranışı; doğru ve gerçek bilgiye erişmede vazgeçilemez bir devrimci düşünce yöntemidir.

Heraklit'ten sonra diyalektik (eytişimsellik) kavramını bazı başka maddeci filozoflar da kullanmıştır. Ta ki ünlü alman filozofu G.W.F.Hegel'e kadar aslında bu düşünce felsefenin tozlu raflarında kalmıştır. Özellikle maddeyi değil fikriyatı esas alan idealist filozoflarca, diyalektik kavramı, neredeyse inkar edilmiştir. Varlığın özü olarak daha çok "ide, tin, ruh, düşünce" gibi metafizik belirlemeler öne çıkarılmıştır. Hatta Hegel'in kendisi de "idealist diyalektik" kavrayışına sahipti. Onun diyalektiğini maddeci bir kavrayışla ilk defa tersine çeviren ve ayakları üzerine diken Karl Marks olmuştur.

Hegel'e göre diyalektik şöyledir: "Her şey karşılıklı ilişkiler olgusunu ya da etki-tepki sürecini içerir." Bir başka ifadeyle, evrende her nesne veya varlık kendi negatifini, karşıtını ve çelişkisini kendi özü içinde barındırır. Nesne ve varlıklar daima kendisiyle çatışma ve çelişme durumundadır. Hareket ise, işte bu karşıtlıklar arasındaki etkime-tepkime ilişkilerinden oluşur. Hegel'in "tez-antitez-sentez" çözümlenmesi de hareket halindeki her şeyi bilebilmenin temel yöntemidir.

Ancak Hegel bu çözümlenmenin başlangıç evresi olan "ilk tez"i "tin, ruh, ide" gibi metafizik kavramlarla eşdeğer gördüğü içindir ki; temel bir yanılgıya

düşmüştür. Hegel'in öğrencisi olan Karl Marks, onun bu dogmatik yanılgısını diyalektikten arındırarak, sorgulamayı yani maddeci diyalektiğe iletmiştir. Aynı Karl Marks, Feuerbach'ın materyalist anlayışından mekanik kavrayışı arındırarak, diyalektik materyalist düşün-yöntem sayesinde kapitalizmin tarihsel-toplumsal gerçekliğini de büyük bir analiz gücüyle açıklayarak, kendi bağımsız devrimci düşün sistematiğini oluşturmuştur.

Marksist Felsefe

Sosyalizmin ve komünizmin öncü kuramcısı K. Mark, F. Engels ile birlikte geliştirdiği diyalektik materyalist yöntem felsefe alanında bir devrime işaret eder. Antik Yunan Filozof Heraklit'e yaslanan Hegel'den devraldığı ve ama ikisini de ilerleten materyalist diyalektik yöntem sayesinde, o, bildiklerini kendi yaşadığı zamansal-toplumsal gerçeklere uyarlayarak, çok ileri devrimci çözümler yapabilmıştır. O, yine bu sayede, kapitalist toplumda zenginliğin temel kaynağını teşkil eden yapısal soru(n) olarak artı-değer sömürsünü, tarihsel ve toplumsal ilerlemenin motoru olarak sınıf mücadelesini, toplumsal değer üretiminin başlıca dinamiği olarak zihinsel ve bedensel emeği, sistematik dönüşümün öznesi olarak toplumsal insanı ve nihayetinde sosyal kurtuluşun öncü iradesi olarak; örgütlü ve sınıf bilinçli insanı, daha doğrusu sosyal ve toplumsal kurtuluş için işçi sınıfının devrimci örgütlenme zorunluluğunu ortaya koyabilmıştır.

Marks'a göre her şey kendi zıtlıkları veya karşıtlıkları içinde açıklanabilmektedir. Her şey, bu anlamda, bir çeşit denge-hareket, donukluk-akışkanlık, kendiliğindenlik-zorunluluk, tesadüflük-kaçınılmazlık, bağımlılık-özgürlük varoluş-yokoluş, çelişkileri veya karşıtlıklarıyla yoğruludur. Bütün mesele varlıkların, olayların, olguların, koşulların, ilişkilerin kendi doğasını ve dönüşüm mekanizmalarını keşfetmekten ve bunlara doğru yön vermekten ibarettir.

Bunun içinde **devrimci bir felsefi kavrayışa**, devrimci bir teorik programa, **devrimci bir ideolojik-politik çizgiye**, devrimci bir sınıf mücadelesi hattına, **devrimci bir örgütlenme modeline**, devrimci kitle ilişki ağına, **devrimci bir öncü partiye**, devrimci bir kültürel şekilleniş ve nihayetinde **devrimci bir eylem pratiğine** zorunlu ihtiyaç vardır.

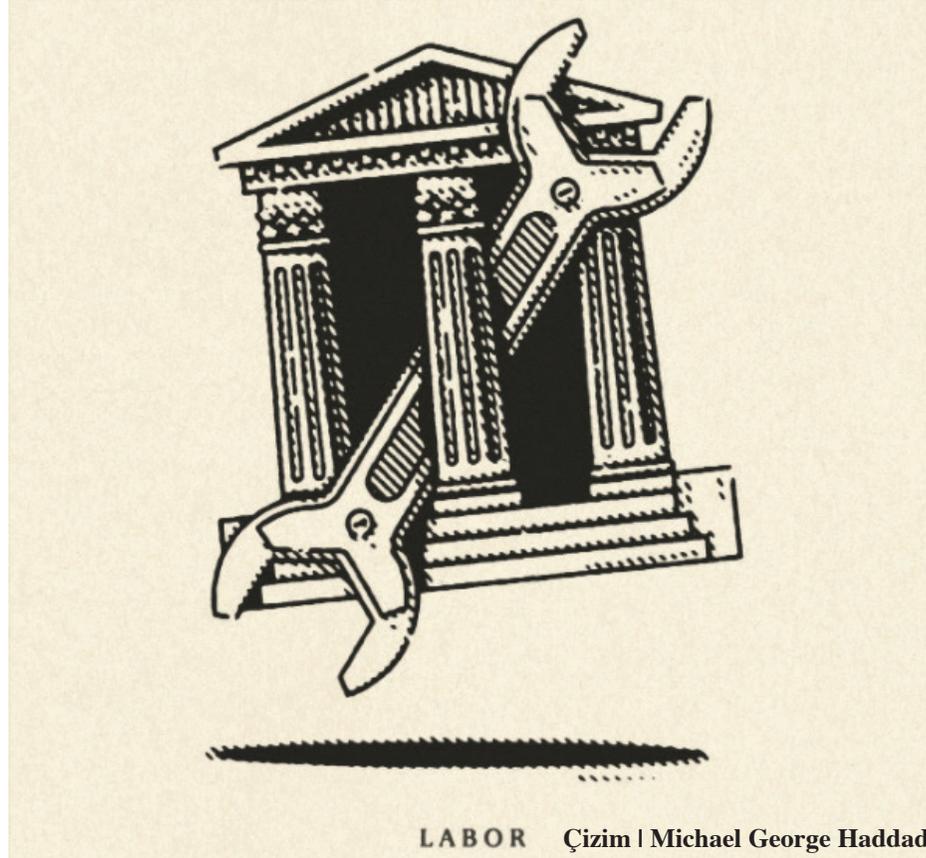
Bütün doğru çözümlenmeler evrensel, toplumsal, tarihsel, varlıksal ve lokal vb. gibi maddi gerçekliklerden, yani somut koşulların somut tahlilinden çıkar. Yine bu gerçek ve doğru çözümlenmeler ışığında var olanı değiştirme-dönüştürme iradesi olarak bilinç, tarihsel anın toplumsal pratiğine yeniden yönelir. İşte bu yönelim ona devrimci bir itim gücü kazandırır. Tarihsel-toplumsal gelişme-değişme artık geriye değil, durağanlığa değil, ileriye yönelik akar ve böylece toplum ya da insanlık kazanımdan nitel ve nicel atılımlar elde eder. Bütün toplumsal devrimlerde olduğu gibi.

Toplumsal gelişim böyle örgütlenbilirse, toplumsal ve tarihsel değişmelerin ilerici bütün dinamikleri, dini inançlardan, yanlısamacı egemen ideolojik siyasetten, kendi gerçekliğini inkarcı suni kimlikçilikten doğru bir yöntemle kurtulabilirler. Böyle düşünülürse metalaşarak ticarileşmiş bilimden, aptallaştırıcı ve bağımlı kılıcı eğitim politikalarından, esaret zincirleriyle kuşatılmış egemen sanat üretiminden ve iktidar(cı)laşarak kirlenmiş politik anlayışlardan ve dolayısıyla da bütünlüklü yozlaşmış insan ilişkilerinden kolektif bir hareketle arınarak, üretici güçler ve insanlık kurtulabilir.

Sömürülenler, ezilenler, esaret altında tutulanlar, baskılananlar, inkar edilenlerin toplu kurtuluşu uğruna, işte tam da bunun için, "işçi sınıfı ve halkın sosyal-siyasal kurtuluşu için en doğru ve gerçekçi felsefe nedir?" sorusuna da doğru cevap vermek gerekir.

Düşün-Yöntem/Düşün-Eylem Olarak Felsefe

Her şeyden önce, eleştirel düşün ve bilge eylem olarak felsefe, insana özgü bir

zihinsel edinimdir. Bu demektir ki; akılsel her insan, yaşam mücadelesi boyunca, var olan şeyler hakkında çok yönlü düşünür, sorgular ve böylece felsefeye giriş yapar. Dolayısıyla akıl yürüten her insan, basit düzeyde bile olsa, felsefe yaparak mantıki kazanımlar elde edebilir. Bu nedenle, felsefi düşünme yöntemi, sadece bu işi mesleki olarak yapan ünlü filozofların ya da "büyük düşünür"lerin yoğunlaşmış görevi veya işi olarak algılanmamalıdır. Felsefe, kalıcı değer üreten "emektar küçük düşünürlerin", toplumsal insanı, ilişkilerini ve sosyal yaşamı değiştirmek isteyen devrimcilerin işi olmalıdır.

Ancak felsefe, basit ve gündelik sorgulamalardan çok daha öte ve ileri bir düşünme yöntemi olduğu içindir ki, **düşün-bilim** diye tarif edilir. Bilinçli felsefi bir etkinlik, sistematik ve öz-disiplin içinde yapılırsa insana çok şey kazandırır. Doğal, toplumsal, tarihsel süreçlere ve yaşama dair her şeyi, bütün yönleriyle sorgulama çabası, insana var olanı anlama, anlamlandırma ve değiştirme yetkinliği kazandırır. Dolayısıyla felsefe, değer üreten insani bir edinim olduğu kadar, emeğin özgürlüğünü kısıtlayan bütün toplumsal ilişkileri ve düzeni, bilinçli ve örgütlü değiştirme-dönüştürme iradesi gösteren sınıf bilinçli proletaryanın da devrimci bir kazanımıdır.

Kavram Olarak Felsefenin Kökenleri

Felsefe sözcüğü köken olarak Yunanca dilince "seviyorum, peşinden geliyorum" anlamına gelen philia ve bilgi veya

bilgelik anlamına gelen "sophia" kelimesinin bileşiminden oluşur: Philosophia (φιλοσοφία). Yunanca "philosophia" kelimesinin Türkçe'ye çevrimi ise "bilgi sevgisi veya bilgi tutkusu" olarak tercüme edilebilir. Dolayısıyla felsefe, içinde bilgi sevgisi, bilgi tutkusu olan insanın bilinçli, üretken ve yoğunluklu düşünsel uğraşı olmaktadır. Felsefe yapmak soru sormak, şeyleri sorgulamakla başlasa da felsefe, kendiliğinden basit bir düşünmenin değil, bilinçli teorik düşünmenin yoludur. Yine bir filozofun söylediği gibi; "Felsefe, sürekli yolda olmaktır." Ne var ki, gerçek bir fikriyat yolcusunun felsefesi, düşünsel eylemi esas alan, üretken ve bilinçli bir eylemdir.

Antik Yunan'da Felsefenin Doğuşu
Felsefe ilk olarak M.Ö. 700'lerde İyonya'da önemli bir ticaret merkezi ve liman kenti olan Miletos (Milet) kentinde ortaya çıkmıştır. Bugün Türkiye'nin Ege bölgesi içinde kalan İzmir, Foça, Efes ve Milet çevresinde, İlk Çağ döneminde 12 gelişmiş şehir devletinde yaşayan yüksek refah düzeyine sahip, varlıklı kesimler ve zanaatkarlar içinde, birbirinden farklı inanç ve düşünceler yeşermiştir. Dolayısıyla felsefe, şimdiki verili antropoljik ve arkeolojik bulgulara göre, tarihte ilk olarak M.Ö. 700'lü yıllarda İyonya olarak anılan bu bölgenin en gelişmiş liman ve ticaret şehri olan Milet'te ortaya çıkmıştır.

Zengin ve verimli Ege topraklarında, İyonyalılar yetiştirdikleri zanaatkarlar sayesinde toplumsal yaşamı kolaylaştıran yeni maddi değerler üretiyor ve bunları

satmak için ise deniz aşırı ticaret yaparak, yeni yaşam kolonileri kuruyorlardı. Bu koloniler arası ve ötesi kurdukları ticari ilişkiler sayesinde başka kültürlerle kurdukları iletişimlerden de oldukça etkilenen İyonyalılar, çok önemli kültürel ve fikrîsel değişimler geçirmekteydiler.

Ekonomik olarak gelişmiş, yüksek refah ve eğitim düzeyine sahip olan halk katmanları, özellikle esnaf ve zanaatkarlar içinde doğu-batı/güney-kuzey kaynaşması yaşanıyordu. Doğal olarak, farklı inanç ve düşünceler burada gelişim gösterebiliyordu. Ayrıca, bizzat bu şehir devletlerin eski tüccarları, denizcileri, zanaatkarları ve aydınları, kendi anavatanlarındaki geleneksel yaşam biçimlerini, düşünce tarzlarını ve çok tanrılı dini düşünceleri de eleştirerek felsefi sorgulamayı çoktan başlatmışlardı.

Dönemin "şehir devlet"lerinde politik sistem örnekleri olarak; monarşik (kralcı), oligarşik (zümreci) düzenler varlık gösteriyor olsa da, tarihte ilk defa demokratik (halkçı) politik yönetim tarzları filizlenmekte ve gelişmekteydi. Dolayısıyla bu bölge insanları bilim, teknik, üretim, ticaret, sosyalizasyon, siyaset ve kültür alanlarında önemli gelişimler gösteriyordu. Anadolu'yu mekan eyleyen en eski uygarlıklar içinde, İyonyalılar, her yönlü gelişmekteydi.

Bu sayededir ki; tarihte bilinen ilk filozof sayılan Thales, felsefeyle ve bilimle bu bölgede uğraşmış ve güneş tutulmasını burada hesaplamıştı. Yine bir başka ünlü filozof, fizikçi, matematikçi Pissagor ise, dünyanın yuvarlak olduğunu ilk defa burada dile getirmişti. İyonyalı mimarlar, mesleki hesaplamalarında çok ilerlemiş ve üstelik "İyon Nizamı" diye bir mimar tekniğini dahi geliştirebilmişlerdi. Bu denli gelişmiş bir medeniyet daha sonraları Lidyalılar ve Persler tarafından işgal edilmiş, değerleri talan ve tarumar edilerek sömürgeleştirilmişlerdir.

İşte bu maddi tarihsel gerçeklikten kaynaklı olarak; "İyonya düşünce sistemi"nin tarihte bilinen ilk felsefe örneği olduğu söylenir. Bu düşünce sisteminin felsefe olarak nitelendirilmesinin temel nedeni, buradaki düşünme eyleminin kesinlikle geleneksel dini ve mitolojik açıklamalarla yetinmemesi, mantığa ve akla dayalı olan çizgide seyretmesi ayrıca önemlidir. İlk filozof olarak bilinen Thales de aynı şekilde Yunan mitolojisinin aktardığı genel ve geleneksel bilgilerle yetinmemiş ve "evrenin ilk ana maddesi (arkhe) nedir?" sorusuna cevap aramıştır.

(Devam edecek)

Boğaziçi Direnişi; Fırtınanın Ön Günleri

Bu süreçten gelişen-gelişecek kitle hareketlerine yönelik veriler bulmak zor değil. Uzun zamandır, propaganda ettiğimiz ve kendimizi buna göre konumlandırmaya çalıştığımız fırtınaların ön adımları bugün 'Boğaziçi'yle kendisini göstermiş bulunuyor.

Geçtiğimiz yılı İstanbul Üniversite'sinde öğrencilerin öğün hakkının gasp edilmesi ve yemekhane zamlarına yönelik başlatılan direnişle karşılamıştık. Bu yılı yine aynı günlerde Boğaziçi Üniversitesi ve dört üniversiteye kayyum atanmasının ardından Boğaziçi Üniversitesi'nde başlayan direnişle karşıyoruz.

Boğaziçi'ne atanan kayyumu protesto eden üniversiteliler, üniversitelere atanan kayyumların geleceğini çaldığını gören liseliler, Amed Belediye'sine atanan kayyumla Boğaziçi'ne atanan kayyum arasında buzdan duvarlar dışında bir fark olmadığını bilen Kürt gençleri, her gün LGBTİ+'lara yönelik nefret saldırılarının hedefi olan, üniversitelerde nefretin körüklenmesini istemeyen LGBTİ+'lar, patriyarkanın tüm saldırılarına karşı direnen, mücadele eden genç kadınlar Boğaziçi'ne atanan AKP'li Melih Bulu'yu protesto etmek ve Boğaziçi öğrencileriyle buluşmak, dayanışmayı yükseltmek, birlikte ses çıkarmak için Boğaziçi önünde buluştu. Boğaziçi öğrencileriyle birlikte farklı üniversitelerde okuyan üniversiteli, liseli, işçi, işsiz yüzlerce gencin farklı kaygılarla "Kabul etmiyoruz, vazgeçmiyoruz! Kayyum rektör istemiyoruz!" şiarıyla gerçekleştirdiği eylemle başlayan bu direniş iki haftadır sürüyor.

Devlet, kayyum eylemlerinin ilk günü okulun önüne polis yığarken devamında

onlarca öğrencinin gözaltına alınmasıyla eylemlerin önünü almaya çalıştı. Devlet tarafından direnişe yönelik yapılan açıklamalar Cumhurbaşkanının kararının sorgulanması, darbeye zemin sunma, yeni bir Gezi İsyanı, illegal örgütlerin planları gibi yorumlarla direnişi hedef aldı. Esasen, devlet bu iddialarla gerçekleştirmek istediği saldırılarının niyetini belli oranda gösteriyor. Gençlik kesimlerinin gerçekleşen kayyum uygulamasına farklı kaygılarla olsa da ortak tepki göstermesi, birlikteliği ve dayanışmayı pratikte ortaya koyması devletin rahatsız olduğu noktalardan birisi oluyor. Devletin ayrıştıracı, parçalayıcı saldırıları bu durumu ortadan kaldırmaya, direnişi süreç içerisinde parçalayıp boğmayı hedefliyor. Gezi isyanı vurgusu ise büyük oranda örgütsüz bulunan Boğaziçi öğrencilerinin bu süreç içerisinde aktif mücadele eden pozisyonda bulunmasından duyulan rahatsızlığı ifade ediyor. Devlet kendiliğinden bir hareketin kitle hareketini tetikleyiciliği noktasında ciddi bir korku duyuyor. Gezi isyanına bu şekilde bir atf yapması bu kaygıyla şekilleniyor. Boğaziçi eylemlerine katılanların gözaltına alınması, çıplak arama, fiziksel ve psikolojik işkence gibi çeşitli uygulamalarla karşılaşmasıyla birlikte AKP milletvekilleri tarafından "15 Temmuzda ne yaptıysak size de aynısını yaparız" açıklaması AKP-MHP iktidarı tarafından yayılmak istenen korku ve bastır-

ma politikasının bir yansıması oluyor.

Bu saldırılar, devletin 4 ocaktan bu yana açıklamalarında sıkça görülüyor. Boğaziçi Üniversitesi ise polis ablukası altında tutularak süreç içerisinde yükselen öğrenci dayanışması devlet tarafından engellenmeye çalışılıyor. Buna karşılık direniş Boğaziçi Üniversitesi'nden birçok üniversiteye sıçramaya devam ediyor. Üniversite dayanışmaları olarak örgütlenen bu süreç dayanışmalar üzerinden yaratılacak örgütlenmeler ile karşılanmaya çalışılıyor. Bu süreçte esasta bağımsız öznelerin örgütlenmesi, sürecin bu kuvvetlerle birlikte örülmesi hedefiyle hareket ediliyor. Gençlik örgütlerinin önemli bir kısmı bu süreci birleşik mücadele pratiğinin yükseltileceği bir süreç olarak görürken kimi çevrelerin dar grupçu ben merkezci pratiği açığa çıkıyor. Bizim açımızdan bir süredir emek verdiğimiz ve geliştirmeye çalıştığımız Birleşik Gençlik Meclisleri çalışmasının hangi ihtiyaca yanıt olacağı noktasında önemli veriler sunan bir süreç yaşanıyor. Bu çerçevede gelişen gençlik hareketinin Birleşik Öğrenci Meclisleri'nin kurumsallaşması, sürece yanıt olacak pratiklerin öznesi olması önemli bir yerde duruyor. Gelişen dayanışma ağlarının içerisinde bu çalışmaların içerisinde inşacı bir misyon üstlenerek, sürece yön veren, gençlik kitleleri arasındaki bağı kuvvetlendiren bir pozisyon üstlenmesi bizim bu süreci karşılayan bir noktada durmamız açısından önemli bir yerde duruyor.

Gelişen hareketin birleşik karakteri eylemlerin ilk gününden bu yana açık bir şekilde görünüyor. Bunu devrimci demokrat öznelerin birlikteliği olarak değil gençlik kitlelerinin farklı kesimlerinin birlikteliği olarak ifade ediyoruz. Yukarıda da ifade ettiğimiz üzere gençliğin çeşitli kaygılarıyla bu sürecin içerisinde yer alması ve devletin saldırılarını esasta bu zeminden yükseltmeye çalışması, gelişen hareketin en olumlu özelliği olarak ifade edilebilir. Farklı üniversitelerden gelen öğrencilerin ortak ses çıkarabilmesi, liselilerin, Kürtlerin, LGBTİ+'ların, ekolojistlerin, ortaya koydukları birliktelik önümüzdeki süreçte gelişen hareketlerin renginin bu birliktelikten beslendiği oranda kuvvetli olacağını göstermiş bulunuyor.

Devlet bugün Boğaziçi öğrencilerini abluka altına alarak gençliğin bu birlikteliğine yönelik başka bir saldırı yöneltmiş bulunuyor. Bu temelde Boğaziçi öğrencilerinin çağrısıyla 6 Ocak'ta Kadıköy'de gerçekleşen buluşma önemli bir pratik

adıma işaret ediyor. Sürecin devamında diğer üniversitelerde oluşturulan dayanışma ağlarının Boğaziçi öğrencileriyle çeşitli şekillerde buluşarak gelişen hareketi sürdürmesi mümkün görünmüyor.

Gelişen hareket üniversitelerin doğrudan mevcut iktidara bağlandığı, YÖK ile devreye sokulan bu organik bağın bugün Cumhurbaşkanı kararlarıyla tamamen hükümetin ihtiyaçlarına göre şekillenen bir üniversite modeline karşı çıkıştır. Üniversitelerin kışlaya çevrilmesine öğrencisinden, akademisyenine, gelinen aşamada, kapısına kelepçe vurulmasına karşı çıkan, Boğaziçi öğrencilerinin gerçekleştirdiği direniş ısrarla sürmektedir. Bu dönemde halkın, insanlığın ihtiyaçlarına yanıt olan eşitlikçi, cinsiyetçiliğe karşı mücadele eden, ekolojiyi koruyan geliştiren, demokratik bir üniversitenin oluşturulmasını propaganda ederken, var olan hakların korunması ve mevziler kazanılması noktasında devrimci öznelerin yaratıcılığını ortaya koyması önemli bir yerde duruyor. Boğaziçi Üniversitesi'ni görece diğer üniversitelerden ayıran kampüs yaşamının korunması için verdikleri mücadelede ortaya koydukları her pratikte çok renkli yaratıcı bir tarz öne çıkıyor. Bu minvalde devrimci öznelerin bu süreçten öğrenmesi ve geliştirmesi kritik bir yerde duruyor.

Bu süreçten gelişen-gelişecek kitle hareketlerine yönelik veriler bulmak zor değil. Uzun zamandır, propaganda ettiğimiz ve kendimizi buna göre konumlandırmaya çalıştığımız fırtınaların ön adımları bugün Boğaziçi'yle kendisini göstermiş bulunuyor. Bu sürece öncülük iddiasında bulunan öznelerin dün ifade ettiğimiz şekliyle; disiplinli, yaratıcı ve gelişen hareketle hızlı bağ kurabilecek bir hareketlilik içerisinde bulunması önemli bir yerde duruyor. Pandemi süreci öncesinde-sonrasında gençliğin mevcut iktidara, sisteme yönelik büyüyen öfkesi sokağa Boğaziçi süreciyle belli oranda yansımış bulunuyor. Bu pratik süreç fırtınanın ön adımıyken, bugün süreci yakalama düzeyimiz, gelen fırtınayı egemenlerin tepesinde estirmek için geri düzeyde bulunuyor. Adımlarımızı hızlandırmayı, olanca gücümüzle sürecin öznesi olarak konumlanmayı, mevcut pratikleri geliştirmeyi, örgütlülükleri büyütmeyi odaklanmamız gereken anın görevi olarak görüyoruz. Yeni yılın, yeni direnişlerini yenilenerek, anın ihtiyaçlarına yanıt olarak büyütebileceğimizin bilinciyle fırtınayı karşılamaya hazır olalım!

Faşizm Yenilecek Birleşik Mücadelemiz Kazanacak!

Hakim sınıflar, yaşama geçirdikleri politikaların yaratacağı işsizlik ve yoksulluğun bunun açığa çıkaracağı büyük öfkenin farkında olarak sistemi tek bir merkezden yönetmek üzere onu yeniden yapılandırmıştır.

Örgütlü güçlerin kazanma umudunun kırılması, kitlelerin her türlü hak arama bilincinin yok edilmesi üzerine inşa edilen bu sürecin önemli oranda başarılı olduğunu ve hakim sınıfların gerek Batıda gerekse de T. Kürdistanı'nda belirgin bir mesafe aldığını kaydetmek gerekir.

Tüm coğrafyanın OHAL karanlığına alındığı söz konusu sürecin etkilerinin hala önemli oranda sürdüğünü söylemek yanlış olmaz. Baskı, gözetim, tutuklama ve buna eşlik eden katliamların kitle hareketinin geri çekilmesine neden olmuş, devrimci, komünist ve yurtsever güçler bu gidişatı tersine çevirecek bir rol oynamamış ancak sergiledikleri can bedeli direniş ve teslim alınamayan irade ile geleceğe önemli bir direniş mirası bırakmışlardır.

Ezilenlerin Birleşik Mücadelesi

Bugünkü durumda devrimci, ilerici ve yurtsever güçlerin, kitlelerle arasının önemli oranda açıldığını, ezilenlerin ege-men sınıfların ideolojik-politik hegemonyası altına ciddi şekilde girdiğini söylemek doğru olacaktır.

Söz konusu tablo içinde devrimci ve yurtsever güçler bir direniş odağı olarak varlığını korusa da politik iklimi tersine çevirecek bir örgütsel gerçekliğe sahip değildir. Bundan da önemlisi işçi sınıfı ve emekçilerin; Kürtlerin, Alevilerin kadın ve LGBTI+ların yaşadığı çelişiklere bugün için çözüm bulmada, bu bağlamda çıkış yoluna ilişkin politika üretebilme de henüz oldukça zayıftır.

Politik özneler, AKP-MHP iktidarının sistematik bir şekilde devam eden baskı, gözetim tutuklama saldırıları altında örgütsel düzlemde ve bunun yarattığı bir sonuç olarak da politik alanda ciddi bir darlık ve kitlelerin sorunlarını tespit etmede, hangi yol ve yöntemlerle müdahale edeceğini bulmakta zorluk yaşamaktadır.

Özgürlük ve demokrasi güçlerinin her biri açısından bu temel soruna kısa vadede kendi başına çözüm üretme kapasitesi de cılız görünmektedir.

Öte yandan gelinen aşamada 2016 döneminden farklı olarak gerek T. Kürdistanı'nda gerekse de Batıda kitlelerin parça

parça sokağa taşan direniş ve tepkileri karşımıza çıkmaktadır. Çeşitli bölgelerde ve sektörlerde yaşanan işçi direnişleri, pandeminin yarattığı işsizlik ve yoksulluktan etkilenen geniş kesimlerin eylem ve direnişlerini bu kapsamda değerlendirmek doğru olur. Buna paralel bir şekilde devrimci ve yurtsever güçler açısından dünden niteliksel anlamda değilse de bir hareketlilik ve kitle ile temas kurmaya dönük bir yönelimden söz etmek gerekir.

Kitlelerin giderek sokağa yansıyan söz konusu eğilimiyle yine sokakta, direniş merkezlerinde birleşmek için daha etkin ve güçlü bir çabaya ihtiyaç vardır. Birleşik mücadele adına ortaya çıkan tartışmalarda bunun bir sonucu olarak doğmuştur.

Pandemiyle birlikte çelişkilerin korunmuş bir şekilde keskinleştiği, yığınların bir arayış içinde olduğu, tepkilerinin giderek yüzeye vurmaya başladığı bu tablo içinde devrimci, ilerici güçlerin zayıflığı ve mevcut direniş odaklarıyla biran önce ilişkilendirme ihtiyacı ve bunun nasıl yapılacağına ilişkin bir arayış, birleşik mücadele tartışması yürütenler açısından bir araya gelişinin temel çıkış noktalarını oluşturmaktadır.

Açık ki tüm zayıflığına rağmen kitlelerin düzene olan tepkisi hiç durmamıştır. Ne var ki devrimci ve komünist güçlerin cılızda olsa gelişen söz konusu direniş noktalarıyla teması oldukça sınırlı kalmıştır. Başka bir deyişle devrimci hareketin bugünkü zayıf durumu kitlelere uzaklığının da bir yansımasıdır.

Bu noktada devrimci, ilerici güçle-

rin geniş emekçi kitlelere daha güçlü bir umut olması adına güçlerini daha fazla birleştirmelerine ve birleşik mücadeleyi daha güçlü bir şekilde büyütmesine ihtiyaç vardır. Bu, bir eylem birliğinden öte giderek derinleşen faşist saldırganlık ve sömürüye karşı koyma ve temel hak ve özgürlükler mücadelesini yükseltme politik gündemi etrafında bir araya gelme perspektifiyle olmalıdır.

Devrimci ve yurtsever güçler arasındaki bir araya geliş, işçi ve emekçilerin yaşadıkları temel sorunlarla daha fazla temas etme, çeşitli katmanlarda süregelen direniş odaklarıyla daha güçlü ilişkilendirme ve ezilenlerin çelişkilerine dair pratikte daha somut politikalar üretmek adına bir kaygı taşımaktadır. Devrimci güçlerle yurtsever hareket arasındaki bir araya geliş, AKP-MHP iktidarı tarafından, ezilenlerin düzenle yaşadıkları çelişkilerin üstünün örtülmesi adına sürekli bir şekilde pompalanan sosyal şovenizm zehrine karşı da bir barikat işlevi görecektir.

Sınıfın değişik katmanları, coğrafyanın pek çok yerinde ücretsiz izin dayatmasına, hak gasplarına, işten çıkarmalara direniyor. İrili ufaklı çok sayıda fabrika ve işyerinde işçiler sendika hakkı için mücadele ediyor. Keza benzer bir durum HES ve JES'lere, doğanın talanına karşı Ege'den Karadeniz'e, T. Kürdistanı'ndan Akdeniz'e kadar geniş bir coğrafyada köylüler tarafından da sürdürülüyor.

Ne var ki söz konusu direnişlerin birbiriyle etkileşimi ve dayanışması oldukça zayıftır. Bir araya gelişinin temel çıkış

noktalarından biri de, birleşik mücadele fikrini, ezilenlerin süregelen direniş odaklarına taşımak ve bunun imkanlarını mücadele eden kesimlerle birlikte tartışmaktır. Bunun bir yanı politik özneler cephesinden; birleşik mücadele, yan yana yürüme, faşizme karşı ortak mücadele etmeye dair yürüyen tartışmalar iken diğer yanı da çeşitli direniş noktaları arasındaki etkileşimi ve dayanışmayı yükseltme amacı taşımaktadır. Bir araya gelen güçler, gerek politik arenada gerekse de fabrika, semt, okul ve işyerlerinde, faşizme karşı mücadele yürüten tüm direniş odaklarıyla yan yana yürümeye dair bir çaba içerisinde olacaklardır.

Bu bakımdan birleşik mücadele güçleri, bütün süreç boyunca diğer devrimci ve ilerici yapılarla gerek merkezi düzeyde gerekse de bunun başarısız olduğu durumda yerellerde, işyerlerinde, sendikal alanda, sokakta yan yan durma mücadeleyi birlikte büyütme yönünde bir çaba içerisinde olacaktır. HDK ve HDP'yi de bu parantez içinde değerlendirmek doğru olacaktır. Birleşik mücadele güçleri, HDK ve HDP ile birleşik mücadeleyi yürütmek, ortak gündemler etrafında ortaklaşmak gibi bir sorumluluğa sahiptir. Birleşik mücadelemizin HDK veya HDP'ye alternatif olmaktan öte birleşik mücadele fikrini ve kültürünün geliştirilmesine yönelik bir çabası söz konusudur. Bunun birleşik mücadelenin uzunca bir süredir temel adreslerinden biri olan bu iki güç içinde pozitif etkileri olacağı açıktır.

ABD'de Faşist Hareketin Yükselişi ve Kongre Baskını

2016 yılında D. Trump ABD Başkanı seçildiğinde seçim vaadi olarak kullandığı göçmen karşıtı ya da kürtaj konusundaki söyleminin tutumunu nasıl etkileyeceği, ABD'nin AB ve Ortadoğu ilişkileri ile Çin ve Rusya ilişkilerinin ne yönde seyredeceği gibi önemli başlıklar da belirlenmiş olmaktadır.

Başkanlık yaptığı 4 yıllık süreçte ABD'de göçmenlere karşı bir dizi uygulamayı hayata geçiren Trump'ın Müslümanların ABD'ye seyahatlerine yasak getirmesi, Suriyeli mültecilere ABD kapılarını kapatması ve ABD'de olanların da geri gönderileceklerini sıklıkla telaffuz etmesi, Meksika sınırına duvar örülmesini sağlaması, siyahlara karşı artan polis şiddetini teşvik eden söylemleri onun faşist karakterinin birer yansıması oldu. Trump'ın babası Fred Trump, Amerika'da siyahlara karşı örgütlü şiddet eylemleri ile bilinen ırkçı Ku Klux Klan örgütünün bir üyesidir. Fikirlerini geliştirmek anlamında pek de bir çabası olmadığı açık olan Trump'ın babasının izinden yürümekte olduğu net olarak görülmektedir. 10 milyar Dolarlık devasa servetiyle dünyanın en zengin 400 kişisi arasında yer alan Trump'ın tüm söylem ve pratiğini bu gerçeklik; burjuvazinin bir üyesi olması ve burjuvazi adına politika yürütmesi belirlemektedir.

Trump'ın kadınlara kürtaj hakkı üzerinden yönelmesi kadınların Trump'a karşı yaygın eylemler gerçekleştirmelerine neden olmuştu. Özellikle Los Angeles'ta binlerce kadının bir araya gelerek Trump yönetiminin cinsiyetçi söylemlerini protesto eden yürüyüşleri genel bir destek almıştı.

ABD eski Başkanı Trump'ın Avrupa Birliği üye ülkeleri ile ticaret, diplomasi alanlarında yaşadığı gerilim ve bu dönemde II. Emperyalist Paylaşım Savaşı'ndan sonra Sovyetler Birliği'ne karşı kurulan ve bugüne kadar da faal olarak işleyen anti-komünist emperyalist ittifakın ve bu bağlamda da "Birleşmiş Milletler ve NATO'nun gereksizliği" söylemini birçok kez kullanması yaşanan ticari gerilimlere politik bir içerik de katmış oldu. Tam da bu dönemde Rusya'nın giderek Balkanlar ve Ortadoğu'da daha aktif siyaset yürütmeye başlamasının AB emperyalist bloğunda yarattığı gerginlik ve NATO'nun Rusya'ya karşı koruyuculuğuna duyulan güvenin NATO'nun fiilen sonlanacağı endişesi ile yer değiştirmesi ABD-AB

ilişkilerinde büyük bir mesafe oluşmasına neden olmuştur. Özellikle Irak'ın askeri işgalinin ardından AB emperyalist bloğunun Irak'taki petrol kuyularını sömürmesindeki hakimiyetlerini ABD'ye kaptırmalarıyla başlayan gerginlik, Trump döneminde tırmanışa geçmiştir. Trump'ın emperyalistler arası ticaret anlaşmalarını hiçe sayma ve Amerika'nın çıkarlarını tek taraflı olarak öne çıkarma tutumu gerginliğin ana nedenidir.

Trump'ın Çin ile ticaret savaşı ilan etmesi, Çinli Huawei şirketinin ABD'de faaliyetlerinin sınırlandırılması, bir başka teknoloji şirketi TikTok'un ABD'de faaliyet yürütmemesinin ABD'li yatırımcı ortak alma şartına bağlanması, Çin karşıtı söylemleri sıklıkla kullanması kapitalist sistemin işleyiş prensiplerine uygundu. Zira AB ilişkilerinde de görüldüğü üzere emperyalist ülkeler kapitalist sistemi tehdit eden "sosyalist tehlike" olmadığı koşullarda birbirlerinin pazarlarını ele geçirmek, ticaret yapmalarını kimi anlaşma ya da yaptırımlarla engellemek gibi yollara başvurlar. Diğer taraftan Çin'in bir emperyalist güç olarak oldukça ucuz iş gücüne sahip olması ABD'li kapitalistlerin üretim merkezi olarak Çin'i kullanmaya devam etmelerine neden olmaktadır. İlginçtir anılan bütün yaptırım ve tehditlere rağmen ABD ile Çin arasında bu dönemde ithalat ve ihracatta artış gözlenmektedir. Örneğin ABD'nin Çin'e ihracatı % 32, Çin'den ithalatı % 46 artmıştır. (2019 yılı için yıllık bazda verilere göre.)

2016 ABD seçimlerine Rus Hackerlar vasıtasıyla Rusya'nın müdahil olduğu ve dolayısıyla Rusya ile ABD arasındaki ilişkilerin Trump döneminde farklı hale geleceği söylemine karşın NATO'nun bu dönemde Balkanlar'a askeri yığınak yapmaya devam etmesi ve bu bağlamda Polonya'nın Rusya'ya karşı coğrafi konumu nedeniyle AB-ABD-Rusya ilişkilerinde öne çıkması durumuna tanıklık ettik. ABD'nin Ortadoğu ve Arap halklarını sömürmekte bir araç olarak kullanıldığı Arap Birliği'nin liderliğini Rusya'ya kaptırması, Suriye'de ABD'nin boşalttığı alanlarda Rusya'nın konumlanması, Rusya'nın Ortadoğu'da ve Türkiye'de siyasi-askeri ilişkiler geliştirme si Trump yönetiminin dış politikasının zayıflığı ile ilişkilendirilirken; kuşkusuz, Trump'ı göreve getiren ABD'li sermaye gruplarının Trump'tan hoşnutsuzluk duymaları ile sonuçlandı.

Bir Faşist Karakter-Lider Olarak Trump

D. Trump'ın siyasette kullandığı dil, üslup eleştirilirken görülmesi gereken en önemli husus Trump'ın söylem ve pratiğinin aslında Hitler, Mussolini, Erdoğan gibi diğer faşist liderler ve onların hareketleri ile olan büyük benzerliğidir.

Kütleleşen bir lider imgesinden, eski güçlü günlere dönme özlemini ifade eden sloganlara (Make America Great Again- Tekrardan Büyük Amerika Yapmak), topluluk olarak yapılan ritüellere, kadın ve göçmen karşıtlığının sistematik olmasına kadar birçok konuda diğer faşist hareketlerle benzerlik içindedir.

Başkanlığı döneminde öldürülen siyahlara değil de "şiddete maruz kalan savunmasız polis" söylemine yer vermesi, ABD'de siyahlara karşı polis şiddetinin artmasına vesile olmuştur. 2019'da ABD'yi etkisi altına alan Black Lives Matter (BLM-Siyah Yaşamlar Değerlidir) hareketine karşı Trump taraftarlarının silahlanarak sokaklara inmesi ve sözde kendilerini yağma vb. faaliyetten korumak adına siyahlara karşı silah kullanmaları da göstermiştir ki ABD'de devlet tarafından cesaretlendirilen faşist kitleler siyahlara karşı şiddet uygulama hakkına sahip olduklarını düşünmektedirler. Trump'ın günlerce devam eden kitlesele eylemlerin ardından sözde bile olsa adalet sözü vermek yerine eylemcileri yağmacılıkla suçlayan tutumu ve anti faşistleri "terörist" olmakla itham etmesi Trump'ın ırkçılık meselesinde durduğu yeri net olarak göstermektedir.

Korona salgınının ardından ısrarla "Çin Gripi" ifadesini kullanması ve Çinlileri salgının sorumlusu ilan etmesi ABD'de yaşayan kimi Çinlilerin sokakta saldırıya uğraması gibi fiziki saldırıları ve yaygın olarak da psikolojik şiddeti tektiklemiştir.

Son Senato baskınında da görüldüğü üzere Trump'ın bütün faşist liderler gibi (Erdoğan'ın kendi kaderi ile Türkiye'yi birleştirmesi vb.) ABD'nin kaderiyle kendisinininkini bir olarak gören destekçilerininin faşist sloganlar yazılı giysilerle ortaya çıkmaları kimi Amerikalılar için "şok edici" oldu. Oysa ABD'de faşizm aslında bütün ABD tarihi boyunca var oldu ve bugün bir faşist liderin etkisi ile daha görünür oldu. Kongre baskını faşist hareketi görünür kıldı.

Trump'ın Gidişi Demokrasinin Zaferi Midir?

Trump'ın Erdoğan gibi (7 Haziran 2015 seçimleri sonucunu yok sayıp kendine tabi bir düzeni kurmak için şiddeti kullanması) kaybettiği seçimi şiddet yoluyla geri alma girişimi başarılı olmadı. Ancak bu başarısızlığın temel nedeni Trump'a destek veren kapitalist sermaye sahiplerinin Trump'ın Ortadoğu, Avrupa, Rusya ve Çin ile ilişkileri kendileri açısından "yeterince iyi yönetememesi" nedeniyle Trump'a verdikleri desteği kesmiş olmalarıdır. Sermaye birliklerinden peş peşe gelen açıklamalar, Senato baskını sonrası Trump'ın sosyal medya hesaplarının kısıtlanması yoluyla bir anlamda Trump'ın sesinin kısılması, emperyalist tekellerin faturayı Trump'a kesmesiyle ilgilidir.

Trump'ın azledilmesi ve sesinin kısılmasını "ABD'de faşizme karşı demokrasi güçlerinin zaferi" olarak yorumlayan kimi grupların analizleri izaha muhtaçtır. Zira onlarca yıldır dünyanın her yerinde faşizmi ve faşist hareketleri örgütleyen ABD gerçeğiyle bu analiz çelişmektedir. ABD'de Trump yönetimi olsa da olmasa da ABD başta Ortadoğu olmak üzere kapitalist sermayenin karlılığı için savaşları ve katliamları örgütlemeye devam edecektir.

Latin Amerika'dan Ortadoğu'ya işçi sınıfının emeğinin kurtuluşu kavgasına karşı ABD eliyle örgütlenen askeri faşist darbeler, bu darbeler öncesi ve sonrası işlenen sayısız cinayet ve yapılan katliamlar özel olarak ABD'deki sistemin adına faşizm denmesini gerekli kılmıyor kanaatindeyiz.

Tam da ABD'li kimi sosyalistlerin esprili bir dille ifade ettikleri gibi "pandemi nedeniyle kendi sınırları içinde kalmak zorunda kalan ABD bu sefer faşizmi ve darbeyi kendi evinde organize etmek zorunda kalmıştır".

Trump'ın faşist bir politikacı olduğu doğrudur. Ancak "Trump'ın faşist olduğu için engellenmesinin ABD ve dünya için bir demokrasi zaferi olduğunu" söylemek ABD'nin kanlı tarihini aklamaktan başka sonuç doğurmaz. Kaldı ki Trump'a destek vermektен vazgeçenlerin gerekçesi Trump'ın istenilen sermaye kârlılığının yaratılmasında beklenen koşulları yaratmamış olmasıdır. Dolayısıyla yeni dönemde gerek iç ABD siyasetinde gerekse dış siyasette barış, adalet aramak ya da böyle bir beklentiye girmek tipik bir liberal bölünüdür.

Hem Büyük Tekelci Burjuvazi, Hem de Kırsal Burjuvazi, Hindistan'da Protestocu Çiftçilerle Bir İttifaka Karşı

26 Kasım 2020'de Hindistan'da yaklaşık 250 milyon kişi bir günlük greve gitti ve bu, bazıları tarafından "tarihteki en büyük genel grev" olarak ilan edildi. Grev, çalışma yasalarındaki değişikliğe bir yanıttı. Daha önceden 100'den fazla işçi çalıştıran fabrikaların işten çıkarmalardan önce devlet onayını almaları gerekiyordu, ancak yapılan değişikliklerle işçileri istedikleri gibi işten çıkarma yetkisi verildi.

Bu "genel grevi", 1919 Seattle Genel Grevi veya 1905'te Çarlık Rusya'sını ele geçiren genel grevler dizisi gibi tarihsel genel grevlerden ayıran önemli bir ayrıntı mevcut: Grev, çeşitli siyasi partiler ve sendikaların yerel koalisyonları tarafından düzenlenmişti. Greve katılanların en ileri görüşlü ve militan kesimleri, "İşçi sınıfının kıymetli silahını böylesine törenselleştirilmiş şekilde israf etmeyelim, işçi sınıfının militan grevi için çalışalım!" sloganını attılar.

İşçilerin greviyle neredeyse aynı zamana denk gelecek şekilde binlerce çiftçi, ülkenin başkenti Yeni Delhi'de bir araya geldi. Hala sürmekte olan çiftçilerin protestosu, faşist Modi hükümeti tarafından Haziran 2020'de kabul edilen üç tarım yasasına bir cevaptır.(...)

1. Çiftçilerin Ürün Satışı ve Ticaret (Teşvik ve Kolaylaştırma) Yasası. Bu yasa, tarımsal ürün ticaret alanlarının hükümet pazarlarına dair olan kapsamını, "herhangi bir üretim, tahsilat ve toplanma yerine" genişletir.

2. Sözleşmeli çiftçilik için yasal bir çerçeve sağlayan, yani çiftçilerin alıcılarla önceden düzenlenmiş sözleşmelere girmesine izin veren ve şirketlerin doğrudan sözleşmeli çiftçiliğe girmesine izin veren Fiyat Güvencesi ve Çiftlik Hizmetleri Yasasına İlişkin Çiftçilerin Güçlendirilmesi ve Korunması Anlaşması.

3. Tarımsal ürünlere herhangi bir istifleme limiti konulmasının fiyat artışına dayalı olmasını gerektiren Temel Mallar (Değişiklik) Yasası. Bu yasa, temel malların stoklanmasına ilişkin bir sınırlama getiren 1955 Temel Emtia Yasasını yürürlükten kaldırmaktadır.

Çiftçilerin protestosunun, grevci işçilerin ortaya attığı taleplerden farklı, kendine has talepleri ve şikayetleri var. İki hareket birbirine karıştırılmamalı ve aynı şey olarak görülmemelidir(...)

"Sol" yorumcuların kafa karışıklığı, "çiftçi" kelimesinin kendisinin Hindis-

tan'da kapitalist tarımsal üretimi oluşturan gerçek sınıf ilişkilerini gizlemesinden kaynaklanıyor ve bazı durumlarda mümkün hale geliyor. Tüm çiftçiler aynı çıkarlara sahip değildir veya aynı sınıfa mensup değildir. Bihar'da 0,25 hektara sahip olan ve elde ettiği mahsulü daha büyük bir komşu çiftlikte çalışarak -ya da şehre göç edip bir fabrikada çalışarak- kazandığı ücrete az bir ek olarak kullanan yoksul bir köylü ailesi ile Pencap'ta 20 dönümlük mahsulünü hasat etmek için göçmen işçi çalıştıran zengin bir kapitalist çiftçi aynı çıkarlara sahip değildir.

Kapitalizm, kırsal kesimde sınıf farklılaşmasına yol açar. Şunları birbirinden ayırt etmeliyiz:

- kendilerine ait toprakları olmayan ve bu nedenle geçim araçlarını satın almak için emek işgüçlerini satmak zorunda kalan tarım proleterleri;

- ya yetersiz toprağı olan, bu nedenle emek güçlerinin bir kısmını satmaya, başkalarından toprak kiralamaya ya da küçük ticaretle uğraşmaya zorlanan yarı mülk sahibi köylülere ya da yoksul köylüler olan kırsal yarı proletarya; başka bir deyişle küçük bir toprağı olan ve ek ürünler yetiştiren, emek gücünün bir kısmını satan ve yerel tefecilerden borç alan yarıcı-köylüler.

- Kırsal küçük burjuvazi, yani istikrarsız bir konumdaki toprak sahibi köylü;

- Ya zengin, toprak sahibi olan fakat kapitalist işletmeye (çalıştırdığı tarım işçilerinin doğrudan sömürülmesine) direkt dahil olan kapitalist çiftçiler, yarıcı-çiftçiler ya da yarıcı çiftçilerden topladığı kirayla yaşayan kapitalist rantiyeci toprak sahibi kulaklar gibi kapitalist sınıfa mensup kır burjuvazisi.

Bu farklı tarım sınıfları, keskin biçimde farklı ekonomik çıkarlara sahiptir. Çiftçilerin protestolarını analiz ederken, hangi sınıf çıkarlarının kitle hareketi tarafından ileri sürülen taleplere karşılık geldiğini belirlemeliyiz.

İlk olarak, Hindistan'ın tarımsal sınıf yapısını anlamalıyız. 263 milyonluk toplam kırsal nüfusun yaklaşık % 56'sı toprağı olmayan ve geçimlerini sadece aldığı ücretle sağlayan tarım işçileridir. Geriye kalan yüzde 44 ise toprak sahibi köylülerdir, ki bunların yüzde 67'si bir hektardan daha az toprağı sahiptir. Bu da şu anlama gelir:

(1) ürettikleri tüm tarımsal ürünleri

kendilerinin tükettiği, yani piyasada satmadıkları;

(2) geçim araçlarının büyük bir kısmını ücretle satın aldıkları, yani net gıda alıcısı oldukları;

(3) arazilerini ekip biçmek için gerekli olan üretim araçlarını satın almak üzere zengin çiftçilerden ve kulaklardan alınan tefeci borçlarına bağımlı oldukları. Yüksek faiz, yetersiz toprak ve düşük üretkenlik kombinasyonu, toprak alacaklarının eline geçene ve onlar proleterleşene kadar köylünün borçlarını sürekli artırmak için biraraya gelirler.

Punjablı Sih çiftçilerin Delhi'ye türbanlar içinde yürüyen görüntüleri, bu protestocu çiftçilerin aslında sadece geri kalmış bir yerde yaşamaya çalışan mütevazı ve asil köylüler olmadıklarını, aksine, aslında protestolarda büyük ölçüde bulunmayanları (ücretli tarım işçileri, yoksul köylüler ve alt-orta köylüler) avlayan varlıklı kapitalist çiftçiler, rantiyeci sahipleri, tefeciler ve aracılar olduklarını muhtemelen idrak edemeyen ABD "sol" seyircilerin saf hayallerini ele geçirdi.

Gerçekte, (Modi hükümetinin kaldırmaya çalıştığı -çn) MSP (Asgari Destek Fiyatı) belirli bölgelerdeki azınlık varlıklı çiftçilere fayda sağlamaktadır. Yeni Delhi'deki Bölgesel Kalkınma Çalışmaları Merkezi ve Ulusal Kamu Maliyesi Enstitüsü tarafından yapılan araştırmalara göre, çoğu küçük çiftçinin, hem depolama maliyetleri hem de nakliye maliyetlerinin fahiş yüksekliği nedeniyle, devlet temsilcilerinin Asgari Destek Fiyatı'ndan ürün satın aldığı pazarlara erişimi yoktur. Ocak 2015 Shanta Kumar Komitesi raporu, tarımsal hanelerin % 5,8'inden azının bir devlet satın alma kurumuna öğütülmemiş pirinç veya buğday sattığını belirledi... Zengin köylülerin ve kulakların aksine, küçük çiftçiler fazla mahsullerini MSP'nin çok altında fiyatlara satıyorlar.

MSP'nin etkinliği bölgeden bölgeye de büyük ölçüde değişiyor. Times of India'ya göre, "Pencap'ta çeltik yetiştiricilerinin % 95'inden fazlası MSP'den yararlanırken, U.Pradesh'de çiftçilerin yalnızca % 3,6'sı yararlanıyor." Sonuçta "[ülke çapında] çeltik yetiştiricilerinin yalnızca % 12'si MSP'deki tedarikten yararlanıyor. "Pencap ve Haryana gibi eyaletler, mahsulleri hükümet alıcılarına taşımak için yeterli altyapıya sahip. Ancak Reuters'e

göre, Bihar gibi daha fakir eyaletlerde, hükümet satın alımları eyaletin toplam üretiminin % 2'sinden azını üretiyor ve çiftçiler ürünlerini MSP'nin % 25-35 altında satıyor.

Hindistan'ın MSP'ye erişimi olmayan en fakir çiftçileri, ürünlerini devlet pazarlarına taşıma imkanına sahip olan daha zengin komşularına indirimli fiyatlarla satmak zorunda kalıyor, ki bu zengin komşular bu ürünleri Asgari Destek Fiyatından tekrar satmaktadır. Bu asalak araçlar, hem MSP alımlarını sübvanseden vergi mükelleflerinden hem de ürünlerini yeniden sattıkları yoksul çiftçilerden kâr ediyor. Bu aynı zengin çiftçiler, fakir komşularına sık sık yıkıcı kredi verme uygulamalarıyla da meşgul olurlar ve onları daha da kuruturlar. İşte protesto edilen üç yasa tasarısından ilk ikisi, bu kırsal araçların tekeli ortadan kaldıracak.

Dahası, tüm işçilerin ve tarımsal üreticilerin büyük çoğunluğunun geçimlik gıda maddelerini ücret karşılığı alıyor oluşu, MSP artışlarının onları olumsuz etkileyeceği anlamına gelir - Neden? Yiyecek ne kadar pahalıysa, ücretler üzerinde o kadar yukarı yönlü baskı uygulanır. Bu nedenle, MSP doğrudan temel mahsullerin fiyat artışlarıyla ilişkili olduğundan, o zaman - diğer her şey eşit olduğunda - MSP fiyat artışı, reel ücretlerde bir düşüş anlamına gelir. Gelirlerini desteklemek için küçük bir toprağı kiralayan veya sahibi olan çiftçiler, mahsullerinden elde ettiklerinden daha fazla parayı gıdaya harcıyorlar. Daha yüksek tahıl fiyatları, bu çiftçilere fayda sağlamaktan çok zarar veriyor. Daha yüksek gıda fiyatları nihayetinde daha yüksek ücretlere yol açma eğiliminde olursa da, bu süreç uzun süreli ve sancılı bir süreçtir: Ücretler gıda fiyatlarına hemen tepki vermediği için, işçi sınıfı yüksek gıda fiyatları tarafından sıkıştırılacak ve yakın vadede sıkıntı yaşayacaktır.

Fiyat artışları ile reel ücret düşüşleri arasındaki doğrudan ilişki, devrimci işçi sınıfının üçüncü tarım yasasına karşı çıkması gerektiği anlamına gelir: İstifçilik, temel malların fiyatlarını yükseltir ve ücretler üzerinde yukarı doğru baskı oluşturur.

Yazının tam çevirisi inter sitemizde yayımlanacaktır.

Kaynak: <https://maydaystudentorganization.com/>

PUSULA

MECBUR İNSANLAR VARDIR... 2

“İdeolojik güç” veya “inanç” meselelerinin maddi yaşamla bağına kuramadığımızda, bunlar “gizemli kavramlar” olarak kalabiliyor. Sorunlar karşısında dilimizde hep bu iki kelime oluyor. Sadece dışımızdakilere değil, kendimizi sorgulayışımızda da sorun gelip “inanmak”ta ve “ideoloji”de düğümlenebiliyor. Ama aslında çoğu zaman “inanmak”, “inanç”, “ideolojik güç ve netlik” vb. nedir, nasıl kazanılır, devamlılık ve canlılığı nasıl sağlanır sorularına net yanıtlar veremeyebiliyoruz.

Şu nokta çok önemli; ideoloji eğer “dünyaya bakış ve yaklaşım tarzı” ise ideolojik güç de ancak bu temelde edinilen bir şeydir. İnanç da doğaüstü bir güce duyulan cinsten değilse, ancak ilkinin içinde ve onun ürettiği bir şey olabilir. Nasıl yaşıyoruz ve nasıl düşünüyoruz? Bu ikisinin devrimci diyalektiğini kurabiliyor muyuz? Şunu biliyoruz ki, farklı sınıfsal köken, toplumsal yaşam ve alışkanlıklardan gelen insanlarız. Egemen sistemin bize yönelik etkilerinden yalıtık olmadığımız gibi, yaşam koşullarımız bir bütün olarak çeşitli sorun ve zaafaların kaynağı olabilmekte. Nihai planda ortadan kaldırmayı düşündüğümüz ama bugün, o nihai aşamaya ulaşma yolunda işlevinden dolayı zorunluluğuna inandığımız tüm unsurlar, sınıflı toplumlara ait yapıların doğal sonucu olarak, proletaryayı üretebildiği gibi karşıtı yani burjuvaziyi de üretebiliyor; onun yeni bir biçimde var olmasını sağlayabiliyor.

Tam da bunun için sorgulama ve yüzleşme, tüm yaşamımız boyunca elden bırakamayacağımız başlıklardır. Proleter devrimci yaşamımızın sigortalarıdır denilebilir. Pratiğimizi ne kadar sorgulayabiliyorsak, hata ve olumsuzluklarımızla ne kadar yüzleşebilirsek, o kadar ilerliyoruz ya da ilerlememizi devam ettiriyor, o kadar sağlam duruyor ya da sağlam duruşumuzu devam ettiriyoruz demektir. Buna karşılık, tersi tüm davranışlar da devrimci kimliğimizin kemirgenleri oluyor demektir.

Şehitlerimizin yaşamı da bu noktada olumlu örneklerle doludur. Kendimize yaşadıklarımızı derinleştirecek sorular sorup yanıtlarını ararken başucu kaynağımız onların yaşamlarıdır. Örneğin herhangi bir beklentiye girmeden, yüksek

disiplinle ve tüm benliğimizle çalışmayı hayata geçirebiliyor muyuz? Sorunlar karşısında hızlı düşünme, çözücü olma, pratik davranma konularında ne durumdayız? Güvenlik ve düşmanın saldırılarına karşısında ne derece yaratıcı, uyarıcı ve ilkeliyiz? Günlük faaliyetimizi rutinin dışına taşımayı ne derece becerebiliyoruz vb.

Örneğin Süleyman Cihan yoldaş... Tarihe Not isimli kitapta Süleyman yoldaşın anlatıldığı bölümde onun için “Pratik görevler konusunda disiplinli ve takipçi idi, bu alandaki işini iyi yapardı. (...) Pratik mücadele içinde çabuk hareket eden bir yapısı vardı ve bazen de birçok tehlikeyi sezgileriyle atlattı” denilmekte; iki yoldaşının yakalandığı bir operasyonu öğrendiğinde Ankara’da olmasına rağmen hızla İstanbul’a hareket ettiği ve gerekli önlemleri aldığı örneklenmektedir. Yine aynı kitapta “Eylemlerde cesur ve soğukkanlı idi. 1977 yılında bir çuval içinde Komünist dergilerini taşıırken, Harem iskelesinde polisler çeviriyor ve çuvalı aramak istiyorlar. Süleyman karşı çıkınca polisler silah çekip gözaltına almak istiyor, o da silahını çekiyor ve çatışma başlıyor” (İbrahim Ünal, s. 257-258, Ayrıntı Yayınları) deniliyor.

Benzer şekilde Cemil Oka yoldaşın mütevazı yaşamından ve bu özelliğinin ilişkiye geçtiği insanlar üzerindeki etkisinden de bahsediliyor ve “Yetiştirdiği aile yapısına uymayan bir mütevazıydı. Örneğin kalacağımız bir eve vardığımızda yeşil kabanını üstüne çeker, bir köşeye kıvrılır yatardı” deniliyor. Mehmet Zeki Şerit yoldaş için de heyecan olduğu vurgusu yapılarak “Çok hareketli bir arkadaş olduğunu bildiğimiz için, nasıl bir görev vereceğimizi de bilmiyorduk. Askeri çalışmaya daha yatkın ve istekli idi. Bir süre evde kalmasını uygun gördük. Çıksık olmamakla birlikte dışarı çıkıp içeri giriyordu. Evde kalırken askeri alanla ilgili çalışmalar yapmasını söyledik. Patlayıcı hazırlanması ve bubi tuzakları ile ilgili bir dizi araştırma ve çalışma yaptı. Formüller oluşturdu...” denilerek yaratıcılığına vurgu yapılıyor.

Kitleler ve devrim için çalışmada başarılı olabilmek için her birimizin kişiliğimizde birçok şeyi aşmış olması ya da bu “aşma mücadelesini” sürekli kılması

gerekir. Örneğin emeğimizi, hiçbir kayıt ve koşulla sınırlamadan, tümüyle amaçlarımıza paralel harcamayı öğrenmiş olmamız önemlidir. En küçük görevlerden, “günlük işler”imizden başlayarak tüm varlığımızı mücadeleye sunma kültürü ile mi çalışıyoruz? Mesela yayınlarımıza yazı yazıyor muyuz, yazdığımız yazılarda nelere dikkat ediyor, eleştirileri ne kadar dikkate alıyor, kendimizi ne kadar aşmaya çalışıyoruz?

Burada Zeki Uygun yoldaşımızı anmamız gerekir... “Partizan dergisi yazı kurulu üyeliği için özel göreviyle Mazgirt ve Nazımiye’de bulunduğu sırada yaşam biçimiyle yöre halkı üzerinde bıraktığı saygın izler unutulur gibi değildi. Çalışkan, yaratıcı ve üretken bir yoldaşımızdı. Zihni uyusukluğun üzerine gider, eleştirir ve çevresindeki insanları bu yönde eğitmeye, seferber etmeye özel önem verirdi. Doymak bilmez bir okuma ve öğrenme hırsına sahipti. Ben Zeki’yi tanıdığım ilk gündün itibaren bu örnek özelliğine tanık olmuştum. Sonrasında bu yargım daha da pekişti. Bulduğumuz kamp alanında herkesten önce uykudan kalkıp okumaya-yazmaya başlar, arada bir spor yapıp satranç oynar, yemek aralarında kısa sohbetlerden sonra çalışmasını gün boyunca sürdürürdü. Son derece planlı bir çalışma tarzına sahipti.” (age, s. 425)

Yazı yazma eylemi birçokları tarafından küçümsense de şehit yoldaşlarımızın mücadele deneyimlerinden bu konuda da öğrenmek gerekir. Gerillaya katılmadan önce çalıştığı Malatya’da köylülerle yaptığı söyleşilerle alanda kalıcı ilişkiler yaratan Muharrem Yiğitsoy yoldaşın Tokat Hapishanesi’nde kadın tutsakların yaşadıklarını ve de sonrasında Dersim’de köylülerin katliam anlatılarını öyküleştiren Sefagül Kesgin yoldaşa; hapishaneyken de tıpkı dışardaki gibi gazetenin her sayısına birden fazla makale yazan Suzan yoldaşa... Ya da “Devrimin atak, fedakâr ve bilgili kadroları olalım” derken kendisi, bu sözün hakkını veren yaşamıyla Mehmet Demirdağ yoldaş... Mehmet yoldaş, gerilla yaşamının “en olumsuz” koşullarında bile, hiç boş durmaz, elindeki tüm imkânları kullanarak, değerlendirerek sürekli okur ve yazardı. (Devam edecek)

KAVGADA
ÖLÜMSÜZLEŞENLER

Ali Haydar Yıldız

Halk Ordusu’nun ilk komutanı Ali Haydar Yıldız Dersim Mazgirt’lidir. İnandığı devrim mücadelesinde Proletarya Partisi’nin kurucuları arasında yer aldı. Yıldız 24 Ocak 1973’te TC ordusunun saldırısında şehit düştü.

Meral Yakar

Antep Nizip doğumlu olan Meral Yakar(Kinem), devrimci mücadeleye üniversite yıllarında atıldı. Kinem, PDA revizyonizmine karşı mücadele hattını İbrahim Kaypakkaya’nın Proletarya Partisi saflarına taşıdı ve partinin ilk kadın üyesi oldu. 22 Ocak 1973’te yoldaşının kaza kurşunuyla yaralanmıştır. İşkenceciler onu yaralı halde sorgulayarak 25 Ocak 1973’te işkencede katletmiştir.

Selahattin Doğan

1954 Sinop doğumlu Selahattin Doğan, Proletarya Partisi ile İstanbul’da tanıştı. Birçok askeri eylemde bulunan Doğan, 5 Ocak 1978’de bir çatışmada yaralı bir şekilde esir düşer. İşkenceciler ondan bilgi alamaz ve 2 Şubat 1978’de katleder.

Yunus Koç

Karslı olan Yunus Koç, Proletarya Partisi saflarında mücadele yürütürken 2 Şubat 1979’da Ardahan-Ölçek köyünde jandarmalar tarafından katledildi.

Hazro Şehitleri

24 Ocak 1981 günü bir ihbar sonucunda askerlerin attığı pusu sonucu Dersim Mazgirt’li Haydar Aslan ve Amed Hazro’lu İhsan Parçacı Amed Hazro’da şehit düşer. Onları ihbar eden muhtar 13 Temmuz 1981’de Proletarya Partisi tarafından cezalandırılmıştır.

Salih Güneş

Dersim Ovacık doğumlu Salih Güneş 1978 yılında Proletarya Partisi ile profesyonel mücadeleye başlamıştır. 1980 AFC’inde birçok işkenceye göğüs gerenler arasındadır. Güneş, görev alanı olan Çukurova’ya giderken 1 Şubat 1993 günü trafik kazasında ölümsüzleşti.

Artvin Yusufeli Şehitleri

3 Ocak 1994’te Nilüfer Atav’ın ölümsüzleşmesinden sonra gerilla birliği, Yusufeli Karakolunu basmaya karar verir. 24 Ocak 1994 günü çıkan çatışmada Parti Üyeleri Erhan Öztürk, İhsan Şimşek, Hasan Özdoğan ve Muharrem Kaya şehit düşmüştür.

Beşler

2 Şubat 2011 tarihinde Proletarya Partisi’nin seçkin kadroları, Halk Ordusunun beş kadın gerillası, kaldıkları kış üslenim kampında buldukları manganın çökmesi sonucu ölümsüzleştiler. Parti MK üyesi ve Dersim Bölgesi Siyasi Komiseri Sefagül Kesgin (Eylem) ile gerilla birliği komutanı ve savaşçılarından Nurşen Arslan (Emel), Gülizar Özkan (Özlem), Fatma Acar (Dilek) ve Derya Aras (Sevda) ölümsüzleşti.

Proletarya Partisi, 24 Nisan 2019’da gerçekleştirdiği 1. Kongresi’nde Nurşen Arslan’ı Parti Üyesi olarak kabul ettiğini açıkladı.

Hrant'ın Kaleminden...

19 Ocak 2007'de Şişli'de Agos gazetesi önünde 3 kurşunla katledilen Agos Genel Yayın Yönetmeni Hrant Dink'in katledilişinin 14. yılındayız. Geçen süre zarfında katiller her yıl farklı bir proje ve senaryoyla önümüze çıkararak esasen kendilerini aklamamanın yollarını aradılar. Hrant'ın davası ile ilgili gerçekleri ifade etmek onunla aynı geminin yolcuları olanlar için önemli bir görevdir.

Hrant'ı Hrant yapan temel taşlardan biri gerçekleri ifade etmek; hiçbir baskıya aldırış etmeden devlet ırkçı, şoven politikalarını açığa çıkartmak ve buna karşı dik bir duruş sergilemekti. Hrant'ın mücadelesi, yaşamı ve yazdıkları TC için her tarihte bir katliam sebebi olmuştur. Hrant'ı katletme sebepleri de bu oldu. Bu katliam ne ilkti ne de son olacaktı. Bizler ezilen, sömürülen, katledilen halkların sesi olduğumuz sürece faşizmin saldırıları da devam edecektir. Ya tutuklayacak ya sürececek ya da Hrant gibi katledecektir. Çünkü gerçek yüzlerini açığa çıkaran ve iktidarlarını sarsan bir yerde duruyoruz.

Belki birçok şeyi tekrar tekrar yazacağız. Belki aynı cümleleri kuracağız. Belki aynı kelimelerden oluşan metinler de dizeceğiz. Ama asla ve asla gerçeklerden kopmayacağız. Gerçekleri söylemekten vazgeçmeyeceğiz. Aynı Hrant gibi yazmaya devam edeceğiz.

Bir katliamın 14 yıllık dava seyri

Bir gazeteci, bir Ermeni, bir insan olarak yaşamı ve mücadelesi bakımından milyonların gönlünde yer edinen Hrant'ın dava süreci ilk günden beri Türkiye siyasal atmosferinden bağımsız şekillenmedi. Katledilmesi de bu atmosferden bağımsız değildi.

Kısaca dava sürecini birkaç not üzerinden ifade edelim.

- 19 Ocak 2007'de Hrant Dink katledildikten sonra açılan dava dosyasında; Ogün Samast'a 18 yaşını doldurmadığı için 22 yıl 10 ay ceza verildi ve ana davada ise cinayetin azmettiricisi olarak Yasin Hayal'e ağırlaştırılmış müebbet cezası verildi. Dosya kapsamında Ahmet İskender ve Ersin Yolcu'ya ise cinayete yardım etmekten 12 yıl 6'şar ay ceza verildi.

- 17 Ocak 2012'de davada "örgüt yoktur" diyen İstanbul 14. Ağır Ceza Mahkemesi'nin kararı; 13 Mayıs 2013'de Yargıtay 9. Ceza Dairesi tarafından bozulur. Ve "örgüt var" denilerek dosya yerel mahkemeye giderilir.

-2008'de 1. Ergenekon İddianamesi'nde örgütün işlediği suçlar arasına alınır.

- Trabzon, Samsun ve İstanbul olmak üzere 3 yerde birbirinden farklı soruşturma ve yargılamalar devam eder. Bu yargılama ve soruşturmalar 9 yıl sonra 26 Ocak 2016'da Hrant Dink cinayeti ve kamu görevlilerine yönelik soruşturmaların tamamı birleştirilir. Misal önceki davada görülen 25 duruşma boyunca kamu görevlilerinin mahkemeye gelmesi yönündeki talepler reddedilmişti. Ve soruşturmaların birleştirilmesi için 2008'de Hrant'ın avukatları İstanbul 14. Ceza Mahkemesi ve İstanbul Savcılığı'na; Trabzon ve Samsun'da devam eden yargılama ve soruşturmaların ana davayla birleşmesini talep eder fakat bu talep reddedilir.

- 2010'da Dink ailesinin avukatları AİHM'e başvuru yapar ve Şubat ayında AİHM Türkiye'yi mahkum eder.

- 12 Kasım 2012'de Dink ailesi avukatları, Anayasa Mahkemesi'ne başvuruda bulundu. Ve 17 Temmuz 2014'te anayasa mahkemesi Dink cinayeti davasında ihlal kararı verdi.

- 15 Temmuz darbe girişimi süreciyle beraber yeni bir sürece bürünen dava süreci savcı tarafından "darbe kalkışmasına giden süreçte bu yolda bu amaç için atılan ilk kurşun" olarak kabul edilir.

- 2016 yılı boyunca, darbe girişimi sonrasında Dink dosyası kapsamında aralarında üst düzey rütbelilerin de bulunduğu 30'u jandarma görevlisi gözaltına alındı ve 15 jandarma görevlisi tutuklandı.

- 17 Temmuz 2019 İstanbul 14. Ağır Ceza Mahkemesi 85 sanıklı dosyadan 9

kişinin dosyasını zaman aşımı gerekçeyle ayırdı ve 9 sanık için karar verdi. Ve kamu görevlilerinin yargılandığı ana dava ise bugün hala devam etmektedir.

Yasin Hayal: Suç işlemek için silahlı örgüt kurma ve yönetme suçundan 7 yıl 6 ay

Erhan Tuncel: Trabzon'da 2004'teki McDonald's bombalaması eyleminde altı kişiyi kasten öldürmeye teşebbüs suçundan toplam 78 yıl;

Hrant Dink cinayeti eyleminde tasarlayarak kasten öldürmeye yardım etme suçundan 18 yıl;

Suç işlemek için kurulan silahlı örgüte üye olma suçundan 2 yıl 6 ay

Mala zarar verme suçundan 1 yıl;

Ogün Samast: Suç işlemek için kurulan silahlı örgüte üye olma suçundan 2 yıl 6 ay (yaş indirimi yapıldı)

Zeynel Abidin Yavuz: Tasarlayarak kasten öldürmeye yardım etme 12 yıl 6 ay (hükmen tutuklanmasına karar verildi)

Suç işlemek için kurulan silahlı örgüte üye olma suçundan 1 yıl 6 ay 22 gün

Ersin Yolcu: Suç işlemek için kurulan silahlı örgüte üye olma suçundan 1 yıl 10 ay 15 gün

Tuncay Uzundal: Tasarlayarak kasten öldürmeye yardım etme suçundan 15 yıl (yakalama kararı çıkarıldı)

Suç işlemek için kurulan silahlı örgüte üye olma suçundan 1 yıl 10 ay 15 gün

Ahmet İskender: Suç işlemek için kurulan silahlı örgüte üye olma suçundan 1 yıl 10 ay 15 gün

Salih Hacısalihoğlu ve Osman Hayal'in beraatine karar verildi.

Aklanılan devlet ve iktidar

Bugün dosya kapsamında dava genel olarak 7'si tutuklu 13 firarın bulunduğu toplam 76 sanık üzerinden devam etmektedir. Hrant'ı andığımız bu günlerde dosya içeriği FETÖ suçlamalarıyla ilerlemektedir.

Ergenekon'dan FETÖ'ye devlet ve iktidar, kendi iç çelişkileri çerçevesinde bir yargı sürecini işletmektedir. Dosya durumu ve 2007 öncesindeki tablo göz ardı edilecek bir durum değildir. İktidar ve devletin resmi ideolojisi, bu katliamın esas sorumlularıdır. Bütün kliklerin zamanında ortak işlediği katliam davasında gerçek suçlu olan devletin suçluluğu örtbas etmeye çalışmaktadır.

Güncel siyaset üzerinden bu katliam kendisini Karabağ'da yenileyen işgalci bir biçimde var etti. Hrant Dink'in katledilmesi Ermeni soykırımından bağımsız değerlendirilemeyeceği gibi Karabağ işgali de Hrant'ın katledilmesinden bağımsız değerlendirilemez. Osmanlı'dan TC devlet geleneğine beslendikleri ideoloji aynıdır.

Bu gerçek, devlet ve iktidar pratiğinin içinde her şeyi açıklar. Ermeni'den Kürt'e, köylüden işçiye, kadından LGBTİ+ya toplumun ötekileri üzerinden süren faşist, şoven, cinsiyetçi, işgalci... politikalar yeterince açıktır. Tüm bunlara karşı durmak için Hrant'ın kalemi olmak gerekir! Saygı ve minnetle; kalemin özgür basında ve elden ele hep yazacak.

Melek ve Nimet Şahsında Öz savunma Üzerine Bir Kaç Not

Çilem Doğan, öz savunma yaparak evli olduğu adamı öldürmüştü. Çilem'in mahkemeye çıkarılma t-shirti "Sevgili Geçmişim, bütün derslerin için teşekkür ederim" yazıyordu.

Antalya'da Döşemealtı ilçesinde, Ramazan İpek tarafından işkenceye maruz kalan Melek İpek; kendisini ve çocuklarını korumak için öz savunma göstererek Ramazan İpek'i vurdu. Melek İpek, jandarma ifadesinden sonra tutuklanmasının ardından Ankara'da yaşayan Nimet Akgün ise, kendisine ve engelli kızına şiddet uygulayan Ali Akgün isimli erkeğe yönelik öz savunmada bulundu.

Yüzü gözü şiddet görmekten morarmış olan Melek İpek, ifadesinde yaşadığı işkenceyi de anlattı. İpek, 12 yıldır Ramazan İpek'ten şiddet gördüğünü söyledi. Çok kez karakola ifade verip rapor almayı istediğini, fakat Ramazan İpek'in büyük kızı C.'nin doğumundan sonra "Sen koruma kararı aldırırın ben karakolda ifade verir çıkarırım, döndüğümde seni de bu çocuğu da öldürürüm" diyerek tehdit ettiğini belirtti. Melek İpek, yaklaşık 7 ay önceki kavgalarında Ramazan İpek'in kendisine şiddet uyguladığı için yaralandığını, "Seni buracıkta öldürüp kıyma yapar köpeklere yediririm, kimse senin izini bile bulamaz" diyerek tehdit etmesi gibi ayrıntıları da ekledi. Melek İpek bütün bu ayrıntıları anlatmak zorunda bırakıldı, çünkü bunları anlattırsa TC'nin kendi hukukta kullanılan "meşru müdafaa" ile esasta erkeklerin yararlandığı yine "hukukta" yeri olan "haksız tahrik" indiriminden yararlanabilirdi. Kadın avukatların davaya dahil olarak devletin kendi hukukta da yer alan bu maddelerden yararlanması için uğraştığı ancak Melek İpek kendini korudu için yine tutuklandı. Ağır şiddet gören Melek'in bu şiddeti

içeren fotoğraflarının kullanılması ve aslında şiddeti yeniden üreten bu içerikler Melek'in Gördüğü Şiddeti "Kanıtlamasın" rağmen Melek yine de tutuklandı, erkek yargı iş başındaydı çünkü.

İpek'in anlattıkları ülkede karakolun polisin veya yargının erkekleri adete korumak için var olduğunu gözler önüne seriyor.

Başka hiçbir koruma veya caydırma mekanizmasının olmadığı, gerçek adaletin olmadığı, erkek adaletin hayat bulduğu bu ortamda bir kere ya da sistematik şiddete karşı bu öz savunmalar kadınlar için haktır, oldukça önemlidir.

Kadın örgütleri kadınların kendini, bedenini, yaşamını savunma biçimi olan öz savunmayı "Öz savunma haktır" sloganı ile sahiplenir, sahiplenmeye devam ediyor. Bugün Melek ve Nimet şahsındaki kadınların öz savunması bize öz savunmanın kendisini yeniden hatırlatmayı ya da bir çok açıdan yeniden ortaya koymamızı gerekli kılmaktadır.

Öz savunma en basit anlamıyla kişinin kendini koruması, savunması olarak geçiyor.

Bu basit tanımla bile baktığımızda kadınların kendini koruduğu, savunduğu her pratik öz savunmadır. Öz savunmayı sadece belli fiziksel veya teknik savunma hareketlerine takabül edecek bir kalıba sokmak bu anlamıyla doğru değildir. "Öz savunma" kavramının eksik olduğunu, başkaca pratiklerin karşılığı olduğu, yerine "hayatını korumak, meşru müdafaa, haksız tahrik indirimi" vb kavramla-

rın kullanılması öneren bu başlık tartışma daha ayrıntılı bir tartışmanın, yazının konusudur.

Aslında en basit haliyle dediğimiz öz savunma tanımı içinde, kadınların ataerkil kapitalist sistem içinde kendini var edebildiği, ürettiği, politika yaptığı, eşit ve özgür bir yaşam için yaptığı her pratik öz savunmadır. Elbetteki öz savunma pratiklerinin farklı farklı basamakları vardır. Örneğin, IŞİD çetelerine karşı savaşan kadınları öz savunma biçimi, ayrı bir kadının kendisine şiddet uygulayan erkeğe dönük öz savunması ayrı ve kadınların şiddete karşı sokağa çıkması ayrı ancak birbirini tamamlayan öz savunma basamaklarıdır.

Farklı basamaklar olmasının nedeni aynı sistemden beslenen farklı güç odaklarına karşı öz savunmayı içeriyor olmasıdır.

Farklı öz savunma biçimleri birbirinin halkasıdır

Burada anlatılmak istenen, hiçbir öz savunma pratiğinin küçümsememesi gerekliliğidir. "Basit fiziksel savunma teknikleri" diyerek kadınları şiddet anında güçlendiren savunma tekniklerini küçümsemeyen ancak bunlarla sınırlanmamak gerektiğinin altını çizmek gerekir.

Kadınların örgütlenmesi, kendi gücünü açığa çıkaran, kollektif kadın bilinci, kadın iradesini kuran çalışmalar, politika yaptığı alanlar yaratması, kendi sözünü, deneyimi oluşturan okumalar, kitap yazmaları, kadınların politika yaptığı dergiler yani kadın mücadelesinin kendisi kadınların öz savunmasının bir parçasıdır. Kadın yaşam alanlarının inşa edildiği her alan kadınların kendini var ettiği, koruduğu, iradesini açığa çıkardığı yerlerdir ve öz savunmanın açığa çıktığı yerlerdir. Kadınların birbirini güçlendirdiği, kendi öz dinamiklerini harekete geçirdiği tüm pratikleri öz savunmanın birer parçası olarak alabiliriz.

Yine son dönemlerde kadınların erkek yargıya güvenmediğini ortaya yeniden seren ifşa pratikleri, ifşa aracının kendisi öz savunmadır. Adaletin erkek iktidardan gelmeyeceğine emin olan, bunu bir çok kadının yaşamı boyunca uğradığı fiziksel, cinsel, ekonomik ve psikolojik şiddet ile deneyimleyen kadınlar ifşa ile kendi öz savunmalarını kurmaktadır.

Bunu kadın mücadelesi sonucu elde edilen ve burjuva hukukta da uygulanması da yeri olan "Kadının beyanı esastır,

tersini ispat yükümlülüğü erkeğe aittir" ilkesi ile bu öz savunmayı hayata geçirmektedir. Yine kadınların kitlesel sokağa çıkışları, şiddetin her türüne ve emek sömürüsünün boyutlandırıldığı bu süreçte bir öz savunmayı hayata geçirme arayışının birer halkasını oluşturmaktadır.

IŞİD çetelerine karşı topraklarını koruyan, yaşam alanlarını inşa eden kadınların öz savunması da büyük kadın kitlelerine güç olmakta, umut olmakta, kadınlara kadınların gücünü gösteren çok önemli bir öz savunma biçimidir. Kurulan kadın birlikleri, erkekleri cezalandıran kadın grupları kadınlara birlikte olduklarında daha güçlü olacaklarını ve bir biçimi ile öz savunmaya çağırarak pratiklerdir.

Kendisine dönük her türlü erkek şiddete karşı öz savunma gösteren kadınlar da erkek devlete ve koruduğu erkeğe önemli mesajlar vermektedir. O nedenle ataerkil-devlet öz savunma gösteren neredeyse her kadına, ölmek için öldüren ve yasalarda "meşru müdafaa" olarak geçmesine rağmen müebbet "cezası" vererek, kendi erkek adaleti ile kadınlara kendi mesajını vermektedir.

Kadınların öz savunması haktır ve politiktir

Kadınların ortaya koyduğu ve Çilem ile Nevin şahsında daha fazla tartışılan ve sahiplenilen ve bugün Melek ile Nimet şahsında yeniden gündeme gelen öz savunma oldukça politik bir tutumdur. İnsan öldürmekten zevk almayan ancak kendisini korumayan ve şiddet uygulayan adeta teşvik eden devlete karşı kendi öz savunma mekanizmalarını hayata geçiren kadınlar tıpkı kadın örgütlerinin politik tercihleri ile örgütledikleri gibi politik bir tutum takınmakta ve karşılığında ise devletin müebbet cezası ile takındığı politik tutumla karşılaşmaktadır.

Kadınlar açıısından bedeni dönük savunmada bulunması, bedenini şiddete karşı korumak zorunda kalması bugünkü patriarkal sistemin dayattığı bir gerçek. Kadınları korumayan, emek sömürüsü ile şiddet ile toplumsal cinsiyet rolleri ile eve hapseden mevcut egemenler kadınların kendini koruması, bedenine, benliğine dönük saldırılara karşı kendini savunmak zorunda bırakmaktadır. Melek ve Nimet'te ülkemizdeki erkek adaletle başvurması sonuç vermediğini görünce kendi öz savunmalarını hayata geçirdi.

Boğaziçi Öğrencileri: “Bu sadece Boğaziçi’nin Sorunu Değil, Bütün Üniversitelerin Sorunudur”

Özgür Gelecek gazetesi olarak Boğaziçi öğrencileri ile başından itibaren direnişi ve direnişin şu anda nasıl devam ettiğini konuştuk.

AKP’li Cumhurbaşkanı Erdoğan’ın yılbaşının hemen ardından Boğaziçi Üniversitesi’ne rektör olarak Melih Bulu’yu ataması, Boğaziçi’ne bir kayyum saldırısı olduğunu gösterdi. Atamanın yapılmasının hemen ardından ise başta öğrenciler olmak üzere akademisyenler ve mezunlar kayyumu kabul etmeyeceklerini bildirdiler. Ardından kayyuma karşı direnişe geçen Boğaziçi öğrencileri ve onlara desteğe giden gençliğe yönelik yoğun polis saldırısı ve işkenceyle gözaltılar gerçekleştirildi.

Özgür Gelecek gazetesi olarak Boğaziçi öğrencileri ile başından itibaren direnişi ve direnişin şu anda nasıl devam ettiğini konuştuk. İlk olarak Burak Çetiner ile konuştuk. Çetiner de evi basılarak gözaltına alınan öğrenciler arasındaydı. Kayyumun bilimsel ve demokratik bir ortamda olamayacağını belirten Çetiner, kayyuma dair şunları söyledi:

Hem Boğaziçi’ne hem diğer okullarımıza bu tarz müdahalelerin yapılması bizi geleceğimize dair, akademik ve bilimsel özgürlüğümüze dair endişelendiriyor. Bunun yanında değişen kültürel ortam da var açıkçası. Ben 2019 İTÜ mezunuyum. Orada da kayyum rektörler vardı ve hala da devam ediyor. Orada 2014’ten beri gelişenleri çok net gözlemleyebiliyorum. İşte kültürel aktivitelerden bilimsel çalışmaların eksilmesine, gerilemesine kadar ya da hocaların kalitelerinin düşmesine kadar hepsini gördük. O yüzden Boğaziçi’nde de böyle bir müdahalenin devam etmesini, dışarıdan bir kayyumla yönetilmeyi istemiyoruz. Mesele bizim açımızdan budur.

Çetiner’e daha sonra direnişe karşı polis saldırısını ve direnenlerin hedef gösterilmesini sorduk. Direnişin bu denli büyük olmasının ‘birilerini’ korkuttuğunu söyleyen Çetiner şunları ifade etti:

Evet biz o ilk gün çok güçlü bir kalabalıktık. Sanırım 2 bin civarında arkadaşımız gelmişti. Kuzey Kampüs’te büyük bir ses çıkararak forum gerçekleştirdik. Ki sanıyorum son birkaç yıldır böyle bir örneği yoktu. Bahsettiğim bu ses birilerini korkutmuş olmalı ki, sabah saatlerinde evlerimiz basılarak gözaltına alındık. Aslında bu da bir gücün, bir itirazın nasıl baskılanmaya çalışıldığını, nasıl kriminalize edilmeye çalışıldığını gösteriyor. Ki eyleme dair bize yöneltilen suçlamalarda çok

uzun. Yani polise mukavemet ve 2911 Toplantı ve Gösteri Yürüyüşleri Kanunu’na Muhalefet’ten evlerimiz basılarak gözaltına alındık. Yani bize iddia ettikleri suçlar bu kadar basitken, hem içeride hem dışarıda böyle muameleye maruz kaldık. Bunun tek nedeninin de korku ortamını artırarak insanları bastırmaya çalışmak olduğunu düşünüyorum. Ama yapılan eylemler bunu boşa çıkardı açıkçası.

Çetiner, Boğaziçi dışından desteğe gelen gençlerin hedef gösterilmesine dair ise şunları söyledi:

Yani Boğaziçi öğrencileri olarak zaten biz çağrı yaptık. O çağrıya uyup gelen tüm arkadaşlara da teşekkür ediyoruz. Bizler bütün üniversite öğrencileri olarak kayyumlara karşı hep birlikte mücadele ediyoruz ve bizim 2 tane talebimiz var. Bunları da net bir şekilde ifade edeyim. Biz ilk olarak Melih Bulu da dahil üniversitelerdeki bütün kayyum rektörlerin istifa etmelerini istiyoruz. İkinci bir talep olarak da şu anki seçim sisteminden daha ileri, bütün okul bileşenlerinin dahil olduğu seçimleri istiyoruz. O yüzden bu sadece Boğaziçi’nin sorunu değildir, bütün üniversitelerin sorunudur ve bütün üniversite öğrencileri de kendi üniversitelerindeki kayyumlara karşı çıkmaya davet ediyoruz. Gelen arkadaşları da birlikte mücadele etmeye davet ediyoruz.

Çetiner’e son olarak direnişin nasıl devam edeceğini sorduk. Kayyuma karşı mücadelenin süreceğini ve taleplerin kabul edilmesine kadar devam edeceklerinin altını çizen Çetiner şunları söyledi:

“Öncelikle şunu belirtmek isterim ki dışarıdan gelen her türlü destekler; okullardan, sosyal medyadan gelen her türlü destek direnişimizi olumlu etkiliyor. Şu anda okulumuzun bileşenlerinin eylemleri devam ediyor. İçeride konserler, etkinlikler devam ediyor. O yüzden kesinlikle olumsuz bir hava yok. Tabii ki aradan geçen sürede olayın sıcaklığı azalmış olabilir. Ama biz 15 Ocak’ta okulda bir forum kurduk ve yine çok ciddi bir kalabalık vardı. Bu süreçte de yine somut önerilerle ve somut adımlarla bahsettiğim perspektif üzerinden okulda bileşenlerin de dahil olduğu bir seçim yapılması için harekete geçmeye devam edeceğiz. Tabii yine geçen ki gibi bir basın açıklaması ve toplu

bir eylemle sürece devam etmek istiyoruz. Biz bu süreçten umutluyuz. Bu sürecin sonunda daha demokratik, daha bilimsel bir ortamın olduğu ve öğrencilerin daha fazla söz hakkına sahip olduğu bir kazanımla çıkacağımıza eminim.

Biz bütün bu baskı ortamında demokratik mekanizmaları harekete geçirmek, söz ve karar süreçlerinde yetki sahibi olmak istiyoruz. Bunun için de bir araya geliyoruz, okul forumlarını, okul meclislerini kuruyoruz. Bütün üniversitelerde bu yapılmalı, bundan sonraki süreçler için de hep birlikte ses çıkararak kendi geleceğimizi elimize almalıyız diyoruz.”

Konuştuğumuz bir diğer öğrenci ise Utku Açıkgöz’ü. Açıkgöz okula yönelik müdahalenin aslında 2016 yılında başladığını ifade ederek şunları söyledi:

Okula yönelik müdahale aslında 2016 yılında rektörlük seçimlerinin kaldırılmasıyla başlamıştı. Şapkadan çıkıp aday gösterilen Vedat Akgiray, açıklamalarıyla okul kamuoyunda büyük tepki toplamış. Ona karşı oluşturulan bu tepki cephesi sandıkta Gülay Barbarosoğlu’nun ezici bir galibiyet almasına sebep oldu. Buna karşı müdahalenin şiddetini artıranlar rektörlük seçimlerini kaldırarak eli yükseltti. Sonrasında da okula istenilen bütçeler verilmeyerek bir bakıma cezalandırmaya çalışılmış olduk. Müdahale hep vardı, baskının şiddeti giderek arttı. Biz her sene mezuniyet töreninde atanan rektöre arkamızı dönerek o baskının varlığını hatırlattık.

Yaşanan eylemleri sorduğumuzda ise öğrencilerin bu denli örgütlü olmasının beklenmediğini ve saldırıların da bundan kaynaklı olduğunu belirten Açıkgöz şunları söyledi:

Demokrasilerde kurumlar ve oluşturdukları kültür güçlü olur ki kişiler gelip geçsin düzen devam etsin. Deorganize ama

içten yapılan ilk eylem okul kültürünü devam ettirme amacıyla gerçekleşti. Boğaziçi farklılıklarıyla tanınır ama bu farklı gruplar asla bu kadar konsolide olup tek yürek bir şey istemez. Eylem öylesine kalabalık bir hale geldi ki kampüslere sığmadı. Her gün yaşadığımız caddelerde polisler karşıya gelince istenmeyen arbedeler yaşandı. Gündem değiştirmek için yapılan bir rektör atamasında öğrencilerin bu kadar organize olup ses getirmesi beklenmiyordu. Ertesi gün Hisariüstü ablukaya alındı, öğrencilere terörist damgası vuruldu. Sanki bir kaos çıkarılmak isteniyormuş algısı yaratıldı ki biz alıştık bu top çevirmelere. Derdimizi anlamak isteyen herkese kapımız açık. Açıkçası Türkiye’de her gün biri vatan haini oluyor. İşini iyi yapan, hakkını isteyen ve kafasını eğmeyen kişiler olarak buna alışmak durumunda kalıyorsunuz. Biz ise kabul etmiyoruz ve vazgeçmiyoruz.

Açıkgöz’de talepler karşılanana kadar mücadeleye devam edeceklerini ifade ederek sözlerini şöyle tamamladı:

Kayyum atamaları maalesef ülkenin gerçeği oldu çıktı. Demokratik uygulamaların yanında başta ODTÜ olmak üzere pek çok üniversite öğrencisi, işçiler ve lise gençliği bizimle beraber oldu. Açıkçası bu hem çok iyi hissettirdi hem de mahcup etti. Daha önce kayyum atanan kurumlara karşı biz pek güçlü bir tepki göstermemiştik. Bu da aslında demokrasiye inancı olan herkes için iyi bir hatırlatma oldu. Verşan da Mahmut da rektörümüz değil. Bizler onlarca il ve yüzlerce ülkeye yayılmış bir ağacın birkaç yüz dalından biriyiz. Boğaziçi ve ODTÜ gibi değerler muasır medeniyetler seviyesine ulaşmak isteyen toplumların olmazsa olmazıdır. Zorla güzellik olmaz. Taleplerimiz gerçekleşene kadar demokratik yollarla mücadelemizi sürdüreceğiz.

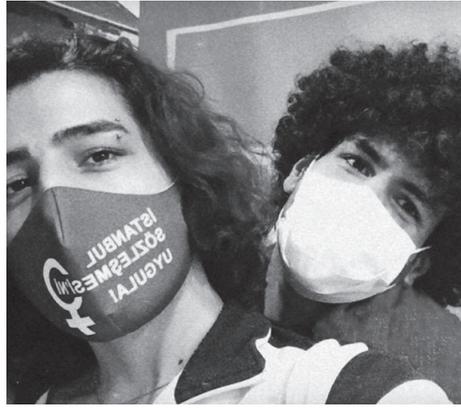
Boğaziçi Direnişinden Yıldız ve Havin: 'Nefret Örgütlü Bir Kötülüktür'

Boğaziçi Direnişi eylemlerine katıldıkları için gözaltına alınan LGBTİ+ aktivistleri Havin ve Yıldız gözaltı süresi boyunca cinsel saldırıya maruz kaldı. Biz de Özgür Gelecek olarak Yıldız ve Havin'e süreç hakkındaki değerlendirmelerini sorduk.

Boğaziçi Üniversitesi öğrencilerinin "Kayyum Rektör İstemiyoruz" talebiyle başlattıkları eyleme katılan ve hedef gösterilerek gözaltına alınan LGBTİ+ aktivistleri Kadınların Kurtuluşu'ndan Yıldız İdil Şen ve Kızıl Okyanus'tan Havin ile bir araya geldik. Boğaziçi'nde kayyum rektöre karşı yapılan eylemlerde Yıldız ve Havin siyasi ve LGBTİ+ kimlikleri üzerinden hedef gösterilerek gözaltına alındı. Boğaziçi eylemini ve gözaltında yaşadıkları süreci anlattıkları röportajımızı sizlerle paylaşıyoruz.

ÖG: *Boğaziçi Üniversitesi öğrencilerinin kayyum rektöre karşı gerçekleştirdiği eylemin ardından sosyal medya üzerinden polis şiddetini savunan ve eylemlere katılanlara dönük bir linç başlatıldı. Bu devlet destekli saldırganlık, özellikle ikinize dönük hem gözaltı sırasında hem de gözaltı sonrasında nefret söylemleri eşliğinde gerçekleşti. Bu durum ve Boğaziçi eylemlilikleriyle başlayan süreç hakkında ne düşünüyorsunuz?*

Yıldız: Boğaziçi'ne atanan kayyum ile birlikte oranın tamamen demokratik yapısını bozan ve aynı zaman da LGBTİ+ için daha güvensiz bir alan haline getirdi. Biz de esasen bu duruma karşı çıkmak için oradaydık. Homofobik, trans-fobik, LGBTİ+ fobik bir rektör istemediğimizi söylemek için oradaydık. Eyleme katıldığımız için hem siyasi hem de cinsel yönelimimiz, cinsiyet kimliğimiz hedef alındı. Aslında biz bu nefrete çok uzak değiliz Bu nefret hayatımızın yaşamımızın her alanında görüyoruz. Ve bu nefretin aslında sadece bir sevmeme hali olarak görmüyoruz, bunun örgütlü bir kötülük olarak görüyoruz, örgütlü bir nefret olduğunu biliyoruz. Nereden biliyoruz yani Diyanetin cuma hutbesinden, Cumhurbaşkanının çıkıp işte "bunlara karşı milletçe mücadele edeceğiz" demesinden ya da işte katledilen translardan biliyoruz. Sokak ortasında LGBTİ+ yönelen nefret söylemlerinden biliyoruz. Kamu alanlarındaki dışlanma, ötekileştirmeden biliyoruz. Linç kampanyası hem Yenişa-

fak tarafından hem de AKP'li milletvekili tarafından başlatıldı ve giderek büyüyen bir şeye dönüştü. Bizle alakalı yaklaşık 350, 400 bin tweeti atıldı. "Polisimin Yanındayım" hastagi ile başlatılan linç kampanyasıydı. Yani o hastage'in içerisinde sadece Havin ile ben yer alıyorduk. Bizler bu kayyum politikasına tamamen karşı olduğumuz için atanmış bir kayyum rektöre karşı çıkıyoruz. Bugün ilk başta HDP belediyelerine atanan kayyum daha sonra, işte STK lara, sivil toplum örgütlerine ve derneklere atanması söz konusu oldu. Şimdi ise üniversitelerimizde... Artık yaşamımızın her alanında bu gerçekliğiyle gözler önünde. Buna karşı çıktık, böyle bir süreç gelişti. Ve bu son süreçte yeni bir toplumsal muhalefetin patlak vermesinden, yani gezi gibi bir sürecin tekrardan bardağı taşıracak son damla olmasından korktu. Ki zaten Boğaziçi onlar için kritik bir yer. Eylemlerin orada başlaması, o dayanışmanın, öğrencilerin birlikteliğinin diğer yerlere sıçramasından korkuyordu. Ama oldu da yani hem bizler için bir dayanışma eylemleri yapıldı hem de tekrar işte İstanbul Üniversitesi'nde, Yıldız Teknik Üniversitesi'nde, işte ODTÜ'de hem kendi üniversiteleri için hem de genel olarak bu öğrenci dayanışmasını öne çıkaran eylemlerde yapıldı.

Havin: Boğaziçi'nde yaşanan kayyum rektöre üniversite örgülünde bakmadım aslında. Eylemde bulunma amacım tamamen anti-demokratik bir hak ihlalinden kaynaklanan bir eylemdi benim için. Biz bu durumu birçok üniversitede de daha öncesinde görmüştük. Aynı zamanda belediyelerde de görüyoruz. Buna karşı aynı zamanda bu olayın özelinde öğrenci dayanışmasına güçlendirip varlığımızı ve birliğimizi ortaya koymak adına, alınan haklarımızı geri almak amacıyla bu mücadeleye girdik. Bizim oradaki bulunma amacımızın dışına çıkarılan farklı söy-

lemler tehditler, hedef göstermeler oldu. Bu aynı zamanda LGBTİ+ kimliğimizin varlığından ve siyasi politik duruşumuzdan kaynaklı hedef gösterildik. Bazı milletvekilleri veya gazete sayfalarında Yeni Şafak gibi çokça paylaşıldı. Ve bundan sonra birçok farklı ölüm tehditleri ve nefret söylemlerine maruz kaldık. Bu direnişte tüm üniversitelerin birleşmesi aslında gençliğin öğrenciden ziyade aslında Daha kapsayıcı olan gençliğin birleşmesi olarak da görüyorum. Gençlik dinamiğinin tekrar harekete geçmesi AKP-MHP faşist ittifakını korkutan bir durum haline geldi. O yüzden Boğaziçi'nde bulunan kişilerin %99'u öğrenciyken, oradaki eylemcileri "bunlar öğrenci değil terörist" diyerek her zaman yaptıkları ötekileştirme propagandalarını yaptılar. Biz haklı olduğumuzu en başından beri söylüyorduk, söylemeye devam edeceğiz. Hukuksal süreçte bu da gözler önüne serildi tüm halkın. Bu davada, mücadele etmeye devam edeceğiz, biz biliyoruz ki onlar gidici biz kalıcıyız. Üniversiteler bizimdir!

ÖG: *AKP sözcüleri, başta Özlem Zengin olmak üzere Türkiye'de çıplak aramanın olmadığını söylese de, en yakın zamanda çıplak arama ve tecavüz tehditleriyle cinsel şiddete maruz kaldınız. Sizin yaşadıklarınız ortaya çıkınca da gözaltı görüntüleri internette yayınlanarak, bu şiddet inkar edildi. Erkek devletin bu yok sayma ve reddetme tavrını nasıl değerlendiriyorsunuz?*

Yıldız: Ortada aslında bir komple var şimdi bize açılan dosyanın içeriği belli. "2911" ve polise mukavemetten dosya açıldı. Bu dosya kapsamında zaten evlerimiz basıldı. Bu dosya içerisine hukuksuz bir biçimde bizim sosyal medya paylaşımlarımız ve telefonlarımızın imajlarının alınması dosyaya eklenmiş. Bu yaptıkları aslında durumu nereye çektiklerini, nasıl manipüle yapmak istediklerini bize gösteriyorlar. Uğraştıkları yapmak istedikleri şey o dosyayı terör dosyasına çevirmek. Bunun için de uğraşıyorlar. Biz gözaltındayken AKP sözcükleri, vekillerinin konuşmalarında Boğaziçi Üniversitesi öğrencilerinin değil, sadece terör örgütleriyle ilişkili olanların gözaltına alındığını söylemişler. Hepimiz orada öğrenciyiz, yani orada bulunan tüm arkadaşların ve öğrencilerinde bu durum örgülünde manipüle etme ve inkar etme çabaları da aslında korktukları içindir. Gözaltındaki

görüntülerin basına sızdırılması ile ilgili zaten suç duyurusunda bulunacağız. Yani bu görüntülerde gerçekler yansıtılmamakta. Yani bir çok arkadaşın orada görüntüleri yok, verilen görüntülerin çoğu zaten kesilip paylaşılmış. Zaten çıplak aramaya maruz kalan arkadaşın durumuna hepimiz orada şahit olduk. Ama şunu biliyoruz ki her geçen gün ivme kazanan bir toplumsal muhalefet var ve halk bu gerçekliği biliyor, kimin ne olduğunu da biliyor. Bu baskı ve yok sayma politikası zaten çok yabancı olmadığımız bir şey ama biz mücadelemizin haklılığını ve bunun getireceklerini de biliyoruz. Sonuna kadar da mücadele edeceğiz.

Havin: Çıplak arama bir işkencedir, hukuksal hiçbir dayanağı yoktur. Bu zamana kadar devrimciler ve toplumsal bir şekilde faşist iktidara karşı çıkan her kesim devletin zindanlarında işkence görmüştür. Bu da bir işkence yönetimidir. Çıplak arama hep vardı, daha niceleri var bu işkencelerin. Ama insanlar bir şekilde korktuğu veya çekindiği için bu durumu anlatamıyorlardı. Fakat son dönemde bu bir yerden patlak verdi, teşhirler başladı. Ve ben de bu teşhirin kamuoyuna duyurulmasının ve toplumun halkın bilmesinin ne kadar önemli olduğunu bildiğim ve gördüğüm için kendimden zaten kaybedecek bir şeyim yok. Daha da bu mücadele uğruna katabileceğim bir şey olduğunu gördüm ve teşhir etmek istedim. Farklı videolar sızdırıldı, hiçbir şekilde kolluk kuvvetlerinin bir resmi hesabından böyle bir şey gelmemişken gözaltında polisler kişisel telefonlarından bizi videoya alıyorlardı. İnternette paylaşılan görüntülerde polislerin yaptığı çekimlerden kırılarak oluşturulmuş. Kendi adıma konuşuyorum çıplak aramaya karşı çıktım ve o odada hiçbir kamera yoktu. Sadece bir sivil polis vardı ve kapı kapalıydı. Bu durumu nasıl kanıtlayabilirler. Ama bunların hiç bir hukuksal dayanağı yok. Bunların hepsi bir oyun, düzmece. Yayınladıkları videolar sonrasında bize hiçbir şekilde şunu düşündürmediler; "böyle bir şey koydular ortaya acaba vaz mı geçsek" hayır bu cümleyi kurmadık. Daha da arkasında durmaya devam edeceğiz. Çünkü çıplak arama bir suçtur, cinsel bir işkencedir ve bunun haklı davasını sonuna kadar savunacağız.

Söyleşinin tam metni sitemizde yayımlanacaktır.

WhatsApp Gizlilik Politikaları Değişimi Üzerine: “Biz Satılan Ürünü!”

Facebook tarafından 2014 yılında satın alınan WhatsApp, veri paylaşım ve gizlilik politikalarına yeni bir güncelleme daha getiriyor. Bu güncellemeyi 8 Şubat tarihine kadar kabul etmemiş olan kullanıcılar WhatsApp uygulamasına giriş yapamayacaktı. Gelişen tepkilerle beraber WhatsApp, 16 Ocak tarihinde yaptığı açıklama ile sözleşme kabul süresini 15 Mayıs'a kadar ertelediğini açıkladı.

Peki dijital ortamlarda her tıkn, her kaydırma hareketinin, bir içeriğe göz atma süresinin vb. her hareketin saklandığı deyim yerindeyse kaybolmayan bir ayak izinin olduğu bu ortamlardaki yeni WhatsApp düzenlemesi neyi hedefliyordu?

Aslına bakarsak WhatsApp Ağustos 2016'da gizlilik politikası üzerine yaptığı güncelleme ile kullanıcı bilgilerini ve meta verileri Facebook ile paylaşmaya başlamıştı. Bugün ise kullanıcılarının IP adreslerini, telefon bilgilerini, iletişim kurma biçimlerini ve konum bilgilerini de facebook ile paylaşacağını belirtti. WhatsApp kurumsal olarak yaptığı açıklamada ise düzenlemenin, müşterileriyle WhatsApp üzerinden temas kuran ticari işletmelerin Facebook ile veri paylaşımını ilgilendirdiğini belirtti.

Gizlilik sözleşmesinden ve üzerine yapılan açıklamalardan da anlaşılacağı üzere yapılması hedeflenen değişim, aslında kullanıcıların görüşme içeriklerinin üçüncü taraflarla paylaşılmasını değil Facebook'un reklamveren müşterilerine daha isabetli bir kitle sunabilmesi için WhatsApp verilerinden daha fazla yararlanabilmesini hedeflemektedir. Bu hedef ise zaten başından beri var olan WhatsApp ve Facebook gibi bambaşka iki uygulamanın tam entegrasyonun hedefini içermektedir. Yani Facebook şirket sahipleri için süreç tamamlandığında, bir uygulamadaki kullanıcının diğer uygulamaya geçmeksizin, diğer uygulamadaki aynı vitrine bakabilecek ve 2 uygulamadaki aynı alt yapı üzerinden o ürünü satın alabilme imkânı bulabilecektir.

Yapılacak olan değişimlerle kişilerin görüşme kayıtları değil fakat, belki de ondan daha tehlikeli olan “Gölge Profil”in oluşturulmasına yapacağı katkıdır. WhatsApp yeni sözleşmesiyle Facebook'un kişileri hakkında oluşturduğu ve t24'den Füsun Sarp Nebil'in sıklıkla üzerinde durduğu “Gölge Profil”in daha zengin veri çeşitliliğiyle oluşturulması sağlanacaktır.

Gölge Profil ise Facebook'a ona doğrudan verdiğimiz bilgiler dışında -yani isim, yaş, yaşadığı yer, eğitim gördüğü okullar, hobiler, izlenen filmler vb. dışında- diğer platformlar aracılığıyla çekilen ya da diğer kullanıcıların bizim hakkımızda söyledikleri ile oluşturulan bir profildir.

Apple, geçtiğimiz günlerde Facebook'un IOS uygulamaları üzerinden kullanıcı verilerini nasıl çektiğini ortaya koyan bir açıklama yapmıştı. Buna göre 100'den fazla alanda diğer uygulamalardaki verilerin Facebook tarafından alındığı ve bunların çoğunun; sağlık fitness, “hassas bilgiler” ve arama geçmişlerinin dâhil olduğu doğrudan kişi profillerine yönelik bilgilerdi. Apple tarafından yapılan bu açıklamanın da Facebook'un kişiler hakkında Gölge Profil oluşturmaya dönük bir çalışması olduğu düşünüldüğünde WhatsApp'ın gizlilik politikasındaki değişiklik devde kulak gibi durmaktadır.

Gölge Profil hakkında daha açıklayıcı olması bakımından Füsun Sarp Nebil'in verdiği şu örnek yerinde olacaktır. Sperm bankasından alınan bir bağışla doğan bir çocuk ile hiç tanımadığı ama sonradan sperm bağışçısı olduğu ortaya çıkan bir adamı “tanıyor olabileceğin kişiler” başlığı altında sperm bağışı ile doğan çocuğun önüne getirmesidir. Ne büyüten annesi ya da babası bu adamı tanıyor ne de sperm bankası kayıtlarında böyle bir eşleşme çıkıyordu. Bu iki kişi arasındaki tek ilişki aradaki laboratuvarıdır. Facebook ise bu laboratuvar verileri üzerinden oluşturduğu Gölge Profil ile bir birini hiç tanımayan bu iki kişi arasındaki bağlantıyı yakalamıştı.

Peki Facebook ve benzeri dijital platformlar nasıl çalışıyor?

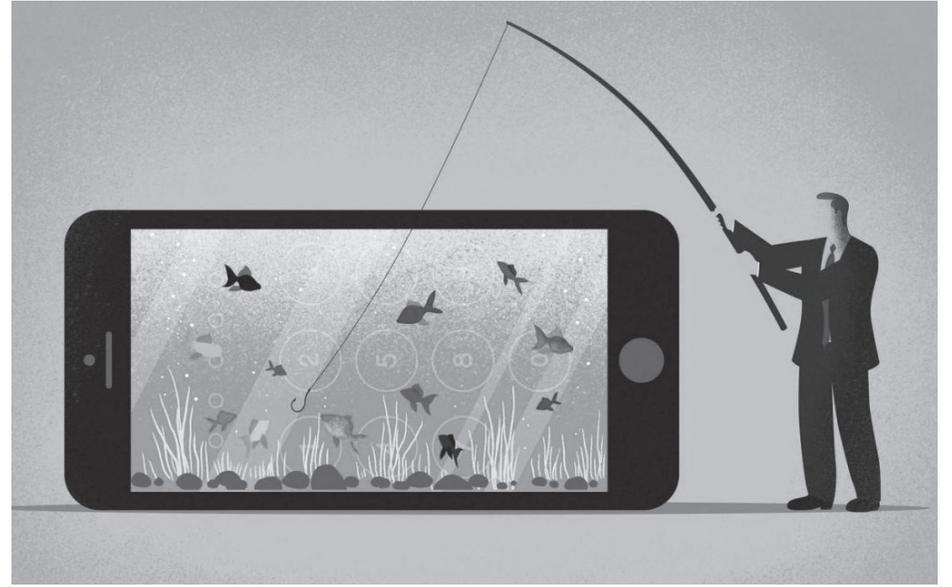
Birincisi, kişinin her türlü etkileşimini değerlendirerek kişinin eğilimlerini keşfeder.

İkincisi, bu eğilimleri reklamveren şirketlere veya ilerde geçeceği üzere istihbarat örgütlerine pazarlıyor.

Üçüncüsü, kişilerin algı ve davranışlarını parça parça değiştiriyor.

Facebook, Pinterest ve Moment'de yöneticilik ve CEO'luk yapmış Tim Kendall, Facebook'un kuruluşunun ikinci yılında kendisine Facebook'u nasıl para kazanan bir yer haline dönüştürülür sorusuna şu yanıtı verdiğini aktarıyor. “Para kazanmamız gerekiyor ve reklam modeli bunun en zarif yöntemi”.

İnsancıl Teknoloji Merkezi ve Dünya

Türler Projesi'nin kurucularından ve Firefox – Mozilla eski çalışanlarından Aza Raskin, “Kullandığımız ürünlere para ödemediğimiz için o parayı reklam veren öder. Yani müşteri reklam verendir. Biz satılan ürünü.” Teknik Etiği üzerine çalışan ve önceden Google'ın tasarım etiği bölümünde çalışan Tristan Harris ise bu durumu şöyle özetliyor: “Ürüne para ödemiyorsanız, ürün sizsinizdir.”

Facebook yatırımcılarından Roger McName ise durumu şu çarpıcı sözlerle ifade ediyor: “Silikon Vadisi'nin ilk 50 yılında donanım ve yazılım üretiyor, müşterilerine satıyordu. Son 10 yıldır da Silikon Vadisi'nin en büyük şirketleri kullanıcılarını satıyorlar.”.

Buraya kadar olan kısım berbat bir yeni düzen oluşturmasına karşın meselelerin diğer yanları görüldüğünde oldukça şirin kalmaktadır. Çünkü Bilgisayar bilimci ve Ten Arguments for Deleting Your Social Media Accounts Right Now [Sosyal Medya Hesaplarınızı Derhal Silmeniz İçin 10 Neden] kitabının yazarı Jaron Lanier, sosyal medya şirketlerinin insanların davranışlarını çok çok küçük oranlarda başka şirketlerin ya da tarafların istediği şekilde değiştirdiğini belirtmektedir. Lanier, esas ürünün davranış ve algılardaki, kademeli, hafif algılanamaz değişim olduğunu belirtiyor ve para kazanacakları tek yerin “hareketlerinizi, düşüncelerinizi kim olduğunuzu değiştirmek” olduğunu belirtiyor. Dünyayı %1 oranında başka insanların istediği yöne doğru değiştirmek... Tüm bunlar, aslında dijital ortamda harcanan vaktin bireyselliği geliştirmesinin çok daha ötesinde ve distopik bir gerçekliğe yaklaştırdığını ve bu bireyselliğin bile

başkaları tarafından oluşturulduğunu göstermektedir.

Öte yandan, Füsun Sarp Nebil, Kapalı Kaynak sunucular üzerinden anlattığı bir olay da bilgilerin istihbarat örgütlerine nasıl satılabildiğini göstermesi bakımından önemli bir yerde duruyor. Nebil'in aktardığına göre, 1980'li yıllarda IBM'in Ürdün su idaresine bağışladığı sunucu bir yandan Ürdün su idaresine gerekli bilgileri sağlarken, bir yandan da su kullanımı yükselirse, orada bir Filistinlinin saklanmış olabileceğini Mossad'a raporluyordu. Ayrıca “Motherboard” tarafından yapılan bir araştırma ise Amerikan ordusunun Müslüman uygulamalarından Kible'nin yönünü gösteren, namaz saatlerini hatırlatan ve hatta Müslüman eş bulma sitelerinden veri satın aldığı ortaya koymuştu...

Yani, verilerimiz sadece reklam amacıyla şirketlere satılmak üzere depolanmıyor, birçok gelişme bu verilerin davranış değiştirme amacıyla veya istihbarat örgütlerine satılması amacıyla da kullanıldığını göstermektedir.

Tüm bunlardan uzak kalmanın ise birkaç yolu olduğu söylenebilir. Birincisi ve sanırım en etkilisi bu uygulamalardan gerçekten uzak kalmak. İkincisi illa kullanılacaksa Kapalı Kaynaklar yerine aynı uygulamanın Açık Kaynaklı olanını tercih etmek. Ancak tüm bunların ötesinde her şeyin satılıp-alınabildiği bu sistemi değiştirmek meselelerin kalıcı tek çözümü gibi duruyor. Bunların dışında yaşam hakkının dahi tanınmadığı bir dünya düzeninde veri güvenliğinin, kişisel gizlilik politikalarının sadece birer kelime grubu olarak kalacağı bilinmelidir.

ONLARLA YAŞAYIP, ONLARDAN ÖĞRENMENİN ZAMANIDIR!

Tarih onları yazmayı, adlarını ve andlarını hafızalara kazımayı sürdürürken bir ocak ayına daha gelmiş bulunuyoruz. Ocak ayının son haftası yani devrim ve komünizm şehitlerini anma haftasını, yaşamın her anında onları anma gerekliliğinin bilinciyle, onlardan öğrendiklerimizle karşılıyoruz. Ezilenlerin mücadelesi her alanda devam ederken, ezenler saldırılarını pervasızlaştırırken, onların bağlılığı, adanmışlığı bizlere de mücadele içerisinde daha fazla umut aşılama, inancımızı bilemeye devam ediyor. Bizlere miras olan bu inanç her geçen gün, saldırılar yoğunlaştıkça ayakta kalma ve daha kararlı olma, karşı durma cüreti veriyor.

İçerisinden geçtiğimiz süreç bizler açısından, devrimcilik iddiasında bulunanlar açısından çetrefilli geçiyor kuşkusuz. Özellikle yaşadığımız coğrafyada baskılar yoğunlaşmış durumda ve ezenler, sömürü sisteminin temsilcileri, yıldırma ve sindirme politikalarına son hızla devam etmekte. Bunun yanında hem devrimci mücadeleye adanmışlıkta hem de değişime dönüşüme ve toplamda devrimciliğe yaklaşımda belli aşınmalar olduğu da aşikâr. Mücadelemizi geri düşürmek, aşındırmak adına üretilen ve ısrarlı bir biçimde uygulanan bu politikalar yer yer karşılık bulsa da, inancını haklılığından, en önemlisi MLM biliminden alanlar için bir kıymık kadar mühim oluyor.

Özelde son süreçte, sokakları, alanları, mevzileri, devrimci mücadelenin sürdürüldüğü her noktayı hedefine koyup, pandemiyi bahane eden, bir perde olarak kullanan sistem temsilcileri, çıkarlarını korumak adına saldırılarını yoğunlaştırıyor. Halkı bir bütün karşısına almaktan asla çekinmeyip, gayet açık bir şekilde, sadece bir avuç insanın çıkarı için yakıp yıkan, halkı ölüme, yoksulluğa, karanlığa tabi kılmaya çalışan ezenler, diğer yandan maskelerinin düşmesi ile karşı karşıya kalmış durumdadır. Üstü kapatılmaya çalışılan her ne varsa daha net bir biçimde, gözümüzün önünde yaşanır hale geliyor. Yani saldırılar yoğunlaşıyor ancak her sal-

dırı güçlü bir karşı koyuşu da beraberinde getiriyor.

Kendi cepheimizden baktığımızda, örgütsel olarak geçirdiğimiz yoğun süreçlerden sonra belli bir toparlanma halinde olduğumuz söylenebilir. Değişimde ısrarcılık, yeni, ancak olması gerektiği gibi MLM bilimine denk düşen bakış açıları inşa etme çabası, darlığın içerisinde debelenmekten ziyade, daha geniş bir perspektifle süreci yorumlama ve ona göre şekillenme ihtiyacını daha fazla hissetmek, bunlar zaten var olan ancak şu sıralar daha çok belirginleşen yenilikler bizler açısından. Devrimciliğin temel ihtiyaçları olarak da sıralayabileceğimiz bu farklılıklar toplamda sürece ve devrimciliğe de bakış açısını oluşturmada, netleştirmekte. Robotlaşmış ve aynı çemberin içerisinde dönmüş duran değil, yeniyi arayan, sadece ağacı değil, ağacın içerisinde olduğu ormanı da görebilen bir bakış açısı inşa etmenin zorunluluğudur devrimcilik.

Ki içerisinden geçtiğimiz yoğun süreç de devrimciliğimiz ile birebir ilişkilidir. Sürecin bizleri yönlendirmesi, tahakkümü altına alması değil, ancak sürece yön verebilmek, dışında kalmamak, süreci okuyabilmek ve anlamlandırabilmek mücadele içerisinde şarttır. Eksikliklerimizin farkına varmadan onları yok etmemiz mümkün değildir. Yüzleşmek, kabul etmek, ancak hatalara, eksiklere teslim olmamak bir zorunluluktur. Niceliksel anlamda azalma yaşadığımız bu süreçte, bu azalmayı bahane olarak kullanmak değil, az olsa da kararlı olan devrim mücadelesinde ölüm-

süzleşenlerin adanmışlığı ile karşılaşmak ve niteliksel sıçramalarla ileri doğru adım atmak tek çıkar yoldur.

Eylemleri ve sözleri bizlere pusula olmalıdır!

Ölümsüzleşen yoldaşlarımızın birçok sözü, eylemi ve toplamda varlığı bizlere önemli perspektifler sunmaktadır. Nubar yoldaşın devrimciliğini tek cümlede özetleyen Serdar Can yoldaşın dediği gibi; "Komutan cepheye komutandır." O işini en iyi yapanlardandır. Savaş alanında nasıl davranılması gerekiyorsa öyle davranmış ve cephe dışında kalarak değil bizzat cepheye yoldaşları ile yan yana mücadele vererek komutanlaşmıştır. "Herkes işini yapsın"! Evet, ancak herkes işini doğru yaparsa bu yol, ölümsüzleşenlere verdiğimiz sözün gerçekleşmesi ile sonuçlanabilir.

Daha önce de vurguladığımız gibi mücadele, çok zor koşullarda sürmektedir. Ancak şimdiye kadar yaşanan süreçlere dönüp baktığımızda daha fazlası ile karşılaşan yoldaşlarımız devrimci iradelerine karşı yönelen saldırıları püskürtmeyi, etkisizleştirmeyi başarmış ve bayrağı devretmişlerdir. Kendini, kişisel hırslarını, isteklerini değil devrimi ve mücadeleyi, mücadelenin ihtiyaçlarını önceleyen, idealizmin değil materyalizmin, MLM biliminin yol göstericiliğinde ilerleyenler adını mücadele tarihimize yazdırmıştır. Çünkü aksini tercih edenler kendi dar dünyalarının dışına çıkamamış ve sistemle savaşmak yerine uzlaşmayı tercih etmişlerdir. Sistem bize uzlaşmayı dayatmaktadır, tehditler savur-

makta, geri düşürmeye çalışmaktadır.

O yüzden devrimci adanmışlık tam da bu süreçte, kara tahtalara kalın puntolarla yazılması ve uygulanması gereken anlayıştır. Yaşamımıza yedirmemiz gereken, toplumda doğa- yaşam ile ilişkimizde belirleyici olması gereken de budur. Ölümsüzleşen yoldaşlarımız kişisel hırsları için değil inandıkları mücadele uğruna şehit düşmüştür. Bireyselliğe karşı çıkarak hayal ettikleri dünya için, bilinçli bir biçimde, inandıkları ideoloji doğrultusunda mücadele etmişlerdir.

Onları anmak da her geçen gün daha önemli hale gelmektedir. Bizleri tarihten silmeye çalışanların çabalarını boşa çıkarmak ancak böyle olabilir. Şunu belirtmek gerekir ki, ölümsüzleşen yoldaşlarımızın anılması ancak düşüncelerini benimseyerek, yaşam tarzlarını anlayarak, onlar gibi yaşamasını bilerek layıkıyla gerçekleştirilebilir. Ne istediğini, uğruna bedel ödemediği mücadelenin ne anlama geldiğini bilen, bilimden, bilimsellikten kopuk olmayan devrimciler olmak, ölümsüzleşenleri anmanın en tutarlı yoludur.

Devrim ve komünizm şehitleri adanmışlığın, mücadelemizin mihenk taşlarıdır. Yoldaşlarımızdan her biri mücadele içerisinde en öne atılarak, yaşamlarını devrimcilik üzerinden inşa ederek ölümsüzleşmişlerdir. Onların bu mücadele içerisindeki çabaları, cesaretleri ve bilime olan inançları bizlere miras kalacak en değerli öğretilerdendir kuşkusuz. Nubar yoldaşın taşıdığı Mao'nun yırtık kitabı, Güzel Ana'nın indirmediği yumruğu ve yüzlerce şehit yoldaşımızın mücadelesi bu mirası nasıl korumamız gerektiğini de anlatmakta, yol göstermektedir. Devrim ve komünizm şehitleri bizlere değişimin, değiştirme çabasının örneklerini göstermiş ve bu yolda nasıl ilerleneceğine dair belirgin izler bırakmıştır. Bu izleri takip etmek ve değiştirme çabasını onlardan aldığımız güç ile büyütmek, mücadeleyi ileriye taşımak da anın bizlere yüklediği sorumluluktur.